

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període



Sèrie P - Número 7
27 de febrer de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 6, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre els casos d'espionatge polític (tram. 310-00016/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el comerç (tram. 310-00012/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la llei que regula l'ús de les banderes (tram. 310-00013/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre l'autorització de les prospeccions d'hidrocarburs (tram. 310-00018/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la funció pública (tram. 310-00014/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el mapa de centres educatius per al curs 2013-2014 (tram. 310-00015/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos per al 2013 (tram. 310-00017/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el tancament de línies de llars d'infants (tram. 310-00022/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el Pla per al dret a l'habitatge (tram. 310-00019/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre els darrers anuncis d'inversions empresarials (tram. 310-00020/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la seguretat a la xarxa viària (tram. 310-00021/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la sol·licitud d'una aportació econòmica voluntària a les empreses que tenen grans beneficis en el context actual de crisi econòmica (tram. 317-00012/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta d'unes possibles eleccions anticipades de caràcter plebiscitari (tram. 317-00008/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a garantir l'activitat i els llocs de treball a la planta d'Ercros a Flix (Ribera d'Ebre) (tram. 317-00011/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la previsió de durada de la legislatura i l'atenció a les necessitats dels catalans (tram. 317-00009/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes des de l'aprovació de la Resolució 5/X del Parlament, relativa a la Declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya (tram. 317-00010/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les perspectives per als treballadors d'Ercros i sobre la convocatòria del Pacte nacional del dret a decidir (tram. 317-00014/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pressupost de la Generalitat, sobre les xifres del dèficit de l'Administració de l'Estat i de Catalunya i sobre la flexibilització i l'assoliment dels objectius de dèficit per al 2013 (tram. 317-00013/10) p. 23

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre les cimeres amb els representants dels organismes de control institucional i presentar propostes per a la regeneració democràtica (tram. 350-00003/10) p. 24

→

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) i canvi de nom d'una comissió p. 56

Situació

de compatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/10 a 234-00007/10) p. 58

Projecte de llei

de l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit (debat de totalitat) (tram. 200-0001/10) p. 59

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi dels models de seguretat i ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses (tram. 252-00006/10) p. 70

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma i altres instruments antiavalots dels Mossos d'Esquadra (tram. 252-00003/10) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013 (tram. 300-00012/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública (tram. 300-00011/10) p. 82

Interpel·lació

al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini (tram. 300-00010/10) p. 87

Interpel·lació

al Govern sobre la defensa dels interessos del món local (tram. 300-00007/10) p. 93

Interpel·lació

al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014 (tram. 300-00008/10) p. 97

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00009/10) p. 102

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 6.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) i canvi de nom d'una comissió.
3. Situació de compatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/10 a 234-00007/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 27, 49).
4. Projecte de llei de l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit (tram. 200-00001/10). Ple del Parlament. Debat de totalitat (text del decret llei que es tramita com a projecte de llei: BOPC 2, 3).
5. Interpel·lació al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013 (tram. 300-00012/10). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública (tram. 300-00011/10). Albert Rivera Díaz, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini (tram. 300-00010/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos del món local (tram. 300-00007/10). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014 (tram. 300-00008/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00009/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures contra la corrupció i per la transparència (tram. 302-00006/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els casos de corrupció vinculats al sistema de concessions administratives (tram. 302-00005/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica i els objectius de déficit públic (tram. 302-00001/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els processos de privatització de la titularitat o la gestió d'empreses públiques (tram. 302-00002/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació (tram. 302-00003/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00004/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans. D'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària la diputada senyora Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, senyor David Fernández. També els comunico que la diputada il·lustre senyora Alcía Alegret, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària en el portaveu del seu grup, il·lustre senyor Josep Enric Millo, també per raons de maternitat, encara que la criatura encara no ha nascut.

De conformitat amb el criteri expressat per la Junta de Portaveus d'ahir dimarts, 26 de febrer, els informo que s'ha acordat d'ampliar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària amb la compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per informar sobre les cimeres amb els representants dels organismes de control institucional i presentar propostes per a la regeneració democràtica. Aquest punt serà substanciat en acabar la sessió de control.

Així mateix, els informo de la inclusió en l'ordre del dia d'aquest Ple de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi dels models de seguretat i ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses, que previsiblement es podrà substanciar avui a la tarda, abans d'iniciar les interpellacions.

Un cop comunicat aquest acord de la Junta de Portaveus d'ahir, passem, abans de la sessió de control... (*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*) Senyora Camats...?

Dolors Camats i Luis

Sí, gràcies, presidenta. El meu grup parlamentari vol apel·lar a l'article 72 del Reglament, que disposa que, quan dos grups demanen una alteració de l'ordre del

dia, una ampliació de l'ordre del dia, ho puguem substantiar.

Conjuntament amb el Grup Socialista, volem demanar de poder afegir un punt a l'ordre del dia d'aquest Ple.

La presidenta

D'acord, senyora Camats. (*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*) Senyor Collboni... (*Dolors Camats i Luis demana de nou per parlar.*) Sí, digui...

Dolors Camats i Luis

Sí, quan parlem d'ampliar l'ordre del dia, presidenta, el que voldríem substantiar és que, atès que s'ha ampliat l'ordre de dia amb un punt 4 bis –ara es deia–, una proposta de resolució sobre la comissió de models de seguretat i ordre públic, atès que aquesta comissió s'ha sol·licitat amb data 20 de febrer, i atès que tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida vam presentar la creació d'una comissió en data 27 de desembre, una proposta que parla d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma, altres projectils de llançadora, materials antiavalots i protocols d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra davant mobilitzacions i conflictes socials. Atès que són dues comissions que tenen un objecte molt similar, presidenta, el que voldríem és que aquesta comissió també se substantiés en aquest Ple, també es pogués defensar, i es procedís a votar les dues comissions en aquest Ple.

La presidenta

Senyor Collboni...?

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, presidenta. En la línia de la intervenció de la portaveu d'Iniciativa, volem remarcar la importància de la bona pràctica parlamentària que fins a aquest moment hi havia hagut en aquest Parlament, que en el moment que dos grups..., que dues propostes que tenen bàsicament el mateix contingut material es puguin substantiar alhora. Hi ha hagut un incident a la Mesa, motiu pel qual nosaltres, en la sessió plenària, demanem la substantiació de la votació d'aquesta comissió, perquè a la Mesa, a la Junta de Portaveus, la majoria parlamentària, en un primer moment, ho va voler impedir, i des d'aquest punt de vista celebrem la rectificació de la majoria parlamentària.

La presidenta

L'incident va ser a la Junta de Portaveus, no a la Mesa. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no hi ha el més mínim problema perquè es puguin substantiar els dos punts.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, vist que hi ha dos grups parlamentaris que han sol·licitat la inclusió d'aquest punt a l'ordre del dia, i vist que, en principi, no hi ha d'haver objecció, pregunto si es pot aprovar per assentiment o passem a la seva votació. (*Remor de veus.*) Per assentiment? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs queda inclòs aquest nou punt de l'ordre del dia, per substantiar-lo conjuntament amb el punt anterior.

Ara sí, passem a la sessió de control, amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre els casos d'espionatge polític (tram. 310-00016/10)

La primera pregunta al Govern a respondre en aquest Ple és sobre els casos d'espionatge polític. La formula l'il·lustre senyor Jordi Cañas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... Honorable conseller Espadaler, a raíz del escándalo de espionaje político descubierto en Cataluña, interesa saber a Ciutadans si en la anterior legislatura el Govern de la Generalitat, o alguno de sus departamentos, en concreto el suyo, adquirió un interceptor de comunicaciones telefónicas con capacidad para seguir simultáneamente más de quinientas líneas de teléfono móvil y capaz de grabar conversaciones con el móvil apagado y de sonido ambiente. También nos interesa saber si Xavier Martorell fue incorporado en 2011 a la estructura del Govern, en el departamento de análisis y prospectiva, para diseñar e implementar un servicio de espionaje y contraespionaje en la Generalitat de Catalunya. Y si, a la luz de las vinculaciones directas del señor Martorell, Xavier Martorell, con la empresa de espionaje Método 3, y el seguimiento directo a ciudadanos catalanes, y el espionaje a ciudadanos catalanes, va a ser cesado de su cargo político al frente de los servicios penitenciarios.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com es pot imaginar, el tema que ens ocupa, ocupa també i preocupa el Govern de la Generalitat, i és per aquesta raó que el Govern de la Generalitat, des del primer moment, i el Departament d'Interior, va manifestar la seva voluntat i la seva predisposició, posant així el cos mateix de policia, de Mossos d'Esquadra, al servei tant de la fiscalia com de la instància judicial, per investigar tot aquell afer relacionat amb el presumpte espionatge polític. Aquesta és l'actuació que hem fet i que farem com a Govern de la Generalitat.

Amb relació al que vostè planteja, la resposta és «no» i «no» –la resposta és «no» i «no». Vull dir, en qualsevol cas, l'actitud nostra és d'aclarir tot allò que s'ha esdevingut, i aclarir-ho amb la màxima celeritat. Estem parlant d'un atemptat a la intimitat de les persones; estem parlant d'un fet que, a més a més, atempta contra tot allò que és l'estat de dret, de garanties, doncs, de la instància política, o no política, i, per tant, posarem tots els recursos que tinguem a disposició de la judicatura, que és qui ha d'aclarir el que s'ha esdevingut i actuar, un cop aclarit, en conseqüència i amb contundència.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Cañas, per repreguntar?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Nosotros volvemos a insistir: ¿Adquirió su departamento un interceptador de comunicaciones telefónicas? Nosotros vamos a ir hasta el final, en este asunto –vamos a ir hasta el final. El propio Xavier Martorell reconoce en conversaciones privadas que tenía como una de sus funciones, en el departamento de análisis y prospectiva, el diseño de un servicio de espionaje, un CNI catalán, por parte del Gobierno de la Generalitat. Y vamos a ir hasta el final, y lo vamos a hacer a través de la comisión de investigación planteada por este grupo, por Ciudadanos, lo vamos a hacer llegando hasta el final. De ahí..., y espero que usted se comprometa, como *conseller* del Departamento de Interior, a lo que está diciendo, a ese «no» a la compra de este interceptor de comunicaciones telefónicas, y a ese «no» a la hora de incorporar al señor Martorell, Xavier Martorell, al frente del departamento de prospectiva y análisis.

Simplemente, decir que, desgraciadamente, nos hemos..., hemos sabido que el oasis era una ciénaga y que algunos partidos, directamente –el PSC, Convergència Democràtica de Catalunya e incluso las CUP–, han sido..., han utilizado directamente una Stasi privada para hacer seguimiento y obtener información de ciudadanos y de partidos –incluso internamente, ¿eh?–, de cara a obtener beneficios políticos y utilizar información políticamente.

Esto es una situación muy preocupante, pero nos preocupa también si se está diseñando una Stasi pública, con dinero de todos los ciudadanos, para hacer seguimiento y obtener información de ciudadanos, también incluidos los propios parlamentarios. A mí me gustaría poder utilizar el teléfono móvil de este Parlamento sabiendo que nadie me está grabando –yo, y creo que el conjunto de diputados, y creo que el conjunto de la ciudadanía. Mire, el señor Martorell encargó, en el año 2009, el seguimiento de ciudadanos catalanes...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...y está en este gobierno.

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Com es pot imaginar, senyor diputat, a mi també m'interessa que servidor, tots els membres del Govern i tots els membres d'aquesta cambra, i tots els ciutadans d'aquest país, evidentment –i això és el que ha de garantir el Govern, evidentment–, puguin tenir les seves converses confidencials, telefònicament, i que no siguin, evidentment, espiats.

Per aquesta raó demanem la màxima celeritat, i per aquesta raó posem a disposició els mitjans que tenim, per esclarir això. El problema és que vostè acusa, jutja i sentència. Aquest és el problema. A diferència del que fa el Govern de la Generalitat, que el que fa és, davant d'aquest episodi que tenim, que ens preocupa, és posar-hi els mitjans, i posar-hi la transparència, i posar-hi la celeritat que escau per aclarir tot el que ha passat. I, lluny del que vostè fa, jo no estic ni per acusar ni per jutjar, i encara molt menys per sentenciar, perquè no és el que em correspon a mi. El que em correspon a mi com a responsable del Departament d'Interior és esclarir tot el que ha passat.

Perquè el moment en què estem vivint, en què s'inseix tota aquesta polèmica, és prou delicat. I perquè, no ho dubti, el primer interessat a esclarir allò que s'ha esdevingut és el Govern de la Generalitat, perquè estem parlant d'un atemptat a l'estat de dret, perquè estem parlant de la violació de qüestions molt íntimes de les persones i perquè estem parlant també –i així ho he dit alguna vegada, i ho torno a dir en aquesta mateixa cambra– d'aspectes que minen la moral col·lectiva. I, per tant, com abans esclaram això, millor.

El Govern de la Generalitat, el trobarà sempre a disposició de la justícia –ho hem dit per activa i per passiva, i ho reitero en aquesta seu parlamentària–, sempre al costat de la justícia, per esclarir tot allò que ha passat. Ara, no ens trobarà mai ni acusant ni jutjant ni sentenciant...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...perquè aquesta no és la nostra responsabilitat.

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre el comerç
(tram. 310-00012/10)

La pregunta següent és sobre el comerç. La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Senyor conseller, quina opinió li mereix els 3.400 locals que han tancat a Catalunya i els 46.300 llocs de treball que s'han perdut durant aquestos cinc anys?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Suposo que es refereix al sector del comerç, senyor diputat, i per tant, en aquest sentit, és obvi que ens preocupa l'evolució del sector comercial, malgrat que, comparant i analitzant, doncs, veiem que, malgrat la crisi econòmica, resisteix millor que en altres territoris, doncs, aquesta situació de baixada i de depressió del consum i, per tant, doncs, s'està adaptant a un entorn evidentment difícil, però que exigeix un suport permanent i la defensa, en qualsevol dels casos, del nostre model de comerç urbà.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyor conseller, podem compartir que una part és culpa de la crisi, però també una altra és de la normativa que a Catalunya tenim. La normativa que a Catalunya tenim no ha donat els resultats que tots esperàvem, i en els darrers anys s'ha perdut una quota de mercat, sent Catalunya la comunitat autònoma que més pèrdua ha tingut. Així ho reconeix el Banc d'Espanya, i dóna la culpa d'això al fet que la normativa comercial a Catalunya és la més restrictiva i intervencionista de totes les comunitats autònomes.

Vostè, senyor conseller, segur que pensarà que això no té molta importància, és clar, quan ve d'una institució espanyola. Però quina casualitat, senyor conseller, o potser sentit comú, quan l'Autoritat Catalana de la Competència, que sí que és aquí, a casa nostra, coincideix fil per randa amb el Banc d'Espanya. I ho deixa molt clar en les conclusions del seu informe al respecte, quan diu, literalment, que la normativa comercial de Catalunya en els últims quinze anys s'ha caracteritzat pel seu elevat grau d'intervenció administrativa.

La normativa catalana de comerç s'ha convertit en una veritable barrera d'obstacles per al desenvolupa-

ment del comerç, i, com a prova d'això, podem donar alguns exemples que també es recullen en l'informe de l'autoritat de la competència catalana. Per exemple, l'efecte sobre el valor de les llicències, que no guarden una relació de mercat i es converteixen en una forta especulació en el moment de la seva transmissió. Un altre, les barreres d'entrada, que, a vegades, es justifiquen per protegir l'ocupació i ha estat al revés, l'ocupació se n'ha anat a unes altres comunitats autònomes i no s'ha quedat a casa. O els efectes sobre l'oferta, que ha ocasionat que l'oferta global sigui menor que la potencial, anant així, d'aquesta manera, perjudicant a lo que és els consumidors i els operadors. Ja ni cal que li parléssim de les sancions i les disciplines sancionadores, com són el rètol en català.

Senyor conseller, fa falta una nova llei de comerç que vingui a ajustar-se a la directiva de serveis, però molt especialment que respongui a un model urbanístic i territorial de mercat i que deixi de ser una normativa burocràtica, intervencionista i sancionadora...

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

...cosa molt difícil...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, només vull recordar-li que el model de comerç urbà català és un model avalat al llarg dels anys per aquest Parlament, amb el consens, i un ampli consens, de la majoria de les forces polítiques.

Entenc que el Partit Popular defensi un model que ens vol imposar Madrid, però que no compartim, bàsicament per dos motius –que no compartim per dos motius–: primer, perquè és una discrepància clara, radical i estructural, fonamental, amb el nostre, i aquest model espanyol el vol alterar, fins i tot –fins i tot– fins al punt de desvirtuar la nostra manera d'endregar les nostres relacions comercials; i, després, perquè qualifica de legislació bàsica un nivell de detall que no podem admetre i que fins i tot vulnera, evidentment, el nostre Estatut.

Continuarem defensant aquest model de comerç català, un model d'integració, d'equilibri de formats, amb estructures horàries que defensin millor les condicions laborals i la conciliació de la vida laboral i familiar, tenint presents les estructures d'aquest sector empresarial a casa nostra, perquè, a més, també, ja té mecanismes de flexibilitat, de reconeixement de la di-

versitat i d'adaptació, per exemple, al caràcter turístic dels diferents municipis.

Li puc dir que, amb dades no del Banc d'Espanya, sinó de l'Institut Nacional d'Estadística, el model que ens vol imposar Madrid no representa una major ocupació en el sector, no representa un increment de vendes, no representa millora en les condicions salarials, va contra el nostre model, i és per tot plegat que continuarem defensant-lo.

I també li haig de dir que l'opinió que tenim sobre l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència, que respectem, jo crec que és evident que manifesta una posició contrària a aquest model català, però crec sincerament que aquesta no és la conclusió del treball, sinó que ja forma part de la premissa dels inicis dels estudis. Respecto aquest informe, però, ho repeteixo, parteix d'un punt que no compartim.

En qualsevol dels casos, deixi'm que li digui –i acabo– que no és veritat que existeixin barreres d'entrada a nous operadors. Des de l'any 2010 a l'any 2012, de 332 sol·licituds de llicències comercials només se n'han denegat 10 –un 3 per cent–; que no és veritat, tampoc, que la llicència administrativa sigui un bé susceptible d'especulació...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...perquè queda limitat...

La presidenta

Se li ha acabat el temps. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador.)*

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la llei que regula l'ús de les banderes (tram. 310-00013/10)

La pregunta següent és sobre el compliment de la llei que regula l'ús de les banderes; la formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias. Honorable vicepresidenta Ortega, ¿qué actitud va a tomar su Gobierno frente a los responsables públicos catalanes que incumplen la Constitución y la Ley 39/81, o Ley de banderas?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputada, és la vuitena vegada que em pregunten vostès per aquest tema en dos anys –la vuitena vegada. Quasi –quasi–, si em permet, cada tres plens i mig tornem a tenir aquest tema sobre la taula. Per tant, permeti'm que jo em remeti a les mesures anteriors intervencions.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Honorable vicepresidenta, dice el artículo 4.2 de la Constitución: «Los estatutos podrán reconocer banderas y enseñas propias de las comunidades autónomas. Estas se utilizarán junto con la bandera de España en sus edificios públicos y en sus actos oficiales.» Y dice el artículo 3 de la Ley 39/81: «La bandera de España deberá ondear en el exterior y ocupar el lugar preferente en el interior de todos los edificios y establecimientos de la Administración central, institucional, autonómica, provincial o insular y municipal del Estado.»

Así obliga la ley a utilizar la bandera de España en los actos oficiales de la Generalitat, en los despachos de los *consellers* y en todos los edificios públicos, como también serían escuelas e institutos. Pero usted sabe que instituciones y autoridades autonómicas y municipales no cumplen con esta legalidad. Usted lo sabe. Y yo no le puedo pedir que haga cumplir la ley fuera de sus competencias, pero sí que le puedo pedir que la Generalitat cumpla la ley, así como le pido por lealtad institucional que apoye a la Delegación del Gobierno, que es quien debe velar por el cumplimiento de la ley estatal en el ámbito municipal.

Le pido que colabore, pues es peligroso que se imponga la ilegalidad en el ámbito público. Es impropio que el Gobierno apoye a los alcaldes que se rebelan contra el marco institucional. Es inadmisibles que los ciudadanos cumplamos las leyes, paguemos los impuestos bajo pena de sanción, y los responsables públicos se salten la ley y no les pase nada. Al contrario, la Generalitat les pone la alfombra roja.

Déjeme decirle que han entrado ustedes en un juego muy peligroso. En primer lugar, porque jurídicamente tienen esta batalla perdida, y ustedes lo saben. En segundo lugar, porque una autoridad pública que dicta una resolución contraria a la legalidad incurre en prevaricación, según el artículo 404 del Código penal, y usted lo sabe. Y, en tercer lugar, porque el nivel de descrédito de una institución que actúa al margen de la ley acaba afectando al prestigio de toda la Administración. Flaco favor le hacen ustedes a Cataluña persistiendo en el camino del incumplimiento, la afrenta, la deslealtad institucional y el uso partidista de unas instituciones autonómicas y municipales que deberían ser de todos, pues las pagamos entre todos.

Por tanto, yo le pregunto: ¿de qué lado cree usted que debe estar la Generalitat, del lado de los que piden que se cumpla la ley o del lado de los que se la saltan?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, la Generalitat està per resoldre problemes, no per crear-ne. I, per tant, permeti'm dir-li que en aquest sentit el país té problemes més greus que no pas discutir sobre aquest aspecte. Vostè sap perfectament que hi ha una..., permeti'm, quasi –quasi– una obsessiva bel·ligerància de la delegada del Govern en aquest tema. I jo el que sí que li demano és que de la mateixa manera que vostè demana que complim la llei, doncs, que intercedeixi davant del Govern de l'Estat perquè compleixi la llei: compleixi Llei de la dependència, respecti l'autonomia local, respecti les competències, respecti Catalunya.

Jo crec que aquest és el gran favor que el Partit Popular pot fer per a Catalunya. I un petit apunt, i deixi'm que li faci una reflexió: jo crec que s'equivoquen vostès quan volen imposar sentiments, perquè els sentiments..., aquestes imposicions –aquestes imposicions– el que fan és generar rebuig. Per tant, sumin a favor de Catalunya i, quan parlem de complir la llei, pensi, també, i reflexioni sobre tots aquells edificis també públics de l'Estat que estan aquí a Catalunya i que no tenen posada la senyera.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'autorització de les prospeccions d'hidrocarburs.

Pregunta

al Govern sobre l'autorització de les prospeccions d'hidrocarburs (tram. 310-00018/10)

La formula l'il·lustre senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puig, quins són els motius pels quals el Govern de la Generalitat ha autoritzat diverses empreses a fer prospeccions d'hidrocarburs que comportaran la utilització del *fracking* a més de 200.000 hectàrees de Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, situem les coses en el seu punt exacte: en aquests moments, a Catalunya, no està damunt de la taula l'explotació d'hidrocarburs no convencionals pel mètode del *fracking*, sinó que hi ha un únic expedient autoritzat per fer prospeccions d'aquest tipus d'hidrocarburs, prospecció que no comporta la utilització de la tècnica del *fracking*, i dos expedients més que en aquests moments encara estan subjectes, doncs, a tràmits d'informació pública i d'al·legacions.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Marc Vidal i Pou

Sí, miri, senyor Puig, vostè diu que els permisos no són per fer *fracking*. N'hi ha un, i és per veure si hi haurà la possibilitat de fer-ho en el futur. Jo crec que és el mateix. De fet, el desmenteixen les empreses Montero i Teredo Oils quan expliquen el que faran: quan expliquen el que faran, és *fracking*.

Vostè sap que hi ha diversos països en el món que ja han prohibit el *fracking*, i n'hi ha que s'ho estan plantejant. I s'ho estan plantejant perquè és molt perillós per a la salut, i s'ho estan plantejant perquè és perillós per al territori, per la contaminació dels aqüífers, per la dessecació dels aqüífers i, fins i tot, per perill sísmic.

Tan gran és el plat de lleties que algú s'emportarà que n'hi hagi per posar en perill la població i el territori d'aquesta manera? Per què no ens diu..., per què no explica als ciutadans, quin benefici s'emporta el país utilitzant aquesta tècnica?

Per cert, vostè sap que la majoria d'alcaldes de les poblacions afectades s'hi estan posicionant en contra, també els del seu partit, i, en canvi, Convergència i Unió va votar en contra de prohibir-ho al Congrés dels Diputats.

Hi ha una circular del seu departament que justifica la decisió de concedir llicències on diu coses com, per exemple, que no té sentit parlar de risc per als aqüífers si el jaciment es troba en una zona sense aqüífers. Escolti'm, si per fer *fracking* es necessiten 42.000 litres d'aigua a cada manxada, és que hi ha d'haver aigua. I si hi ha aigua és que es pot contaminar. No ens vengui sopars de duro, senyor Puig. Què quedarà del paisatge de nou comarques de Catalunya quan l'equilibri precari de l'aigua se l'hagi emportat l'especulació?

Dissabte vostè va inaugurar l'empresa Clariant del polígon petroquímic de Tarragona, que es dedica a la producció d'additius per a l'exploració de pous de petroli i de gas. Ens pot assegurar que els productes que fabricarà no serviran per fer *fracking*?

Per cert, sap que hi ha una resposta del comissari europeu, a pregunta del Raül Romeva, que diu que s'han d'haver fet els estudis d'impacte ambiental també abans de fer cap prospecció. Les empreses..., Teredo Oils no ha presentat aquest informe, com tampoc ha

presentat el pla de labors, i, en canvi, segueix dient que pensen començar a l'abril a foradar la terra. Els ho pensa impedir, senyor conseller? Pensa posar-se al costat de la ciutadania, que li ho està demanant? O es posarà al costat dels especuladors, a qui els importen un rave les persones, el territori i la pàtria mentre puguin fer calés? Digui-li-ho a la senyora alcaldessa de Riudaura que és avui aquí per escoltar-nos, si us plau.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Miri, hi insisteixo, senyor diputat: allò que s'ha autoritzat és la investigació, en un dels supòsits, per investigar si hi ha o no aquest tipus d'hidrocarburs en el nostre subsòl. Nosaltres som partidaris d'adquirir aquest coneixement; s'ha de fer amb rigor, amb transparència, amb control públic de les tècniques emprades en la investigació. I serem exigents, molt exigents, amb les empreses que han obtingut l'autorització. Ho veurà en els propers dies, a més.

Ara, el marc en el qual ens hem de moure, li ho vull recordar, és que nosaltres tenim capacitat i autoritat per autoritzar investigació, però no pas per autoritzar explotacions: aquesta és una competència en el camp, encara, del Govern central.

Fem un supòsit: que es detectés la presència d'aquests hidrocarburs en quantitats i en unes localitzacions que fessin econòmicament interessant la seva explotació. Aleshores seria el moment per poder debatre políticament i socialment si aquesta explotació s'ajusta al nostre model energètic, si les tecnologies disponibles en el moment que això sigui –d'aquí a uns anys– tenen riscos socials o impactes ambientals.

A més, les investigacions estan subjectes, totes, i tots els procediments de cada pas i de cada procés de la corresponent investigació, a la corresponent avaluació d'impacte ambiental, que farà rigorosament el Departament de Territori i Sostenibilitat. Per això, per a quan arribi aquest moment, si és el cas, el Govern va aprovar ja un acord per constituir un grup de treball perquè recopil·li i analitzi tota la informació disponible dels múltiples estudis que organismes internacionals i altres governs ja han elaborat, o estan en procés d'elaboració, per formar-nos una idea contrastada, basada en dades i no pas en rumors, o en models... que jo li puc respectar, però bàsicament ideològics, sobre l'explotació d'hidrocarburs no convencionals. Els resultats d'aquest grup de treball seran públics.

Aquesta és la nostra posició. La sintetitzo: primer, investigació sobre l'eventual existència d'aquests recursos al nostre subsòl; segon, seguiment i anàlisi del coneixement acumulat sobre l'explotació dels hidrocarburs no convencionals; tercer, compromís a un debat polític i social previ a qualsevol autorització d'ex-

plotació –que, ara com ara, depèn de Madrid–, si és que realment tenim jaciments explotables.

Crec, sincerament, que seria un error negar-nos a conèixer si podem disposar d'un recurs, per poder després avaluar com, si és el cas, s'hauria d'explotar.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures previstes amb relació a la funció pública.

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la funció pública (tram. 310-00014/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Benvolguda consellera, tot i que encara ens manquen dades, amb un govern espanyol que no mou fitxa sobre el límit de dèficit, que no fa front als deutes pendents i que recorre als tribunals qualsevol possibilitat de nou ingrés per a Catalunya, situem avui el nou escenari pressupostari en un punt de partida probable inferior en 3.500, 3.700 milions respecte a l'any passat, una situació demencial per al país i per als nostres ciutadans.

Malgrat això, abans d'acordar retallades, cal que tinguem coneixement de la liquidació total del 2012 i, sobretot, coneguem la xifra global del pressupost 2013. Cal que sapiguem amb quins recursos comptarem. Per tant, i tenint en compte que els serveis públics són una peça clau en qualsevol país, també en un govern de transició com l'actual, i més encara en l'escenari d'un futur estat, m'agradaria que, atès l'Acord de govern aprovat ahir respecte a la funció pública, ens expliqués com està previst, com ho farem, d'una banda, perquè aquestes mesures no afectin els serveis que prestem, i, de l'altra, com convertirem aquestes mesures tan dures per als treballadors en mesures més equitatives que les que vam prendre l'any passat. Perquè des d'Esquerra en cap cas podríem compartir una retallada als treballadors si no va acompanyada d'un seguit de mesures que a la llarga permetin evitar aquestes retallades i que permetin que ara es facin no de manera lineal, sinó progressiva, de manera que afectin menys a qui cobra menys i més els càrrecs directius.

Per tant, que ens confirmi que s'aplicaran, com ho faran i quan, mesures com: que la retallada sigui progressiva en lloc de lineal, que el mínim exempt creixi fins al doble del salari mínim, la implementació de limitacions retributives al personal directiu, l'eliminació de les jornades de dedicació especial o la desaparició de les indemnitzacions o dietes per assistències a òrgans col·legiats o consells d'administració.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Senyor diputat, bé, de fet, com vostè sap, no hi ha cap nova mesura a emprendre aquest any 2013, respecte a la funció pública, malauradament; i vostè acaba de fer un escenari perfectament intel·ligible en el qual, doncs, el Govern cal que continuï, com és lògic, en aquesta línia de contenció de la despesa de la nostra Administració endegada durant l'anterior legislatura.

Vostè sap, perquè n'és conscient, que hi va haver un diàleg..., hi ha hagut una mesa, la Mesa General de Negociació de l'Empleat Públic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, una mesa que s'ha engegat per part de la Generalitat amb tota una voluntat de diàleg i en la qual s'han anat acordant diferents aspectes entre els quals, doncs, s'hi posen mesures de contenció de la despesa, però també s'hi posen mesures de flexibilització i de millora de la capacitat i de les condicions de treball dels treballadors públics.

Deixi'm que li faci incís que en aquesta mesa un dels aspectes que es va acordar va ser ampliar les excepcions en les quals els empleats públics percebran la totalitat de les retribucions per causa d'incapacitat temporal en els casos d'hospitalització, d'intervenció quirúrgica i de processos oncològics, que cal sumar-hi també tot allò que fa referència a les derivades per embarassos, la violència de gènere..., que ja estaven excepcionades.

Per tant, en aquest sentit, també, jo crec que és un avenç important de cara als treballadors públics que ve a paliar aquestes mesures de contenció que, com vostè deia, ens vèiem obligats a tornar a prendre però que no, en aquest cas el Govern no ha posat sobre la taula en aquests moments cap nova mesura, sinó que són les que ja teníem.

Gràcies.

La presidenta

Per pregar, té la paraula el senyor diputat.

Sergi Sabrià i Benito

Bé. Moltes gràcies. En tot cas, jo li preguntava unes mesures concretes, com és la progressivitat de la retallada, com és fixar aquest mínim exempt en el doble del salari mínim o la implementació de limitacions retributives, les jornades de dedicació especial. I li ho torno a repetir, perquè crec que en la seva intervenció, en aquest tema, pràcticament, no hi hem entrat.

Aprofitem per demanar-li, ja que vostè ho posava sobre la taula, que continuïn treballant en aquesta mesa de la funció pública, que aquestes mesures, que nosaltres li explicitem, es portin a terme com més aviat millor, i les que puguin, doncs, si es poden fer per acord

de govern millor que a la llei d'acompanyament, i que, a més a més, aquestes mesures que li plantejem es facin extensives no només a la funció pública de la Generalitat de Catalunya, sinó també als altres organismes que en depenen.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Sergi Sabrià i Benito

Des d'Esquerra tenim moltes més propostes...

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Per ampliar, certament, la resposta. Com vostè deia, atesa la delicada situació pressupostària i conseqüència dels incompliments del Govern, com deia, ahir el Govern va aprovar un acord de govern a través del qual es va aprovar mantenir la reducció de la retribució equivalent a una paga extraordinària, com vostè sap, amb un mínim exempt d'aquells que cobren menys de l'1,5 del sou mínim interprofessional. A partir d'aquí, i a partir d'aquest acord, el que cal és anar treballant, com vostè sap, i veure com s'estableixen les mesures. I, per tant, malgrat aquest context que ens condiciona, vostè sap que el Govern té la voluntat de dur a terme mesures que, sense implicar un cost econòmic, sí que suposin una millora cap als treballadors.

Per tant, en aquest sentit, ara, amb els segons que em queden no li puc explicar les mesures, però segur que tindrem l'oportunitat de fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el mapa de centres educatius per al curs 2013-2014.

Pregunta

al Govern sobre el mapa de centres educatius per al curs 2013-2014 (tram. 310-00015/10)

La formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, quins són els criteris generals i els específics aplicats pel tancament de línies de P3 i d'escoles per al pròxim curs, i també de grups d'ESO, de primer d'ESO, que s'han anunciat? Quin intercanvi d'arguments, d'informació hi ha hagut, hi ha, amb la comunitat educativa local que és concernida, especialment, i començant

pels consistoris, pels ajuntaments? I, finalment, quin marge per a la reconsideració hi ha?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, la programació educativa, com diu la LEG en l'article 44 i 45, ha de garantir una plaça escolar a tothom en els diferents nivells i etapes, i la programació –també ho diu l'article 45– preveu ampliacions, modificacions o supressions d'unitats d'acord amb les necessitats territorialitzades d'educació.

És en aquest sentit que el curs que ve tindrem un increment en l'àmbit públic de 317 unitats de primària, una disminució de 61 d'infantil i 32 unitats que es crearan de nou a la secundària. Aquestes creacions d'ampliació, modificació o supressió s'han comentat, i li puc demostrar el calendari de reunions i d'intercanvis amb ajuntaments, centres escolars i comunitats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada.

Anna Simó i Castelló

Pel que fa als criteris, tant generals com específics, que espero que en puguem parlar en el temps tan curt d'aquesta pregunta, s'ha adduït públicament que són criteris demogràfics, per exemple. A nosaltres el que ens amoïna és que la preinscripció comença el dia 11 de març, que és demà mateix, com qui diu, que hi ha criteris que no ens acaben de quadrar en casos molt concrets, que cal anàlisi molt fina sobre el terreny de cada cas. Creiem que no s'ha fet prou, i creiem també que les decisions de planificació educativa que són estratègiques s'han de fer amb la coresponsabilitat dels ens locals i de la comunitat educativa d'aquell municipi.

Un exemple molt clar, i no vull ser exhaustiva perquè seria injusta: l'Escola Poblenou, de Pineda, no hi pot haver, en cap cas, criteris demogràfics; tampoc en el cas de l'Escola Gil Cristià, de la Selva del Camp, o l'Escola Vilamagore, de Sant Pere de Vilamajor. En el cas de l'Escola del Poblenou, de Pineda, les dades de previsió de matriculació són superiors a les que hi havia el curs anterior, i el tancament, per tant, no pot ser per aquesta raó o per estalvi econòmic, perquè s'obre una segona línia en una altra escola del barri.

Nosaltres, consellera, el que li volem dir –i crec que és d'interès de tots els diputats i de totes les comunitats educatives que a hores d'ara ens estan escoltant i que pateixen pel futur d'escoles, el tancament d'una línia de les quals representa el tancament de l'escola en els proxims anys– és que hi hagi disposició a valorar les alternatives, cas per cas, amb diàleg amb els ajuntaments i amb la resta de la comunitat educativa, i a obrir

preinscripcions per avaluar la demanda i la viabilitat d'aquests centres educatius i decidir el curs vinent o, en tot cas –com pot ser en el cas d'altres escoles a Osona, quan finalitzi el darrer curs de primària–, poder avaluar aleshores la viabilitat d'aquestes escoles. No ens passés com en els anys noranta que vam tancar moltes escoles i després vam haver de córrer tots.

Diàleg amb la comunitat educativa, fer anàlisi i planificació quirúrgica perquè són moments molt complicats...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és cert que no podem entrar en aquest torn parlamentari de pregunta breu amb gaire detall, però sí que li haig d'assegurar que a Pineda ahir mateix estàvem units a la nit amb l'alcalde, constatava que de deu grups que tindran de P3 passaran d'aquí a pocs anys a vuit. Cada vint-i-cinc nens menys que neixen en una població és un grup menys de P3 i això ho hem de tenir, tots, assumit.

Tots els alcaldes admeten que la demografia a les seves poblacions afectades ha disminuït, tots els pares també ho entenen, però ningú vol que sigui a la seva escola que se li supprimeixi la unitat. A partir d'aquí, el que necessitem és el coratge de planificar amb seriositat, no sigui que ens trobem amb desenes..., com ens hem trobat amb les llars d'infants, amb places creades no ocupades, i poder garantir en el futur una educació secundària convenient, com és la que creix en el futur.

Per tant, quins criteris? Ja li ho he dit, demogràfics, en primer lloc, i li ho demostraré fitxa per fitxa. Després, tenim la situació dels anomenats «bolets» i la instal·lació de mòduls prefabricats. Vostè feia esment també a Osona; pensi que P3 a Tona aquest any ha estat amb nou alumnes, per tant, és evident que era una escola que no tenia futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els pressupostos per al 2013.

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos per al 2013 (tram. 310-00017/10)

La formula l'il·lustre senyor Mauri Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell, li vaig preguntar l'altre dia, en comissió, quan presen-

taran els pressupostos en aquest Parlament. No em va donar resposta, i li vull recordar, simplement, una vegada més, que els pressupostos en qualsevol país del món són la llei més important que cada any s'aprova en el Parlament.

Vull que em respongui, si us plau, quan pensa, el seu Govern, portar els pressupostos a aquesta cambra pel discutir-los. I, si no és capaç de respondre'm, m'agradaria, com a mínim, que ens expliqués quins són els factors que estan ara impossibilitant la resposta precisa sobre la data de presentació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, els pressupostos s'estan preparant amb normalitat i diligència. És, efectivament, la llei més important que s'ha d'aprovar amb caràcter anual; és una llei complexa, voluminosa, i li asseguro que els departaments hi estan treballant intensament. El Departament d'Economia també hi està treballant intensament, i tan aviat com estigui preparada, acurada i completa es presentarà en aquest Parlament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Bé, de nou constato que vostè no m'ha respost, eh? M'agradaria, i penso que aquesta cambra mereix saber quan, com a mínim una data preliminar, perquè és una mica sorprenent que per tercer any consecutiu el Govern sigui incapaç de portar els pressupostos a discutir en aquesta cambra quan toca.

Vull llegir molt ràpidament unes declaracions del conseller Mas-Colell de fa dos anys, repetides amb altres paraules pel mateix president de la Generalitat de Catalunya, que diuen el següent: «Ens hem d'adonar que a nosaltres també ens observa el món. Aquells que ens poden oferir crèdit volen saber si som gent seriosa, i això ho valoraran en funció del que diem. Ens convé molt consolidar una reputació que som gent de fiar; això és, senzillament, decisiu.»

Bé. La pregunta que faig és si al conseller i al Govern que representa li sembla seriós per tercer any consecutiu no presentar els pressupostos quan toca. Ho dic perquè, posant-me en la pell dels gestors de la Generalitat de Catalunya, costa molt pensar que es pot fer de manera eficaç la feina sense saber cap dels anys, des que vostès governen, amb quins diners es comptarà prèviament, si hi ha una funció de control de l'execució pressupostària que aquest Govern hauria de fer i que no fa, etcètera.

I, sobretot, perquè, des del punt de vista democràtic, és, diguem-ne, qüestionable la legitimitat que té, per exemple, la consellera Rigau quan anuncia, sense que això s'hagi discutit prèviament en aquesta cambra, que es tanquen un nombre molt important de centres escolars; quan el conseller Homs anuncia que es retallen els sous dels funcionaris, etcètera.

Tot això, ho repeteixo, crec que els ha instal·lat en una actitud còmoda, políticament i intel·lectualment, que defuig la funció principal d'un govern que és presentar i discutir en el Parlament els pressupostos quan toca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Li asseguro que el Govern de la Generalitat no es troba en cap situació còmoda a aquest respecte, ni, segurement, per implicació s'hi troba vostè.

Miri, vostè sap perfectament que el tema central dels pressupostos del 2013 és quin serà definitivament l'objectiu de dèficit. En aquest moment, és un 0,7 per cent; però, com saben, això haurà de ser flexibilitzat en el procés que va començar a Europa fa pocs dies. Dintre d'unes setmanes, Europa flexibilitzarà l'objectiu espanyol i és essencial que el procés que es desenvolupi a partir de llavors sigui un procés de qualitat, sigui un procés sostenible i porti a un repartiment just i equilibrat de l'objectiu global.

Nosaltres pensem que, amb les lleis a la mà, si, per exemple, l'objectiu espanyol fos del 5,8 o del 6 per cent, correspondria a Catalunya un 2 o 2,1 per cent. Això no és numerologia, això no són abstraccions; darrere d'aquestes diferències hi han molts diners, hi han molts programes, hi han molts patiments, hi han moltes escoles, hi han moltes decisions. Jo sé que vostès coincideixen amb nosaltres en la necessitat d'aquesta flexibilització, ho va dir l'altre dia, jo ho celebro, jo l'invito que tots fem pinya, que en aquest tema expressem l'ampli consens que hi ha en aquest Parlament i que pressionem per aconseguir, ho repeteixo, un objectiu de dèficit raonable i just i el que es mereix el poble de Catalunya.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre el tancament de línies de llars d'infants (tram. 310-00022/10)

La pregunta següent és sobre el tancament de línies de llars d'infants, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Rigau, ha anunciat el seu departament el tancament de més de seixanta línies de P3. Ha anunciat també..., ha engegat els mecanismes i, de fet, executa el tancament d'una sèrie d'escoles –a Tona, a Terrassa, a Argentona, a la Selva i a altres municipis–, i nosaltres entenem que els arguments que esgrimeix per a això són, bàsicament, una restricció pressupostària i un argument vinculat al descens demogràfic.

Però nosaltres li volem fer la pregunta concreta: per què només es tanquen places públiques? Per què no es permet ni tan sols la preinscripció per valorar la demanda real, i, per tant, observar quins centres tenen més demanda, funcionen millor, i quins altres no, i si s'ha tingut ni tan sols present el projecte educatiu de cada centre amb relació a la implicació familiar i al rendiment escolar que aquests generen? És, finalment, conscient de l'augment de ràtios que aquests tancaments probablement comportin en més d'un municipi?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, és veritat que hem anunciat aquesta disminució de grups de P3 –no de llars d'infants, com deia l'enunciat de la pregunta; veig que ja ho ha aclarit–, però també li ho he comentat abans. A una altra diputada li he pogut respondre de l'increment que faríem a secundària i a primària. Miri, el decrement afecta la pública i la concertada. Nosaltres preveiem que pugui afectar uns seixanta grups a la concertada, perquè l'any passat també hi va haver decrement de grups a la concertada.

La preinscripció s'ha d'obrir de manera ajustada, perquè les famílies no quedin després..., mal resolta la seva situació, dels seus fills. Per tant, hem de garantir... Fixi's que les famílies sempre procuren posar, en primer lloc, el centre en què preveuen que sí que entraran. Hem de tenir present els interessos de les famílies i orientar bé aquesta sol·licitud.

Què hem tingut en compte? Per exemple, la instal·lació de mòduls provisionals. Allà on hi havia una escola confegida tota amb mòduls provisionals i veiem que no hi ha futur, doncs, ja l'eliminem. Una escola amb edifici propi, si és pública o si és concertada, procurem utilitzar-la al màxim en el seu equipament. Però si és amb equipaments provisionals és el que requerim poder anar disminuint. Per què? Perquè aquests mòduls –la seva instal·lació és caríssima– els necessitem per a secundària. Per tant, afecta la globalitat de la població. No és tant un efecte pressupostari. L'efecte pressupostari ens afecta a moltes altres coses en educació. Però, bàsicament, el que tenim ara és una baixada demogràfica, i, per tant, si les gràfiques demostren que la població infantil pujava molt, i ara, des

de fa dos anys, baixa, haurem d'adequar la programació escolar a aquesta.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Quim Arrufat Ibáñez

Breument. No és casualitat, ja ve d'anys que les escoles que estan en barracons són bàsicament les públiques. Per tant, les que es tanquen són les públiques. I, per tant, hi ha un decrement, com diu vostè, de places públiques en favor de places concertades.

I nosaltres ens preguntem, si la situació de les famílies cada vegada és de més pobresa i de més necessitat, per què es prioritza l'accés a l'escola concertada? Per què se segueix finançant l'escola concertada i per què es deixen menys places a l'escola pública, que és aquella que podria garantir uns mínims d'igualtat social en aquesta situació de crisi?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, com sap, el Parlament de Catalunya va aprovar el 2009 una llei d'educació que defineix com a servei d'educació de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats de la ciutadania, pels mecanismes de finançament diversos –o directes o per concert–, una oferta sostinguda amb fons públics, i la concertada, a aquests efectes, té efectes d'interès públic.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Pla per al dret a l'habitatge.

Pregunta

al Govern sobre el Pla per al dret a l'habitatge (tram. 310-00019/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, en una recent enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió es posava en relleu que la meitat de les famílies catalanes destinaven una part important dels seus ingressos al pagament de l'habitatge habitual. El 30 per cent d'aquestes llars que paguen mensualment una quota de lloguer o d'hipoteca preveien dificultats per poder fer front a aquest pagament al llarg del proper any.

Comparteix amb vostè, tal com ens va exposar la recent compareixença aquí, al Parlament, que la propietat de l'habitatge s'ha convertit per a molts ciutadans en un llast, fins al punt que en pocs anys han cobrat més importància o la mateixa les mesures que cal prendre per tal d'evitar la seva pèrdua, com buscar noves fórmules per tal de facilitar l'accés a l'habitatge. Cal un canvi important en el comportament social, un canvi cultural que visualitzi amb claredat que l'accés a l'habitatge a dia d'avui ha de ser vist estrictament com un dret i no com un fons d'inversió que presumiblement ens garanteix tranquil·litat vers el futur.

També és una realitat que la crisi ha deixat el sector molt tocat; professionals qualificats, empreses, treballadors directament o indirectament relacionats amb el sector pateixen l'aturada d'un sector que mostra unes xifres testimonials d'activitat. Per tant, entenem que ens cal prendre mesures per tal de reactivar l'activitat allí on sigui possible. Els plans per al dret a l'habitatge –fins i tot el darrer, de l'any 2009-2012– consideraven el foment del nou habitatge mitjançant fórmules d'important finançament, subvencions a la promoció i finançament il·limitat com a eixos principals del pla.

Ara vostè fa uns dies que ens va anunciar que els programes socials tindran la màxima prioritat per al Govern, el nou Pla per al dret a l'habitatge, almenys per als propers quatre anys.

Per tant, conseller, i davant la situació actual de les polítiques d'habitatge, i davant dels reptes que tenim a dia d'avui al nostre país, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li volem preguntar quins són els eixos principals del nou Pla per al dret a l'habitatge que ha presentat el Govern, si ens cal procurar nou habitatge al país i quins són els compromisos que ha adquirit el Govern pel que fa a la matèria de programes socials d'habitatge.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputada Roigé, bé, efectivament, fa quinze dies en seu parlamentària ens vam comprometre a presentar al Govern un pla per al dret a l'habitatge. Això es va fer la setmana passada. Per tant, s'han iniciat ja els tràmits per a la publicació del decret que ha de fer possible aquest nou pla que té un horitzó en el temps més indefinit, però que ha programat i ha planificat algunes accions just a curt termini.

Bàsicament, la idea central que resumeix el propòsit del pla és passar de la protecció clàssica dels habitatges a la protecció, sobretot, dels drets de ciutadania vinculats a l'accés a l'habitatge. Fixi's que hi ha una distinció clara, diametralment diferent. Per tant, deixem de protegir pedres per passar a protegir drets fonamentals de persones. En aquest sentit, hi ha tres prioritats: una es va detallar també en seu parlamentària,

que tenia a veure amb la dimensió més social: la protecció de les persones en risc d'exclusió social en la mesura que poguessin caure en l'impagament de quotes de lloguer o de quotes hipotecàries, però no només en dimensió social. Crec que aquest és un aspecte que segurament ens ajuda a minimitzar els efectes no desitjats, però que en aquesta legislatura hem d'intentar un gest d'audàcia que corregeixi en el fons aquestes dinàmiques de model que han fet que a Catalunya el 80 per cent de l'habitatge en aquests moments estigui en règim de propietat –80 per cent en règim de propietat–, a penes un 15 en règim de lloguer, a penes un 1 per cent en règim de lloguer que en podríem dir «de dimensió social».

Aquí és on, d'acord amb el Departament de Justícia, hem iniciat ja treballs per modificar el Codi civil –concretament, el llibre cinquè– per fer possible la incorporació de noves figures jurídiques que ens plantejgen una propietat o un accés a la propietat molt més fàcil, en règim temporal o en règim compartit. En definitiva, afavorint també drets de superfície. Això voldrà dir modificacions substancials, que, de fet, ja tenien una primera empara en la Llei d'habitatge que en el seu moment es va aprovar per part d'aquest Parlament i que jo crec que ens donarà la cobertura suficient per tirar endavant.

Hi ha un tercer aspecte, que té a veure amb la dimensió econòmica. Hi ha un sector important..., més de cent mil persones han perdut la feina per la recessió que vivim i, en concret, per la regressió del sector de la construcció. En aquest sentit, dir-li que nosaltres apostarem per la rehabilitació, però aquestes són unes polítiques que només podrem tirar endavant si el Govern d'Espanya compleix. Pensin que l'any 2009 s'invertien 124 milions en polítiques de rehabilitació suportades pels pressupostos de l'Estat, i que aquest any 13 treballarem amb 6 milions.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers anuncis d'inversions empresarials.

Pregunta

al Govern sobre els darrers
anuncis d'inversions empresarials
(tram. 310-00020/10)

La formula l'Il·lustre senyor Xavier Dilmé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Dilmé i Vert

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, vivim una duríssima crisi econòmica que està destruint em-

preses i llocs de treball, generant desocupació i afectant milers i milers de famílies del nostre país. Tanmateix, tot i ser conscients de la greu situació en què ens trobem, el nostre grup parlamentari creu en les possibilitats del país i sabem que el Govern de Catalunya també hi creu, com no pot ser de cap altra manera. I som coneixedors també dels esforços que s'estan fent des del Govern per captar inversió. Captar inversió vol dir generar la riquesa que permeti crear i mantenir ocupació: la gran prioritat. Però, més enllà de les voluntats i les paraules, honorable conseller, hi ha les dades reals.

En aquest sentit, ens agradaria saber quins són els resultats en matèria d'atracció d'inversions a Catalunya, tant en aquests primers mesos de 2013 com en el 2012, i quins són els seus efectes pel que fa a la creació de llocs de treball i el manteniment dels actuals. Quin és l'origen d'aquestes inversions que hem atret i quina és la posició de Catalunya dins el nostre entorn europeu a l'hora de captar inversions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat, és evident que l'objectiu prioritari per part del Govern és conservar llocs de treball, crear nova ocupació i, per tant, intentar amb totes les forces i d'una manera obsessiva la creació de riquesa i de noves empreses.

Valorem molt positivament els resultats obtinguts en matèria d'atracció d'inversió durant aquests primers mesos de legislatura, i també en els darrers anys. Una petita mostra: durant els dos primers mesos de l'any 2013 s'han materialitzat a Catalunya un total de setze nous projectes d'inversió important associada amb més de 70 milions d'euros, ja aquests dos mesos, amb la creació de prop de mil llocs de treball i amb la garantia de manteniment de mil cinc-cents d'addicionals. Projectes com els que s'han conegut en els darrers dies, com Booking, Europastry, Fluvitex, empreses multinacionals estrangeres, empreses catalanes o ja les conegudes com Nissan, Novartis i altres arreu del territori –Clariana Tarragona, també fa pocs dies. O operacions relacionades amb el Mobile World Congress i amb la capitalitat, que aniran donant fruits en els propers temps. El 70 per cent dels projectes materialitzats l'any 2013 han estat projectes d'origen estranger, amb procedència ben diversa, com empreses dels Estats Units, Israel, Holanda, l'Índia o Alemanya. Els sectors TIC, automoció o químic, i també agroalimentari i farmacèutic, tèxtil, pell, turisme i logística.

Deixin-me que li digui que els resultats de l'any 2012 han estat molt bons. Segons dades provisionals, no nostres, sinó del FBA Markets, del Financial Times Group, Catalunya s'ha posicionat com a primera regió –primera regió– de l'Europa continental en termes de volum d'inversió atreta i en creació de llocs de treball

lligats a projectes captats, només per darrere d'Irlanda i alguna regió del Regne Unit. Per tant, primera regió d'Europa continental. Sobre aquesta mateixa base, Catalunya va atreure l'any 2012 vuitanta projectes d'inversió amb un volum d'inversió associat a 2.500 milions de dòlars –1.800 milions d'euros– i la creació de més de 5.600 llocs de treball.

En aquest sentit, des de la direcció general també, i des d'ACCIÓ, d'aquests projectes se'n van materialitzar 47, que van generar una inversió important superior als 350 milions d'euros, creació de més 2.300 llocs de treball i manteniment de 2.500. Aquests resultats van significar un augment important i significatiu amb relació a l'anterior any –de l'any 2011–: un 23 per cent més de projectes i un 30 per cent més de llocs de treball creats i mantinguts. És des d'aquesta perspectiva que li puc dir que esperem nous resultats en els propers temps.

Ara bé, senyor diputat –i acabo–, estem satisfets? No, encara hi ha camp per córrer...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i volem continuar treballant en aquest sentit.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la seguretat a la xarxa viària.

Pregunta

al Govern sobre la seguretat a la xarxa viària (tram. 310-00021/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, algú va titllar els accidents de trànsit com «la gran epidèmia dels nostres temps». Comparteix –la compartim– aquesta reflexió. De fet, la lluita per la seguretat viària ha estat la gran prioritat dels governs des de fa molt temps –del 2000 fins avui. Les dades, l'evolució de les dades quant a reducció d'accidents així ho demostren, així ho avalen. Vostè mateix, en la seva compareixença, va fixar aquesta com una actuació preferent del seu departament. En quins termes la plantejarà, tant des d'un punt de vista d'instruments de planificació com des d'un punt de vista de prioritat, en els propers pressupostos que properament es presentaran a la cambra?

Però, més enllà de qüestions genèriques, ens agradaria entrar en el detall d'alguns punts negres. Vostè, d'una manera molt, molt immediata, s'ha volgut ocupar de dues carreteres, dos punts negres que generen un nivell altíssim d'inquietud pels problemes d'accidenta-

bilitat. Per una banda, la C-55, al Bages. Vostè mateix va anar a la comarca, es va reunir amb alcaldes, va explicar quina bateria d'actuacions duria a terme. O l'anomenada «carretera de la vergonya», d'Anglès a Salt. Però, permetin-me parlar com a diputat territorial, com a diputat del Vallès, hi ha un altre punt negre que ens neguiteja moltíssim. És la C-58 a Vacarisses. Ahir mateix hi va haver un altre accident, un nou accident; afortunadament, no hi va haver morts. Però cada dia hem de llegir a la premsa que s'ha produït alguna circumstància negativa.

El punt negre se situa a la sortida del dipòsit controlat de coll Cardús; parlem d'una zona obaga, parlem d'un nivell de pendent significatiu, on s'excedeixen en massa ocasions els límits de velocitat, i això té unes conseqüències molt, molt clares.

Aquest mateix diputat que els parla va presentar diverses iniciatives en aquest sentit, sobre la il·luminació del túnel, etcètera.

Quines mesures concretes plantejarà el Govern des d'un punt de vista de millora de senyalització, balisat, etcètera? Ens agradaria que poguéssim concretar la bateria d'actuacions del Govern en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat Josep Rull, bé, és impossible explicar-ho millor que no ho ha fet vostè. No és una prioritat d'aquest Govern, sinó que és una prioritat de tots els governs que hi ha hagut fins ara, l'aposta per la seguretat viària i la seguretat en les carreteres.

En aquest sentit, una dada ho il·lustra. L'any 2000, efectivament –vostè ha parlat de les terribles xifres que afectaven la sinistralitat de les nostres carreteres–, teníem 622 víctimes mortals a les nostres carreteres; en aquests moments, són pràcticament un terç d'aquella xifra. Evidentment, aquesta xifra no ens ha de conformar, perquè un sol mort en carreteres ha de ser motiu de preocupació del Govern de la Generalitat.

Dit això, però, és evident que aquesta dècada els diversos governs l'han aprofitat i han exhibit tots una prioritat d'aquesta qüestió.

En aquest sentit, avançar-li que estem treballant en un pla d'actuacions de millora de seguretat en les carreteres, que, això sí, tindrà un condicionant que és la disponibilitat pressupostària.

Hem dissenyat i hem identificat quins són els principals punts negres. Vostè n'ha assenyalat alguns. I, en tot cas, si li sembla, molt a vista d'ocell, jo li faig el retrat de en què estem en aquests moments concentrats i insistint que el marc teòric de referència serà aquesta pla, eh?, que només, doncs, no l'acabem de presentar

perquè estem encara en aquests moments afinant les consignacions pressupostàries principals.

La C-55, vostè s'hi ha referit, en fase d'execució. Al pont de Sant Pau van començar les obres de la rotonda. Aquesta és una actuació absolutament imprescindible, hi havia hagut molts accidents; el 2012, concretament, encara n'hi van haver dotze. Estem convençuts, doncs, que l'existència d'aquesta rotonda ho millorarà.

L'eix Transversal, C-25. No perdem de vista que aquesta era una de les carreteres amb més sinistres. L'any 2000, dinou morts; encara l'any passat, més de deu morts, en concret. Actualment, en aquest mes escàs que tenim de desdoblament, ja ha millorat significativament i tenim a penes, em sembla recordar, tres accidents i tots de tipus lleu. Per tant, una millora significativa que no ens ha de passar per alt.

Vostè s'ha referit a «la carretera de la vergonya», i, en concret, em demana per la C-58, al seu pas per Vacarisses. Bé. En aquests moments, estem precisant actuacions molt concretes, tenen a veure amb millora de les característiques superficials del ferm, tenen a veure amb l'execució del zebrejat, que creiem que pot ajudar, en aquest sentit, a donar major seguretat en els carrils..., entre els dos sentits de circulació, millores de senyalització, i estem estudiant la possibilitat d'incorporar algun separador físic tipus Jersey en algun dels punts més negres que vostè descrivia. En tot cas, aquesta és una mesura que ens reservem.

En els propers dies hi haurà també...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...decisiones preses a l'entorn de l'altra gran carretera, la N-II.

La presidenta

...se li ha acabat...

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la sol·licitud d'una aportació econòmica voluntària a les empreses que tenen grans beneficis en el context actual de crisi econòmica (tram. 317-00012/10)

La primera és sobre la situació política i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots. President, relativa a la situació econòmica, i amb algunes reflexions prèvies, després d'una crisi que ja dura cinc anys, on hi ha algunes dades que són eloqüents i paradigmàtiques, no?, del

molt que guanyen alguns pocs i del que perd la majoria: 250.000 milions d'euros han guanyat les empreses de l'IBEX 35 en cinc anys; 240.000 milions d'euros és la xifra de frau fiscal a l'Estat, 16.000 a Catalunya; un rescat bancari, per ara, de 100.000 milions d'euros; dotze famílies de l'Estat que tenen 37.000 milions d'euros, i alguns costos de la corrupció que comencen a surar que s'apropen als 7.000 milions d'euros. És com a element de reflexió.

A la darrera pregunta li requeríem per la valoració política, també moral, que, amb les pitjors retallades d'aquest país i la pitjor crisi, alguns s'estiguessin enriquint amb els interessos del deute, els coneguts mercats financers, als quals aquest país els ha abonat 4.300 milions d'euros en dos anys; alguns bancs que, amb l'emissió de bons patriòtics de la Generalitat, han guanyat, només per la intermediació, 72 milions d'euros, que són 12.000 milions de les antigues pessetes, o el fet que també..., no ho qüestiono, però és obvi que el Mobile World Congress té una injecció pública de 90 milions d'euros.

La pregunta, amb els pressupostos que vindran, uns pressupostos de por, és que, fent una anàlisi dels beneficis empresarials d'empreses de capital català, algunes de les quals estan fent benefici gràcies a l'explo-tació de concessions públiques, són de 8.000 milions d'euros.

Amb 1,3 milions de pobres, 800.000 aturats, 90.000 persones passant gana o 80.000 desnonats, la nostra pregunta és si ha valorat demanar-los una aportació voluntària, la possibilitat d'exigir-los també que, de la crisi, o ens en sortim tots o no ens en sortirem pas.

I aquesta és la pregunta, si a aquestes quinze empreses se'ls pot demanar que contribueixin a lluitar contra la pitjor crisi que vivim.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, no sé si he entès bé la pregunta, parlava vostè o preguntava vostè sobre una aportació voluntària? Era aquest el cas? *(Pausa.)*

Jo li avanço quina serà la resposta d'aquest tipus d'empreses; li diran que la seva aportació és la que correspon en funció dels impostos que han de pagar. Els impostos estan taxats, aquestes empreses els paguen –aquestes empreses els paguen–, i, per tant, li diran: «Escolti'm, la nostra aportació és en funció de si fem més beneficis, contribuïm més; si no guanyem re, no hi ha contribució, no hi ha impostos; si guanyem molts diners o cada vegada més, doncs, cada vegada hi haurà més impostos, d'acord amb les lleis que marquen precisament aquestes taxacions fiscals.»

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

En la mateixa lògica, president, nosaltres també paguem impostos, però se'ns retalla moltíssim i perdem molt més del que paguem. Per tant, és la mateixa lògica, i per això, l'aportació voluntària.

Estem en un país on la verge és negra i el gorilla és blanc, i a la darrera marató contra la pobresa vam recaptar 10 milions d'euros, que és el 0,1 del que van guanyar les grans empreses catalanes.

Pensem que és possible. I a aquestes alçades de la crisi també citaríem Bertolt Brecht: «Al final, no sabem què és pitjor crim: robar un banc o fundar-lo.»

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor Fernández, la valoració, cadascú pot fer la que vulgui i la que desitja. Jo, del fons de la qüestió que vostè planteja, comparteixo alguna reflexió. És evident que fa mal als ulls que hi hagi beneficis astronòmics per part de determinades corporacions en un moment en què hi ha un patiment molt gran per part de molta gent.

Però, atenció, també és cert que les corporacions grans són a vegades font de contractació de persones, de creació de llocs de treball. Aquí tenim algunes seues d'empreses importants que són catalanes però que estan projectades arreu del món. I a qualsevol país petit com el nostre li convé tenir empreses de dimensió internacional, acompanyades d'un teixit productiu de microempresa, de petita empresa, de mitjana empresa que també fa una funció social importantíssima, no?

Però el fet, diguem-ne, d'una forma o d'una altra, eh?, de posar en qüestió la dinàmica del que significa, doncs, una evolució empresarial per la grandària i perquè cotitzen en borsa, etcètera, ens portaria, si tot això ho deixéssim de banda, a renunciar a allò que no renuncia ni un sol país del món; no hi ha ni un sol país del món, i especialment els petits, i en té alguns exemples a Europa ben evidents, que no aspiren a tenir corporacions d'abast internacional que són capaces de crear llocs de treball d'una manera significativa.

La presidenta

La pregunta següent, sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta d'unes possibles eleccions anticipades de caràcter plebiscitari (tram. 317-00008/10)

...la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, el conseller en cap de l'oposició, el senyor Junqueras, aquesta setmana feia una entrevista amb el diari *El Mundo* on deia que aquest Govern presentaria un full de ruta, com ja sabem, per fer una consulta, un referèndum, suposadament fora de la Constitució i de l'Estatut, perquè no pensen fer-lo a dintre, i, per tant, aniríem a una prohibició, a una suspensió d'una llei que no està dintre del marc jurídic, i deia el senyor Junqueras que vostès convocarien un altre cop eleccions, i diu el senyor Junqueras que a més ho farien amb un programa conjunt Convergència i Unió i Esquerra, i diu a més que amb un sol punt i utilitzant aquestes eleccions autonòmiques com a fórmula constituent per fer una declaració, ho suposo, a l'estil Kosovo.

Senyor Mas, això que diu el senyor Junqueras se li ha ocorregut al senyor Junqueras sol? Ho han pensat vostès en aquest comitè «d'alliberament nacional» que lidera vostè amb el senyor Junqueras? Això va seriosament, senyor Mas?

És seriós parlar ara mateix, en un país com Espanya, amb la situació que tenim, i a Catalunya particularment, amb 900.000 aturats, amb una situació econòmica com la que tenim, és seriós que el conseller en cap de l'oposició, el senyor Junqueras, plantegi unes eleccions un altre cop anticipades, amb un sistema fraudulent d'utilitzar un constituent en unes eleccions autonòmiques, i que vostès hi aniran junts? És veritat, senyor Mas? Perquè crec que avui hi ha molta més gent preocupada llegint el que diuen vostès i el seu soci de govern que no abans que entressin al Govern.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, a vostè, que és tan amant de complir les lleis i que sempre ens recorda que les lleis s'han de complir, li demanaria que anomeni el senyor Junqueras pel que diuen les lleis que és, que no es diu «conseller en cap», sinó que es diu «cap de l'oposició». No costa gaire dir-ho bé; estic segur que vostè a partir d'ara ho dirà de forma correcta, tal com diuen les normes d'aquest mateix Parlament de Catalunya.

I, dit això, quan tingui necessitat de saber coses sobre les declaracions del senyor Junqueras, jo li demano que li ho preguntis a ell. Quan jo faci entrevistes i a vostè no li agradi el que jo digui, té tot el dret del món

a preguntar-me a mi, però si el senyor Junqueras fa entrevistes, com vostè comprendrà, jo no em convertiré en un comentarista, i menys públic, de les entrevistes del senyor Junqueras.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí; president, potser el que necessita vostè és un soci que no sigui comentarista del que ha de fer el Govern de la Generalitat, que és el que fa el senyor Junqueras a les seves entrevistes.

Però, dit això, senyor Mas, jo vull saber la seva opinió. A mi el que hagi dit el senyor Junqueras em preocupa, perquè és qui li dóna suport a vostè, però jo vull saber el meu president de la Generalitat si pensa convocar eleccions anticipades amb un únic punt, plebiscitàries, i saltant-se, per tant, qualsevol mena de respecte a l'estat de dret i a l'autonomia de Catalunya.

Senyor Mas, Catalunya necessita un govern autònom i no un comitè d'alliberament. Catalunya necessita un govern que busqui punts de trobada entre tots en un moment tan difícil i no fractura social.

Senyor Mas, necessitem un president que sigui capaç de bastir ponts i de pensar en els ciutadans, en les nostres empreses i a donar estabilitat política i jurídica a Catalunya. I vostè amb el seu soci, vostè, o en el seu comitè d'alliberament, estan planejant justament el contrari.

I li ho pregunto clarament, no se m'escapi de la pregunta, que vostè, senyor Mas, crec que és una persona capacitada per entendre el que li estic preguntant.

Senyor Mas, pensa vostè convocar unes eleccions anticipades després que hi hagi una convocatòria que no pugui ser d'una consulta? Pensa vostè anar amb un únic punt amb el senyor Junqueras a les eleccions?

La presidenta

Senyor Rivera... (*Pausa.*) Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Ara, com que em fa una pregunta concreta adreçada a mi, amb molt de gust la hi respondré.

Primer. El senyor Junqueras no fa de comentarista; té tot el dret del món a opinar, com tothom, com vostè.

Segon. Les opinions del senyor Junqueras algunes vegades estaran d'acord amb el Govern i d'altres, no. No em poso, en aquest cas, en aquestes opinions concretes, perquè li parlaré des d'un altre punt de vista, no?

Vostè em diu: «Té previst fer eleccions anticipades?» Doncs, no ho tinc previst; previst, no ho tinc. Què tinc previst fer aquest any 2013? El que hem acordat en

l'acord de governabilitat, que és construir els marcs legals en aquest Parlament de Catalunya, negociar i dialogar amb les institucions de l'Estat per veure si l'Estat espanyol fa com altres estats democràtics del món, per exemple el Canadà o el Regne Unit, que, quan tenen un territori en el seu si, sigui el Quebec, sigui Escòcia, el que fan en lloc de posar una norma per davant dient «això no es pot passar», el que fan és seure en una taula, parlar, arribar a acords i respectar les voluntats democràtiques expressades a les urnes per part d'aquests territoris. I això és el que volem fer. I esperem que l'Estat espanyol tingui el mateix tarannà dialogant i profundament democràtic que tenen altres estats dintre de la Unió Europea o dintre del món.

Suposem que després de tantes dècades de democràcia alguna cosa haurà quallat i que aquesta voluntat majoritària expressada a les urnes dels catalans i de les catalanes serà tinguda en compte en el moment d'aquesta negociació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a garantir l'activitat i els llocs de treball a la planta d'Ercros a Flix (Ribera d'Ebre) (tram. 317-00011/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, mai he tingut la sensació que l'agenda, aquí, tenia tan poc a veure amb la realitat. Parlem d'escoltes, d'escoltats, d'avançament electoral..., i la realitat és la gent que pateix i la gent que pateix i es mobilitza, que pateix amb les retallades injustes i inútils a la funció pública, que pateix amb els tancaments de les escoles, que pateix i es mobilitza contra la Llei hipotecària, que pateix i es mobilitza al World Mobile Congress contra els acomiadaments de Telefònica o que pateix i es mobilitza amb els treballadors de Power Controls, que avui estan en el Parlament.

Però avui li volia parlar d'Ercros i de Flix. Ens acompanyen l'alcalde, regidors, el comitè d'empresa... I, com vostè sap, Ercros ha anunciat un tancament, un tancament amb què, com diuen a Flix, s'enduen la riquesa i deixen els residus tòxics. Vostè sap que, quan les administracions van acordar descontaminar el riu, ho van fer a canvi del manteniment dels llocs de treball. I jo avui li vull preguntar què pensa fer el Govern per garantir que l'activitat i els llocs de treball continuïn. Què pensa fer? Com pensa fer-se càrrec de la situació?, no sigui cas que l'empresa finalment deixi una petita activitat per no descontaminar el sòl, fent-se responsable del que s'ha de fer, i, això sí, deixant la Ribera d'Ebre, Flix i les Terres de l'Ebre amb un escenari de desindustrialització.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, jo comparteixo plenament la preocupació que vostè expressa en aquest sentit. Què farà el Govern? –no només què farà, sinó què ja està fent. El Govern hi està intervenint ja en aquest moment, per intentar que l'expedient de regulació d'ocupació que s'hagi de fer no tingui un abast estatal, perquè aleshores perdem la capacitat d'intervenció en favor del ministeri, sinó que es pugui segregar un expedient de regulació d'ocupació concretament per a Catalunya, per a la fàbrica de la Ribera d'Ebre, i a partir d'aquí poder-hi intervenir directament des de la nostra mateixa autoritat laboral. La primera cosa que hem de fer és aquesta.

La segona cosa que hem de fer és recordar que, a més a més, a aquesta empresa se l'ha ajudat des d'un punt de vista financer i des d'un punt de vista creditici. El mateix Institut Català de Finances ha tingut sempre, amb diferents governs, una actitud positiva cap a l'empresa per poder desenvolupar-la i per poder garantir els llocs de treball.

I la tercera cosa que també haurem de fer –i en això el conseller Puig, doncs, ja hi està començant a pensar i a intervenir– és, en el cas que Ercros no se'n pugui sortir per ella mateixa, buscar també altres aliances empresarials que es puguin fer càrrec del present i del futur d'Ercros, entre d'altres coses, intentant garantir la màxima preservació dels llocs de treball.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, senyor Mas, vostè sap que com a autoritat laboral vostè té menys capacitat que la que tenia, perquè es va aprovar una reforma laboral liderada pel Partit Popular i diguem que amb tot el seu acord.

Dit això, vostè sap que en el cas d'Ercros té altres instruments, i té altres instruments per una simple raó: si l'empresa tanca o la deixa en la mínima expressió, d'acord amb la Llei de residus vostès poden obligar a descontaminar el sòl; trenta hectàrees –trenta. I, per tant, vostès tenen, si em permet l'expressió, la paella pel mànec.

No es tracta d'actuar amb Ercros des de la condescendència, sinó des de l'exigència. I l'exigència vol dir que Ercros ha de tenir la responsabilitat, ha d'assumir-la, de mantenir els llocs de treball; de mantenir els llocs de treball modernitzant l'empresa i l'activitat, fent que el mercuri vagi disminuint i s'elimini, tal com estableix la Unió Europea, no invertint en acomiadaments, sinó invertint en llocs de treball. I això és el que li demanem. I li demanem també que no conti-

nuï parlant de plans d'industrialització, perquè això és tant com renunciar, i que el que faci és exigir a l'empresa, perquè vostè té la capacitat de fer-ho.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Permeti'm que li digui, senyor Herrera, que aquest perjudici que vostè fa, que ens comportarem des d'un punt de vista, diguem-ne, de concessió a l'empresa en lloc d'exigència, no deixa de ser un perjudici, perquè des del primer moment que es va saber d'aquestes dificultats el Govern s'ha posat en marxa, s'hi ha posat molt ràpidament. El mateix secretari de Relacions Laborals se'n va anar a Flix pràcticament en les primeres hores i, a més a més, amb aquesta actitud, com vostè deia, doncs, d'exigència. Per tant, no pressuposi que no serà d'aquesta manera.

Quan vostè diu: «L'autoritat laboral és pràcticament in-existent», doncs, miri, la nostra capacitat, dit amb tota modèstia, eh? –amb tota modèstia–, d'intervenir des d'aquest punt de vista de les relacions entre empresa o dintre la mateixa empresa va ajudar que la Nissan portés un vehicle nou en aquest país no fa gaires setmanes. I això també es va fer per part de la intervenció del Govern de la Generalitat des d'aquest punt de vista laboral.

Per tant, no dubti, perquè compartim l'interès en aquest sentit d'una manera plena i absoluta, que nosaltres farem tot el que estigui al nostre abast, a la nostra mà, per intentar preservar els llocs de treball i perquè Ercros faci les coses ben fetes, com cal fer.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la previsió de durada de la legislatura i l'atenció a les necessitats dels catalans (tram. 317-00009/10)

I la formula l'il·lustre senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies. Senyor president, ateses les recents declaracions del seu soci, senyor Junqueras, que amenaça amb les noves eleccions anticipades, quants mesos creu que li queden a aquesta legislatura? I la inestabilitat que això genera, creu vostè que li permet atendre les prioritats que tenen els catalans?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Millo, a aquesta legislatura, d'entrada, cal pensar que li queden gairebé quatre anys.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Senyor president, l'actual Govern de la Generalitat és un govern sense rumb, que camina perdut per un careró sense sortida, pràcticament com un zombi. Estan èticament perduts quan creuen que s'ha d'amagar la corrupció en nom del separatisme; estan políticament perduts quan passen els mesos i la Generalitat continua sense pressupostos, enmig de la pitjor crisi econòmica de les nostres vides. A Galícia, a les poques setmanes de ser reelegit el Govern del Partit Popular ja tenien els pressupostos aprovats.

I, davant d'aquesta inoperativitat, senyor Mas, molts no entenem la seva política de prioritats: tanca escoles públiques catalanes i subvenciona escoles privades a França; paga la hipoteca d'una seu de luxe d'un lobby nacionalista a València i no paga a les farmàcies catalanes; vostès li paguen la casa i les activitats per un milió d'euros a una associació amiga a València, quan milers de catalans estan patint per pagar la seva hipoteca, entre ells, molts dels 800.000 aturats catalans; vostès corren a subvencionar entitats foranes mentre declaren la guerra als treballadors públics de Catalunya i els treuen la paga extra. La seva prioritat és el benestar dels catalans o és la internacionalització del conflicte, com vostè mateix diu?

Senyor Mas, la seva política en matèria de concessions de subvencions no ajuda gens ni el benestar ni la convivència a Catalunya. Retalla en educació i en salut, no paga els deutes a residències i entitats de discapacitats, i, en canvi, la repartidora de subvencions polítiques funciona a tota màquina. Les seves prioritats de despesa són frívols i antisocials. Podria, per exemple, reduir els consells comarcals abans de deixar de pagar 280 milions d'euros a entitats socials, com vostès han fet; una xifra, per cert, molt semblant al pressupost dels mitjans de comunicació de la Generalitat.

Des del Partit Popular li demanem, senyor Mas, que rectifiqui i que posi les eines i els recursos de la Generalitat, que són molts, al servei de les necessitats dels catalans; li demanem que treballi amb el Govern d'Espanya a favor de la recuperació econòmica, i li demanem que deixi de gastar a separar els catalans de la resta dels espanyols i dels europeus i que comenci a invertir en el benestar de les persones i en la creació d'ocupació per a tots els catalans. Està vostè disposat a fer-ho?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Millo, em sembla que la seva primera expressió ha sigut que aquest és un govern que no té rumb. No es preocupi, intentarem ser dignes alumnes del Govern del Partit Popular a nivell espanyol, que té un rumb tan clar que fa exactament al revés del que va prometre en el programa electoral. Va dir que abaixaria tots els impostos o gairebé tots, i els ha apujat absolutament tots. Si això és tenir rumb, doncs, que Déu ens agafi confessats, i ben confessats.

Dit això, doncs, fem una cosa que li suggereixo, que resoldrà el problema d'arrel. Perquè tot això que vostè ha dit, tota aquesta llista, tota sumada, no resol absolutament res des d'un punt de vista de les retallades. Però jo li faré una llista que sí que ho resol gairebé tot, o tot, i que ens permetria no haver de retallar res, fins i tot ens permetria poder incrementar una mica la despesa i la inversió en aquest país; per exemple, la despesa en matèria social.

Llista. U, que el Govern central deixi de retallar el 92 per cent –és a dir, gairebé tot– de tots els programes que estaven associats amb Catalunya des del punt de vista de polítiques socials, de màxima sensibilitat –92 per cent de retallada per part del Govern Popular, això sí, apujant tots els impostos.

Segon –llista–, que pagui els deutes, que pagui els deutes a Catalunya. Se'ns deuen, només pel tema de les infraestructures i d'acord amb la disposició addicional tercera, comptant aquest any, 1.700 milions d'euros. La seva llista potser no passa d'1 milió d'euros; aquesta són 1.700 milions d'euros que *no es paguen* i ni tan sols reconeixen. Només amb això ens estalviaríem pràcticament totes les retallades que s'han de fer de despesa en el pressupost de la Generalitat d'aquest any 2013, només pagant els deutes, allò que es deu.

I, tercer, posin-se vostès de veritat, i no a través de proclames i de discursos fàcils, a favor de resoldre d'una vegada per totes el dèficit fiscal escandalós que té Catalunya amb la resta d'Espanya. Això són 15.000 milions d'euros cada any. Fixi's si aquesta llista és potent, al costat de la xocolata del lloro que vostè ens esmentava.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes des de l'aprovació de la Resolució 5/X del Parlament, relativa a la Declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya (tram. 317-00010/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, ahir el PSC va donar suport a un text presentat pel seu partit al Congrés dels Diputats, que defensava el que li he dit en moltes ocasions: el dret a decidir arribarà sens dubte sobre la base d'un acord entre governs. Què ha fet vostè des del dia 23 de gener per assolir aquest acord?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, el que hem fet, entre altres coses, és posar a votació resolucions com aquestes, que celebro que vostès s'hi hagin sumat. El que també hem fet són trobades discretes aquí dintre, a Catalunya, per anar veient com tot això s'ha d'anar construint. I el tercer que estem fent i que seguirem fent també i que farem amb especial intensitat és el mateix que he dit abans, que és establir un diàleg amb el Govern espanyol, que em sembla que és el que vostès també reclamaven, per veure fins a quin punt hi ha la possibilitat d'acordar aquest procés amb el mateix Govern espanyol i les institucions de l'Estat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Sí, moltes gràcies. Senyor president, aquest tema és un tema molt seriós i s'ha de tractar també molt seriosament, sobretot en un moment en què els ciutadans de Catalunya pateixen tant. Sobre aquest Ple planeja el tema d'Ercros, que s'ha comentat abans: 236 llocs de treball directes estan en perill avui a Ercros, i ens temem que és perquè aquest Govern no té una política industrial clara. Aquest no és un problema que ve d'avui; ja l'any passat, quan vam visitar aquesta empresa, estava clar que tenia problemes. Hi ha molta gent que està patint i hi ha molta gent que està amb una gran inseguretat en aquestes set escoles que es volen tancar i que se'n van assabentar moltes d'elles pels mitjans de comunicació, perquè ens temem que aquest Govern no té una política clara de suport a l'escola pública.

Però sobretot el que ens exigeixen els ciutadans de Catalunya en un moment tan delicat és coherència. Vostès van voler presentar en aquest Ple una proposta en la qual es defensava una declaració unilateral de sobirania, una proposta que no va voler recollir el dret a decidir que defensàvem una gran majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra; van voler forçar la seva declaració unilateral de sobirania. I després en el Congrés dels Diputats el que fan és presentar justament el que nosaltres els proposàvem aquí, en el Parlament de Catalunya.

Jo li anuncio que avui mateix registrarem en el Parlament, en el Registre del Parlament de Catalunya, la

mateixa proposta que vostès van presentar al Congrés dels Diputats, per veure si són coherents i també donen suport a aquesta proposta aquí i podem sortir d'aquest Ple del Parlament amb una gran majoria pel dret a decidir. I li demanarem un gran esforç perquè dialogui amb el president Rajoy i sigui una reunió que no duri només dues hores, com la que va fer pel tema del finançament.

Per tant, exigirem treball per als problemes que tenim avui, treball també per a les reivindicacions del poble de Catalunya. I si és així ens tindrà al seu costat, i si no és així ens tindrà al front.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo entenc que vostè hagi de fer avui una intervenció una mica més crítica, però, si m'ho permet, jo no li seguiré el fil, perquè crec que avui el que toca fer és celebrar que ahir hi hagués un acord significatiu entre diputats i diputades catalanes en el Congrés dels Diputats. Deixi'm que jo subratlli això. Jo suposo que vostès n'estan contents, del que varen fer. En qualsevol cas, nosaltres estem contents d'haver ampliat aquesta majoria. Per què? Doncs, per una cosa molt senzilla: perquè d'aquesta manera anem construint i reforçant una majoria social més sòlida i més àmplia a dintre de Catalunya a favor d'aquest procés del dret de decidir, que vostès diuen que defensen. Després vostès diuen que ho defensen d'una manera que no és exactament la mateixa que la dels altres. Però ahir vostès varen donar un pas molt important per anar-se apropant a les posicions dels altres. (*Veus de fons.*) Sí, perquè el que van fer vostès ahir, a Madrid, no ho havien fet durant dècades, i ara ho han fet. I això té un valor gran. I crec que s'ha posat, així, en relleu, aquest valor gran, aquest valor significatiu.

Per tant, deixi'm que jo em quedi amb aquesta nota positiva, amb aquesta cara favorable d'aquest avanç de la majoria social a Catalunya respecte al dret a decidir, respecte al dret a prendre les nostres decisions. Que vostè diu que també defensa, i ahir ho va demostrar, d'una manera diferent de com ho defensen alguns altres...?, o lleugerament diferent o molt diferent...? En les properes setmanes i mesos jo estic convençut que podrem, també, com ahir es va fer a Madrid, apropar posicions cap a allò que inevitablement aquest país ha de fer, que és pronunciar-se sobre el seu futur col·lectiu.

La presidenta

A continuació, i sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les perspectives per als treballadors d'Ercros i sobre la convocatòria del Pacte nacional del dret a decidir (tram. 317-00014/10)

...formula la pregunta l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Gràcies, senyora presidenta. Començo la meua intervenció animant els portaveus dels grups minoritaris de la cambra que tinguin alguna pregunta a fer-me, que me la facin directament i que no cal que la facin per persones interposades. (*Remor de veus.*) Entenc que puc continuar, no? (*Pausa.*) Gràcies.

Senyor president, com vostè sap, la situació econòmica del país, i ho constatem aquí, és dramàtica –és dramàtica–, fonamentalment per dues raons: una, per la crisi econòmica general que afecta les economies occidentals; l'altra, per l'espoli fiscal que l'Estat espanyol ens imposa des de fa tants anys.

Davant d'aquesta situació dramàtica, per tant, hem de respondre a través de dos mecanismes fonamentals: un, aprofitant les eines que en aquest moment tenim al nostre abast, que certament són eines febles; i, de l'altra, intentant dotar-nos d'unes eines, al més fortes possibles, de les millors eines possibles, que són les eines pròpies d'un estat, i que, per tant, ho hem de fer posant el futur del nostre país en mans dels ciutadans de Catalunya.

En el primer àmbit tenim una urgència, que avui ha sortit aquí reiteradament, en el cas d'Ercros, de Flix, i, en aquest sentit, reiterar també, per part d'Esquerra Republicana, la petició, la demanda, l'exigència al Govern que faci tot el necessari per exigir a l'empresa que assumeixi les seves responsabilitats socials i mediambientals, que són fruit d'una llarga presència històrica –cent setze anys a Flix–, i que, per tant, l'empresa ha d'assumir aquestes responsabilitats i no pot abandonar la seva responsabilitat social ni mediambiental, i, per tant, que el Govern exerceixi totes les eines que tingui al seu abast.

En aquest sentit, també, d'aquí a una estona hi haurà una reunió amb l'alcalde, els representants del comitè d'empresa, alguns diputats d'aquesta cambra... Doncs aquest segur que és un bon exercici que hauríem de posar tots en pràctica. Potser ens podem comprometre, els portaveus dels diversos grups que estem interessats en aquesta qüestió i que així ho hem expressat en aquest Ple, a parlar-ne amb el Govern, conjuntament, a parlar-ne amb l'ajuntament, i, per tant, fer una demostració també a la nostra societat d'aquesta voluntat conjunta d'intentar solucionar els problemes del nostre país.

I, en aquest sentit, també, de voluntat conjunta, demanar-li al president de la Generalitat que ens expliqui quan té previst plantejar el pacte nacional pel dret a decidir i quan podrem reunir als centenars d'entitats i d'institucions d'aquest país que volen ajudar en aquest

àmbit, perquè moltes d'elles estan a l'expectativa que els donem indicacions clares al respecte.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, efectivament, sobre el tema d'Ercros li puc comentar el mateix que li he dit al senyor Herrera, en el sentit que aquí cal fer tot el possible, tot el que estigui a la nostra mà.

I entenc que aquesta actitud que vostè ara transmetia, d'intentar, a més a més, doncs, fer trobades conjuntes –grups parlamentaris, amb l'ajuntament, la direcció de l'empresa, el mateix Govern de la Generalitat– és el camí que ens cal.

Dic això perquè sovint és fàcil coincidir en allò que són èxits de captació industrial o d'inversió. Aquestes darreres setmanes n'hem tingut uns quants, d'èxits, i aquí no hi ha mai discussió, sempre hi ha unanimitat.

Fóra molt bo que quan en el país hi hagi problemes... –de la mateixa manera que quan hi ha èxits hi estem tots d'acord–, que quan hi ha problemes també treballéssim junts, perquè després es vegi que realment, doncs, no es vol aprofitar aquests casos per erosionar el Govern de torn, sinó que el que es pretén és salvar una empresa, salvar els llocs de treball i garantir el millor futur per a aquesta empresa. Si això ho fem d'aquesta manera, doncs, segur que demostrarem més força i tindrem més instruments per fer la feina que ens toca fer.

Segona cosa que vostè em plantejava, el tema de com s'ha de desenvolupar el pacte nacional. Vull recordar que portem, de fet, dos mesos de legislatura –ni tan sols això– operativa, i que en aquests dos mesos s'ha fet una declaració sobiranista que va tenir un gran impacte en el Parlament de Catalunya; s'ha creat, ja, per part del Govern, l'esquema i l'estructura del consell nacional per a la transició nacional; ara s'han de designar les persones que formaran part d'aquest consell, espero que ens els propers dies, màxim setmanes. La meua opinió és que, d'aquest consell, n'han de penjar una sèrie de grups de treball, per exemple, amb acció exterior i projecció de la causa nacional catalana de portes enfora, des del punt de vista d'anar creant els marcs legals que siguin els més convenients, des del punt de vista d'anar eixamplant les majories socials a dintre de Catalunya a favor del dret de decidir. A tots aquests aspectes hi ha d'haver gent, grups de treball específics amb gent de primera línia, de màxima qualitat, que puguin fer les seves aportacions de cara a anar consolidant i donant força a aquest procés.

Entenc que l'any clau per fer això és aquest any 2013, en la línia del que diu l'acord de governabilitat subscrit, a nivell parlamentari, per enfocar i desenvolupar la present legislatura.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pressupost de la Generalitat, sobre les xifres del dèficit de l'Administració de l'Estat i de Catalunya i sobre la flexibilització i l'assoliment dels objectius de dèficit per al 2013 (tram. 317-00013/10)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Pujol, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Oriol Pujol i Ferrusola

Bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, certament, hi han algunes notícies que justificarien, doncs, allargar-se molt i aprofitar aquest torn de preguntes, com són allò que durant el temps s'ha pogut anar acumulant com un actiu de passiu, que el Tribunal Suprem hagi avalat novament la immersió lingüística que es fa a les escoles, o, per què no dir-ho?, doncs, el fet que ahir es produís quelcom que enforteix encara molt més totes aquelles forces polítiques, per tant, ja no només una gran majoria social, sinó una majoria política molt clara, molt inequívoca a favor del dret de decidir. Això són motius de celebració, fins i tot motius en els quals ens permetríem recrear-nos-hi, no?

Però, certament, arrosseguem una incomoditat, i s'ha mencionat fa poca estona, en la dificultat del pressupost. El pressupost és, president, l'aliment de les polítiques. I, en aquest sentit, les exigències de l'Estat són molt inviables, ens aboquen a un col·lapse molt evident dels nostres serveis públics. No són acceptables... –ho hem dit diferents vegades–, no són acceptables aquelles polítiques que centrifuguen el dèficit i continuen centripetant els marges de més flexibilitat a través i cap al Govern central. A partir d'aquí s'articula ja no només un ofec econòmic i financer, sinó ja, a hores d'ara, pràcticament una asfíxia social. I vostè ho ha mencionat fa un moment: continua la dinàmica d'un govern del Partit Popular que incrementa molt la pressió fiscal, però que tota aquesta major recaptació se la queda per a ell, agreujant encara més el dèficit fiscal dels catalans i empobrint encara més el país.

I, president, fins aquí el que cal dir és que el Govern de Catalunya, el país i els catalans s'han carregat de raons i de credibilitat. L'esforç que s'ha fet ha estat immens per reduir el dèficit, i l'ha fet vostè al capdavant del Govern, però l'han fet tots els catalans. Això ens dona credibilitat. Això no és ben bé així en el conjunt de l'Estat. Sense anar més lluny, hi han les dades d'un president Rajoy que la setmana passada anunciava que el dèficit del conjunt de l'Estat del 2012 era del 7 per cent, avui anuncia que és del 6,7 i, mentrestant, apareixen responsables de la Comissió Europea que, tocant-li el crostó, li diuen que molt probablement serà superior al 10 per cent. I, davant d'això, nosaltres creiem que encara tenim més legitimitat –més legitimitat– per exigir flexibilització, fent bona aquella frase

del conseller Mas-Colell que deia: «No sé fer un pressupost del 0,7 per cent.»

President, considera que l'Estat ha fet els deures amb el mateix nivell que els ha fet Catalunya? Considera que és una bona carta de presentació per a l'Estat anunciar un dèficit del 7, després del 6,7, però que, en realitat, pugui ser superior al 10 per cent? Considera, president, que l'esforç que ha fet Catalunya mereix que se'ns pugui reconèixer amb un major marge de flexibilitat dels objectius de dèficit per al 2013?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la raó fonamental que abans s'ha discutit per la qual no s'ha pogut portar encara el pressupost de l'any 2013 en aquest Parlament és, concretament, aquesta: és que el dèficit que ens permet fer l'Estat, que és aquest famós 0,7 per cent del nostre PIB, aquest dèficit és un dèficit que és impossible d'assumir. Ho diem així, clarament. Si el conseller Mas-Colell no sap com fer un pressupost amb el 0,7 de dèficit, imagini's qui ho podrà fer. Està clar. No es pot fer. Aquesta és la realitat. No es pot fer, a menys –a menys– que no anem a un desmantellament molt dur de coses que ha costat molts anys de construir, i a això ens hi hem d'oposar tant com puguem. I això ho podem dir des d'un govern que es presenta, després de dos anys, inequívocament, havent reduït el dèficit a Catalunya d'una manera significativa.

Recordo que aquest Govern, l'any 2011, va partir d'una situació que era 4,2 sobre el PIB, de dèficit. Vam tancar l'any passat en el 2 per cent. Vol dir que en dos anys s'ha fet una reducció molt significativa, en plena recessió econòmica i pagant un 90 per cent més d'interessos per al deute acumulat. Vol dir que, en unes condicions duríssimes, s'està aconseguint reduir el dèficit; però això s'ha de fer d'una manera continuada, però pausada; pausada, amb un ritme que permeti que això s'assimili, encara que sigui d'una manera dura, per part de la societat catalana, i sense posar en perill el que són els elements bàsics del nostre estat del benestar.

Per tant, jo entenc que aquest dèficit s'ha de flexibilitzar, però és que, a més a més, ho aconsella el sentit comú: si les autonomies a l'Estat espanyol tenen el 34 per cent de tota la despesa pública, no es poden quedar amb el 15 per cent del dèficit que té autoritzat Espanya. I el Govern espanyol, que té el 51 per cent de la despesa pública de tot l'Estat no pot agafar-se al 85 per cent del dèficit, perquè això és absolutament deslleial, absolutament injust, absolutament perjudicial per als interessos dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, el Govern, espero que amb la col·laboració de molts, ha de ser ferm en la defensa que aquests objectius de dèficit han de créixer d'una manera significativa perquè la distribució sigui justa i sigui lleial.

La presidenta

Abans d'iniciar el següent punt de l'ordre del dia, suspenem la sessió cinc minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i es reprèn a tres quarts de dotze i tretze minuts.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió.

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre les cimeres amb els representants dels organismes de control institucional i presentar propostes per a la regeneració democràtica (tram. 350-00003/10)

El següent punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per informar sobre les cimeres amb els representants dels organismes de control institucional i presentar propostes per a la regeneració democràtica. D'acord amb l'article 150 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant del Ple del Parlament, té la paraula el president de la Generalitat, molt honorable senyor Artur Mas.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, efectivament, vaig sol·licitar comparèixer davant del Ple del Parlament de Catalunya per informar d'aquesta iniciativa que vaig adoptar com a president de la Generalitat, en el sentit de convocar tota una sèrie d'institucions del nostre país, que són aquelles institucions que en el dia a dia es dediquen a controlar l'acció pública des de diferents vessants.

En primer lloc, volia expressar el perquè d'aquesta convocatòria que vaig fer el dia 6 de febrer i el dia 22 de febrer, i de la qual ara informo el Parlament de Catalunya. El motiu fonamental va ser que hi ha una creixent alarma social entorn dels temes de les irregularitats, del frau, de la corrupció, i que davant d'aquesta alarma social entenc que a Catalunya es poden estar afectant els fonaments de la recuperació econòmica i de la reactivació, es pot estar afectant la cohesió social i es pot estar afectant aquella línia, diguem-ne, fina que és aquella que, d'una forma o d'una altra, doncs, inclou la confiança de la gent en les institucions del país. Si aquesta línia de la confiança entre ciutadania i institucions s'esquerda o es trenca, es fa un mal gran, pot ser fins i tot un mal irreparable, en el que ha de ser la reactivació, hi insisteixo, del país i el que ha de ser simplement anar endavant.

Davant d'aquesta alarma social i de les implicacions que tot això té, vaig entendre que des de la Presidència de la Generalitat s'havia de prendre alguna iniciativa que fos diferent de les que es prenen habitualment, que no fos en substitució de res més, és a dir, que no fos una iniciativa, diguem-ne, purament aïllada, sinó

que servís per complementar allò que ja s'està fent en d'altres nivells i en d'altres entitats i d'altres institucions, de cara a fomentar les bones pràctiques i de cara a lluitar contra els casos d'irregularitats, o de frau, o de corrupció que hi pugui haver.

Per tant, la iniciativa que vaig prendre va ser en aquest sentit que els deia: una iniciativa per posar el meu gra de sorra –permetin-me que ho personalitzi– en aquesta línia de les bones pràctiques i de la recuperació o de la regeneració democràtica del nostre país.

Torno a dir que aquesta iniciativa de cap manera s'ha d'entendre com a substitutòria del que ja s'està fent en altres instàncies. Per exemple, en el Parlament de Catalunya s'estan tractant dos temes clau, dues lleis clau en aquesta línia de les bones pràctiques, que són la Llei de la transparència i l'accés a la informació –tema fonamental, cabdal– i la Llei electoral. I entenc, per les converses que he tingut amb alguns de vostès, i també per les declaracions públiques que s'estan fent, que tenim una oportunitat d'or per intentar que, aquest cop sí, tinguem la Llei de la transparència i tinguem la Llei electoral, que durant tants i tants anys no hem sigut capaços de fer. I si aquest any 2013 som capaços de fer aquestes dues lleis, la de la transparència i accés a la informació i la Llei electoral, haurem donat un pas molt important, no sé si un pas de gegant o no, però un pas molt important en la línia de les bones pràctiques i de la regeneració democràtica i, per tant, del reforçament de la confiança entre institucions i ciutadania, que, ho torno a dir, en aquest moment és una línia de confiança que es pot veure esgudada o fins i tot trencada, com a conseqüència de l'alarma social que s'està produint.

En base a això vaig prendre aquesta iniciativa, que a més a més és una iniciativa de la Presidència de la Generalitat, no és estrictament del Govern de Catalunya, sinó que és de la Presidència de la Generalitat; per tant, el document que jo vaig fer arribar a aquest Parlament ara fa..., uns dies enrere, concretament el divendres, que se li va lliurar a la presidenta del Parlament també, és un document que no, diguem-ne, responsabilitza el Govern en el seu conjunt, i tampoc responsabilitza en el seu conjunt a totes les institucions que van ser cridades en aquestes dues cimeres i que, com vostès deuen recordar, són el mateix Parlament de Catalunya, representat per la seva presidenta, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el fiscal superior de justícia de Catalunya, el Síndic de Greuges, el Síndic de Comptes i el director de l'Oficina Antifrau. Vaig entendre que aquestes entitats eren les que a hores d'ara estan permanentment, constantment involucrades en el que és el control de l'acció pública, cadascuna d'elles en vessants i en facetes, òbviament, diferents.

Vull recordar que quan es va enviar el document de síntesi del qual em responsabilitzo en forma de propostes, aquelles cinquanta-una propostes que van aparèixer, aquesta documentació que s'ha d'atribuir a la Presidència de la Generalitat es va veure complementada per totes aquelles altres aportacions que cada una d'aquestes entitats o institucions va fer en el transcurs d'aquesta reflexió conjunta. Per tant, no hi

ha només un document del president de la Generalitat, hi ha un document del president que és una síntesi i de reflexió personal, després d'haver escoltat molta gent i moltes institucions, però també hi ha tots uns documents propis de cada una d'aquestes entitats que he citat, per contribuir a enriquir el debat en el seu conjunt.

Fruit d'això que ara els presentaré a tall de resum..., perquè entenc que, com que la documentació va ser lliurada el divendres de la setmana passada, hi ha hagut temps per poder-la analitzar i, per tant, doncs, em reservaré per poder escoltar les intervencions dels grups parlamentaris i per poder donar una resposta conjunta després a aquestes intervencions, que estic segur que això, aquest procés, enriquirà el nostre debat. Sí que de tota manera, a banda de fer aquest resum que ara els anunciava, voldria fer també alguna altra consideració.

La primera és que, encara que en aquest moment, des del punt de vista del que es trasllada a l'opinió pública, sembli que tot sigui un desastre, jo crec que podem aixecar una llança a favor del concepte que les institucions del nostre país, d'una forma global, estan funcionant, i estan funcionant correctament. I no només això, sinó que, a més a més, en el si de les administracions públiques catalanes –i ho dic en plural; per tant, això val per a la Generalitat però també val per a les corporacions locals–, d'una manera molt generalitzada hi ha transparència, hi ha bones pràctiques i no hi ha ni irregularitats greus, ni frau, ni corrupció. I això ho vull dir encara que sigui a contracorrent, perquè sembla que no hi hagi re que funcioni, però això seria una imatge completament falsa del que en aquest moment és el funcionament institucional a Catalunya, des de molts punts de vista.

Una altra reflexió que volia fer és la necessitat, tots plegats, de fer pedagogia serena de tot el que està passant. Dic «pedagogia serena» perquè, de la mateixa manera que crec que ens hem de mantenir molt fermes no només en la denúncia, sinó en l'assumpció de responsabilitats per part d'aquells que tinguin conductes irregulars, també vull fer notar que alguna terminologia que sovint s'utilitza en el nostre país des d'un punt de vista purament acusatori i gairebé condemnatori, hauríem d'utilitzar-les, aquestes terminologies, amb una mica més de cura i amb una mica més de serenitat i amb una mica més de propensió a no voler convertir aquest tema simplement en un pim-pam-pum polític i partidista. Després m'hi referiré, encara que també sigui breument.

I, finalment, la darrera reflexió és que tot el que es faci, sigui per part de la Presidència de la Generalitat, per part del Govern, per part del Parlament, per part de les institucions que abans he esmentat o per part dels mitjans de comunicació o d'altres entitats del nostre país que incideixen en aquest tema de les bones pràctiques i de la regeneració democràtica, tot allò que es faci ha de tenir un nord comú, un objectiu, que és recuperar la confiança entre la societat i les institucions.

Torno a dir que ens hi juguem molt, perquè difícilment hi pot haver unes bases sanes de reactivació econòmica si no hi ha una societat democràtica d'altra

qualitat; difícilment es poden demanar sacrificis a les persones en un moment tan difícil com està vivint el nostre país, sacrificis individuals i col·lectius, si no hi ha una transparència molt gran i un missatge també i una realitat molt clara d'exemplaritat; i difícilment el nostre país pot encetar un procés tan complex com és el de la transició nacional i el dret a decidir si no està fonamentat en uns bons pilars, també, de transparència, de bones pràctiques i de regeneració democràtica.

Per tant, en aquest terreny ens hi juguem molt; de fet, ens ho juguem gairebé tot. I per això crec que tots plegats, en el nostre nivell, hem de fer un esforç per contribuir, amb les nostres aportacions i reflexions i propostes, al que ha de ser aquesta millor regeneració democràtica.

El document que vaig enviar al Parlament, i que ara el resumeixo molt breument, té sis grans apartats: el primer és transparència, accés a la informació i bon govern; el segon és la contractació pública i la reforma de l'Administració; el tercer gran apartat és l'Administració de justícia, una reflexió sobre procediments i delimitacions de la figura de l'imputat; un quart apartat són mesures de reforçament de la transparència en la gestió dels partits polítics; un cinquè apartat és la potenciació i el reforçament dels organismes de control, i, un sisè, la regeneració democràtica –el vaig titular– una responsabilitat de tots.

Torno a insistir en el missatge que els donava: que aquest és un document que, en forma de reflexions del president de la Generalitat, es fa després d'escoltar moltes de les aportacions que s'han fet per part de totes aquestes institucions convocades, però que –torno també a insistir-hi, en aquest punt– ningú més se n'ha de fer responsable que el mateix president de la Generalitat, perquè és una iniciativa, en aquest sentit, meva personal.

Transparència i accés a la informació. Hi ha alguns temes clau en aquest sentit. El primer és el més important, correspon als grups parlamentaris més que al Govern, i és tirar endavant, durant aquest primer any de la legislatura, la llei de la transparència i accés a la informació. Per part del Govern es poden fer una sèrie de coses, però el millor que cal fer, per part del Govern, és ajudar els grups parlamentaris en aquesta discussió i procurar que, a més a més, aquesta llei quedi en vigor ja en aquest primer any, hi insisteixo, de la legislatura.

En aquest sentit, l'elaboració d'un codi ètic i de conducta i de bones pràctiques administratives creiem que és un tema clau; el control i seguiment i avaluació de totes les subvencions públiques, perquè hi hagi, en aquest sentit, la màxima transparència; la creació d'un registre de grups de pressió, de lobbys, com hi ha en altres països, a la mateixa Unió Europea, i d'un codi de conducta per a aquests grups d'interès; el fet que hi hagi transparència sobre les retribucions per part de tothom –no només per part dels electes, sinó també per part dels alts càrrecs de l'Administració, dels càrrecs de confiança–, però també transparència per part d'aquells consells o patronats d'entitats que reben subvencions genèriques o incondicionals. Si aquestes

entitats reben diner públic, fons públics –provinents, per tant, dels impostos que paga la gent–, els reben de manera incondicionada o de manera genèrica, encara que d'una manera, diguem-ne, coherent amb la seva funció, també fóra bo que ells mateixos –igual que ho han de fer els càrrecs electes i els alts càrrecs de l'Administració– puguin, també, fer públiques les seves retribucions en aquests òrgans concretament que reben aquestes aportacions públiques o aquestes subvencions.

El Govern, en aquest sentit, desenvoluparà també el portal de la transparència i bon govern, per donar visibilitat a la informació d'una manera conjunta i a tots els processos de contractació de la Generalitat i del seu sector públic.

El segon gran tema és la contractació pública i la reforma de l'Administració. Ara no fa gaire dies, aquí mateix en el Parlament, amb la vicepresidenta Joana Ortega, vàrem convocar una comissió d'experts –quatre, cinc persones que coneixen bé la tipologia i el funcionament de l'Administració– i se'ls va demanar que, en poques setmanes –de fet, en dos o tres mesos–, ens puguin fer una proposta sobre idees i reflexions per millorar i, de fet, reformar l'Administració pública a casa nostra.

S'ha dit moltes vegades que a Catalunya es va perdre una gran oportunitat, ara fa trenta i escaig d'anys enrere, quan es va recuperar la Generalitat, i que no es va aprofitar aquell moment per intentar fer una reforma a fons de l'Administració. Es va dir: «S'ha copiat el que feia l'Administració central de l'Estat, i d'aquesta manera hem agafat la inèrcia del que era abans l'Administració estatal.»

Segurament això té una part de raó, no dic que tingui tota la raó, però segurament en té una part. I segurament la raó més evident per la qual es va fer així és perquè totes les energies es van posar a desenvolupar l'autogovern, i Catalunya no comptava amb un cos tradicional –més enllà dels ajuntaments i les corporacions locals– de funció pública, contrastat a través dels segles amb la seva pràctica, al revés del que tenia l'Estat espanyol, que sí que, efectivament, tenia aquesta pràctica tradicional de gent formada en el món de la funció pública.

Segurament es va tirar pel dret, parlant col·loquialment –es va tirar pel dret–, i es va anar per feina. I això, d'una forma o d'una altra, ens ha portat a un funcionament, que jo crec que clarament pot ser millor, del conjunt de l'Administració, si podem fer aquesta reforma a fons.

Aquesta reforma, òbviament, l'ha de liderar d'alguna forma el Govern, però també ha de tenir la seva traducció en normes i en lleis que s'han de fer en aquest Parlament. Hi insisteixo, l'encàrrec està fet, i espero que també aquesta legislatura, sigui la legislatura on es recuperi l'assignatura pendent de la llei de la transparència i de la llei electoral, desgraciadament no fetes durant molts anys, i també sigui la legislatura en què es pugui fer, com a mínim es puguin posar les bases –com a mínim es puguin posar les bases, perquè aquesta és una feina de molts anys– del que ha de ser

una administració moderna i posada al dia, en aquest cas, l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En aquesta línia que els deia de la contractació pública, hi ha una sèrie de propostes que crec que van en la línia correcta –almenys aquesta és la nostra interpretació–: una és consolidar la plataforma de contractació pública que tenim. Ja des de principis del 2011 –va ser una de les primeres decisions que vaig adoptar com a president de la Generalitat– es va crear una oficina de supervisió –de supervisió– de la contractació pública a Catalunya. En aquest moment, tots els contractes que es fan, per part de la Generalitat, passen per aquesta oficina de contractació. La nostra aspiració és que també el món local es vagi incorporant en aquesta mateixa oficina de contractació, tenint en compte que ja en aquest moment hi ha moltes corporacions locals que ja s'hi estan afegint. Per tant, crec que, en aquest sentit, estem en la bona línia. Igual que la publicació que s'està fent al web de la Generalitat de totes les adjudicacions de contractes públics i accessibilitat a tothom de les dades contingudes en el Registre públic de contractes.

De la mateixa manera, en aquestes propostes s'inclou que les pròrrogues dels contractes en el temps, quan es delimita un termini per exercir un determinat contracte, que no es puguin modificar aquests terminis si no és per causes molt excepcionals i molt justificades.

El tercer gran tema és l'Administració de justícia. Aquí, evidentment, no hi podem fer molt perquè no és directament competència nostra, no tenim capacitat legislativa en aquest àmbit o la tenim molt limitada. Tenim capacitat executiva, aquesta l'estem exercint, malgrat les dificultats dels ajustaments dels pressupostos; però, d'aquestes dues trobades..., que vaig tenir amb aquestes entitats que els deia, amb aquestes institucions..., d'aquestes dues trobades en van sortir algunes idees que crec que són positives i que poden anar en la bona línia.

Una, per exemple –que no és només una reflexió, sinó que és un compromís–, és que a tots aquells jutjats on s'estiguin investigant casos de corrupció que causin una alarma social gran pel seu impacte, no hi ha d'haver regateig, des del punt de vista dels mitjans que tinguin a disposició per fer aquesta investigació. Això no es pot fer de manera generalitzada per a tots els casos judicials, perquè també en el món de la justícia, òbviament, hi ha menys recursos, i, per tant, d'una forma o d'una altra, la reducció pressupostària afecta a tothom –també en el camp de la justícia. Però és evident que hi ha casos diferents que causen aquesta alarma social i aquest impacte social molt gran. I aquells jutjats que estan investigant aquests casos han de tenir les eines i els mitjans que requereixin fer una investigació al més ràpidament possible, en un país, com vostès saben, on es perden garanties i es causa alarma social excessiva pel fet que les causes s'instrueixen amb una gran lentitud, en alguns casos, precisament, per aquesta manca de mitjans que ara els deia.

També, en aquesta mateixa línia, crec que és molt important que fem un seguiment de tot el que és la modificació de la Llei d'enjudiciament criminal, que en

aquest moment s'està encetant a les Corts Generals, però només encetant. El darrer Govern espanyol, el Govern del president Zapatero, ja va fer un esborrany en aquest sentit, que era un esborrany complet, que, a criteri nostre, era un esborrany correcte, era una proposta correcta, en la línia de posar al dia la Llei d'enjudiciament criminal. Ara el Govern espanyol actual sembla que ha recuperat aquesta proposta del Govern socialista; no l'ha feta seva del tot, i sembla que està a punt de treure alguna iniciativa en aquest sentit.

En qualsevol cas, jo crec que, des de Catalunya, hem de contribuir... –a través dels nostres representants a Madrid i a través d'aquest mateix Parlament i del Govern de la Generalitat–, hem de contribuir en aquesta adequació de la Llei d'enjudiciament criminal. Entre altres coses, perquè és una llei que regula coses bàsiques i que és del segle XIX, i que, en ple segle XXI, a l'Estat espanyol hàgim d'estar encara amb una llei del segle XIX fa mal als ulls. Segur que no pot ser una llei adequada a les necessitats d'avui –segur–, i, per tant, segur que això cal modificar-ho, i cal modificar-ho d'una manera, a més a més, urgent.

Entorn d'això i d'altres coses, hi ha, en els documents que s'han enviat –i no només en el que vaig enviar com a president, sinó també en altres documents que s'han fet arribar al Parlament de Catalunya–, reflexions sobre la figura de l'imputat i, hi afegeixo, sobre en quin moment, de comú acord en aquest Parlament, ens hauríem de posar d'acord perquè una persona que exerceix un càrrec públic hagués de fer un pas enrere en l'exercici d'aquest càrrec públic, si el procés judicial va endavant. Ara, tal com està configurat, sembla que al primer indici de qualsevol possible irregularitat, sembla que l'exigència sigui que el càrrec públic ha de deixar aquest càrrec públic de manera immediata i fulminant. I jo crec que aquest és un tema que l'hem de debatre.

Jo faig una proposta, que, per cert, no està gaire allunyada del que diu el Reglament actual, vigent, del Parlament de Catalunya. Hi ha un reglament vigent del Parlament de Catalunya que ja va entrar en això, en el seu moment, no fa gaires anys. I aquest reglament, en el seu article 18 diu: «Causes de suspensió d'un diputat o d'una diputada.» I, aleshores, diu: «Els diputats del Parlament poden ésser suspesos de llurs drets i deures parlamentaris, després d'un dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, en els casos següents.» I el primer cas que estableix és: «Si és ferm...» –fixin-se en la definició–, «si és ferm l'acte de processament o d'obertura de judici oral i el Ple del Parlament ho acorda per majoria absoluta, atesa la naturalesa dels fets imputats.» Això és el que diu el Reglament del Parlament vigent, modificat no fa gaires anys.

Per tant, crec que la reflexió que jo faig, a vegades en públic, i ara davant del Parlament, no és una reflexió menor, perquè s'ajusta molt a aquest esperit, s'ajusta molt a l'esperit de...: en el moment en què dintre d'un procés judicial, no només hi hagi una imputació –que vol dir simplement algun indici inicial d'irregularitat–, sinó que el jutge decideixi formular a través de la fiscalia les acusacions definitives i obrir el judici, que sigui en aquell moment, com diu el Reglament del

Parlament, que hi hagi, de comú acord, la separació del càrrec públic. I hi afegeixo sempre: «Garantint que aquesta persona que deixa aquest càrrec públic pugui ser reparada, des del punt de vista de l'exercici d'aquest mateix càrrec públic, si a través del procés judicial resulta exculpada, fora de culpa, cosa que passa molt sovint.» I a gairebé totes les formacions polítiques en tenim alguns exemples, de persones que han passat per aquest tipus de processos judicials i que finalment n'han resultat exculpades.

Dit d'una altra manera, que el que és gairebé sempre inculpat, d'entrada, només amb indicis, si finalment resulta fora de culpa, aquesta persona pugui ser rehabilitada en tots els sentits. Crec que això també és una reflexió i un acte de justícia que mereix un país de qualitat democràtica.

El quart gran tema són mesures de reforçament de la transparència en la gestió dels partits polítics. És evident que, en aquest sentit, ens haurem d'atendre al que digui la llei de la transparència i la llei electoral, que, hi insisteixo, crec que s'ha de fer, com a màxim, durant aquest any en el Parlament de Catalunya. Però, fora del que digui la llei, com una contribució i com una reflexió, per part meua, dir-los que em sembla que, de tot aquell acord que vàrem fer l'any 2001, hi ha una sèrie de punts que encara no s'han posat en pràctica del tot. Va ser un acord de voluntat, lliure, que no s'ha complert del tot, i crec que ara, d'una forma o d'una altra, això s'hauria d'incorporar en els preceptes legals.

Segon, molt important –crec que en aquest sentit tots els partits estan en fals–: donar compliment a l'obligació d'efectuar auditories internes per part dels partits polítics. Això ho diu la Llei de finançament dels partits polítics i no s'ha fet.

Tercer, establir una metodologia comptable única perquè quan es faci la comptabilitat dels partits polítics no hi hagi comptabilitat que es faci d'una manera o d'una altra en funció de criteris diferents. Hi ha d'haver una sola terminologia comptable, que tots els partits ho facin igual.

I quatre, una idea que crec que és innovadora i que és exigent, molt exigent per als partits polítics si es porta a la pràctica, que seria assignar per part de la Sindicatura de Comptes un auditor permanent per a cada formació política del país, i que aquest auditor elabori un informe de situació amb caràcter anual. No només una auditoria externa, com ja diu la Llei de finançament, sinó també un auditor permanent, hi insisteixo, assignat per la mateixa Sindicatura de Comptes.

El cinquè gran apartat és la potenciació dels organismes de control. És evident que en aquest sentit, doncs, tenim, com he esmentat al començament de la meua intervenció, tota una sèrie d'organismes, que hi són i que fan feina de control sobre l'acció pública cada dia. Aquest Parlament és un organisme de control sobre l'acció governamental, és evident; també ho és d'impuls, però també ho és de control.

No cal dir que els tribunals de justícia són organismes de control, i en aquest cas que jutgen els temes,

i, a més a més, amb àmplies facultats d'establir penes que poden arribar a ser molt exigents. La fiscalia és un òrgan d'investigació i en últim terme també de control. La Sindicatura de Comptes és un òrgan de control per excel·lència. El Síndic de Greuges també és un òrgan que d'una forma o d'una altra fiscalitza –i recomana, però també fiscalitza– l'actuació de l'administració. L'Oficina Antifrau, creada no fa gaires anys, doncs, exactament igual; en aquest cas, d'una manera molt, molt clara, és evident, que entra en tot el que són pràctiques, males pràctiques, per part de gent diferent, però també no només males pràctiques sinó la voluntat, a través de les seves aportacions, de contribuir a les bones pràctiques en el seu conjunt.

Els mitjans de comunicació també són òrgans de fiscalització i de control, també ho són, i tenen una funció molt important, en un sentit i en un altre: tenen una funció molt important des del punt de vista de la denúncia, que l'han de fer, però també tenen una funció molt important des del punt de vista d'explicar les coses en la proporció que cada cosa significa, per contribuir que hi hagi un debat ferm i alhora serè.

I, per tant, en tenim molts, d'organismes que en el dia a dia controlen l'acció pública. I no cal dir que dintre de la mateixa Generalitat també n'hi ha molts: la mateixa Intervenció General o les intervencions delegades que hi ha a tots els departaments de la Generalitat; les auditories internes que es fan sobre el sector públic i les empreses públiques, de manera constant; l'oficina que els deia de supervisió de la contractació pública, vigent des de fa dos anys... Hi ha tot un munt, gairebé, doncs, un exèrcit, diguem-ne, d'institucions que dintre de casa nostra exerceixen aquesta funció de control. I del que es tracta és de reforçar tots aquests mecanismes de control, fins i tot a més a més creant un registre únic que garanteixi el rendiment de comptes de tot el sector públic en una sola plataforma, i que des del punt de vista de l'accés a la informació per part de la ciutadania no s'hagi d'anar espigolant en un lloc i en un altre per trobar la informació, sinó que tot plegat estigui, des d'aquest punt de vista del control, sota un mateix registre públic.

I, finalment, una reflexió sobre la regeneració democràtica com a responsabilitat de tots. I crec que subratllar «tots», doncs, no és sobrer, al revés, perquè certament estem en un punt del nostre país, de la nostra societat, en què aquesta alarma social existeix i per tant hem de combatre tant com puguem aquesta alarma que s'està introduint en la societat, per allò que els deia al començament: perquè ens convé des d'un punt de vista de la reactivació econòmica, ens convé des d'un punt de vista de la cohesió social i de poder compartir sacrificis en moments especialment difícils i durs del nostre país, i també per poder fer el procés de transició nacional. Ens convé des de tots els punts de vista.

Això vol dir, entre d'altres coses, que dintre de la nostra societat –i això no només afecta l'àmbit públic, sinó que afecta tothom– hi ha d'haver, també, aquesta regeneració democràtica; hi ha d'haver una lluita clara contra tot el tema del frau fiscal, que tant mal fa en aquests moments a les finances públiques, i, per tant,

a les polítiques socials; hi ha d'haver una conscienciació per part de tothom sobre el que són les bones pràctiques i sobre el que és, també, un bon accés a la informació i una transparència per part de tots els poders públics i de totes les institucions de la nostra societat.

Torno a dir, com he dit al començament, que aquesta aportació que faig com a president, aquestes cinquanta mesures de tot ordre agrupades en aquests sis grans àmbits, simplement pretenen contribuir a aquest debat i a aquesta reflexió general.

Sóc conscient que hi ha d'haver molts altres debats i moltes altres iniciatives, però entenc que des de la presidència de la Generalitat també s'ha de fer quelcom per intentar, doncs, posar aquesta reflexió sobre la taula i contribuir-hi amb algunes aportacions i amb algunes reflexions.

Si vostès es llegeixen tota la documentació –que estic segur que ho han fet– que han aportat totes les entitats convocades en aquestes cimeres, veuran que hi ha moltes idees, molt positives i en la bona direcció, que poden servir per a treballs parlamentaris, poden servir per a la confecció de les lleis que estan encarregades en aquest Parlament, poden servir perquè el Govern introdueixi les millors pràctiques possibles i poden servir, si es porten a la pràctica, perquè la ciutadania entengui que ens prenem molt seriosament aquesta alarma social i que farem tot el que estigui a la nostra mà per reinstaurar en el nostre país la transparència, per reinstaurar les bones pràctiques i per reinstaurar l'exemplaritat que, en tot moment, i més en aquests, ha de, diguem-ne, pivotar sobre tot l'exercici de qualsevol responsabilitat pública per part dels representants elegits, però també dels representants designats per poder tirar endavant una acció de govern.

Gràcies per la seva atenció.

La presidenta

A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyor Oriol Junqueras, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Senyora presidenta... Senyor president, consellers i conselleres, diputades i diputats, senyores i senyors, en primer lloc, m'agradaria destacar que celebrem la iniciativa del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya de convocar aquestes cimeres per buscar fórmules en contra de la corrupció i de convocar-hi aquelles institucions que tenen funcions específiques en aquest àmbit per tal de trobar-hi solucions en comú.

En aquest sentit, recordar que Esquerra Republicana sempre ha estat compromesa amb els valors de la transparència, de la regeneració democràtica i del màxim respecte per la *res publica*, per la cosa pública.

Sense esfera pública no hi ha país ni és possible que hi hagi estat. Som servidors del bé comú i, per tant, la

nostra obligació és guanyar-nos cada dia la confiança d'aquells que han depositat en nosaltres la responsabilitat de la gestió política i de la gestió d'aquest bé comú, d'aquesta gestió pública.

La trajectòria d'Esquerra Republicana, en aquest sentit, en aquesta voluntat, em sembla que és inqüestionable. Hem desenvolupat una lluita, un esforç, una feina, que sovint ha estat més sorda del que hauríem volgut, perquè hem estat víctimes –no només nosaltres, però també nosaltres– sovint d'un silenci que ens ha estat imposat, d'una lluita que sovint ha estat més solitària, o que nosaltres hem percebut com a més solitària, del que hauríem volgut, però també d'una lluita que ha estat tan constant com hem pogut. I reiterem aquest compromís en aquest esforç i en aquesta constància.

Hem impulsat, per exemple, la creació de l'Oficina Antifrau, hem impulsat la prohibició de les donacions als partits polítics, hem impulsat comissions d'investigació en casos on presumptament poden haver-hi irregularitats, en l'àmbit de la salut o en el cas Palau, per posar-ne un exemple, i en aquesta mateixa legislatura que tot just estrenem, que tot just comença, participem en la ponència conjunta d'aquesta Llei de la transparència i d'accés a la informació pública, que estem convençuts que pot contribuir significativament a aquesta tasca.

De les propostes que el Govern ens fa arribar després d'aquestes dues cimeres –cimeres que nosaltres celebrem en el seu conjunt–, d'aquestes propostes, n'hi ha alguna que nosaltres trobem a faltar. Una d'elles, potser una de les més destacades, són els anomenats, allò que nosaltres anomenem, allò que en el món occidental s'anomenen els «pactes per la integritat».

Abans d'explicar un moment què són aquests pactes d'integritat, m'agradaria recordar també que, segons les organitzacions internacionals que vetllen per la transparència i que vetllen en contra de la corrupció, com, per exemple, Transparency International, alguns dels seus màxims referents, com Laurence Cockcroft, expliquen que els sectors en què sovint es produeixen més casos de corrupció pública són els sectors de la contractació pública i, en particular, per exemple, el sector de la construcció en l'àmbit de la contractació pública.

Per tant, ens sembla que aquests pactes d'integritat haurien de servir per garantir el compromís de l'Administració pública i també dels licitants, dels licitadors, que participen en aquesta contractació pública. Uns compromisos que haurien de passar, que han de passar, pel compromís explícit d'aquelles empreses que volen participar en aquests contractes, en aquestes licitacions públiques, que no pagaran, ni oferiran, ni exigiran, ni acceptaran suborns, ni participaran en acords amb altres empreses per garantir-se o afavorir l'obtenció d'aquest contracte públic, i que la violació d'aquests pactes d'integritat hauria de comportar, des del nostre punt de vista, un seguit de sancions, un seguit de conseqüències, com per exemple la negació o la pèrdua del contracte, la pèrdua de la garantia de l'oferta i de la fiança de compliment, la responsabilitat per danys al principal i als oferents competidors, la

inhabilitació dels funcionaris infractors, la confecció d'una llista d'aquelles empreses que han utilitzat en algun moment males pràctiques, i també l'existència d'algun tipus de llista que garanteixi el coneixement públic d'aquelles empreses que sempre han utilitzat bones pràctiques.

Certament –certament– és el moment de fer lleis, segur. I també ho ha estat en el passat, el moment de fer lleis. Lleis que són imprescindibles perquè els pactes, els pactes de bones intencions, s'han demostrat clarament insuficients. Però al mateix temps que no hi ha cap dubte que és el moment de fer lleis, també hem de ser conscients que les lleis, segons com es fan, també són insuficients.

I, en aquest sentit, malgrat l'esforç de moltes de les formacions polítiques presents en aquesta cambra, o almenys algunes d'elles, en el sentit que s'han de prohibir les donacions als partits polítics, recordeu que quan això s'ha convertit en una llei d'àmbit espanyol el PP va acceptar la prohibició de les donacions als partits polítics, però hi va introduir una esmena per permetre les donacions a les fundacions dels partits polítics. I que, per tant, les lleis també poden ser clarament insuficients en funció de qui les fa, de les majories que hi han i dels interessos que tenen aquestes majories de mantenir pràctiques que estan molt allunyades d'allò que considerem, d'allò que internacionalment es consideren les bones pràctiques.

Per tant, és el moment de fer lleis, de fer-les bé, de demanar el compromís de tots els grups d'aquesta cambra en aquesta direcció, i també el compromís de tots els altres agents –socials, públics– que intervenen en la construcció d'aquest imaginari col·lectiu, d'aquesta percepció col·lectiva, d'aquesta voluntat col·lectiva de construir un país millor.

I, en aquest sentit, també, fer una crida al paper dels mitjans de comunicació i de la seva responsabilitat en la denúncia i també en la possible reparació d'aquelles persones que finalment siguin considerades innocents, que siguin desimputades, etcètera.

I també una crida al poder judicial, que faci la seva feina de la manera no només més efectiva i amb les millors garanties possibles, sinó també de la manera més ràpida possible. I en aquest sentit també som conscients que és obligació de les institucions públiques, dels parlaments i dels governs de dotar el poder judicial, de dotar els jutges del màxim d'instruments per fer bé la seva feina, d'aquells instruments materials, d'aquells instruments que els són imprescindibles per fer la seva feina ben feta i per fer-la en terminis de temps que siguin els més curts possibles, perquè la brevetat en la solució d'aquests casos contribueix, i molt, a restaurar i a mantenir la confiança dels ciutadans en les seves institucions. Uns ciutadans que confien en les seves institucions en la mesura que perceben que aquestes institucions són les garants dels drets d'aquests ciutadans i les garants a l'hora de cobrir les necessitats d'aquests mateixos ciutadans.

I, per tant, aquest compromís íntim entre la ciutadania i les institucions ha de ser preservat des de tots els àmbits. I, en aquest cas, especialment, des de l'àmbit

parlamentari en el qual nosaltres assumim les nostres responsabilitats de forma més directa.

Ara bé, més enllà de l'elaboració d'aquestes lleis i de tot allò que és necessari per al seu compliment precis i adequat, també és evident –també és evident– que abans d'arribar a l'àmbit legal sempre –sempre– traspassem, sempre caminem per l'àmbit de l'ètica i del compromís ètic. I del compromís ètic expressat de forma individual per cadascun de nosaltres, i també del compromís ètic del conjunt de la societat per ser exigent amb aquells que no fan les coses bé i per posar en valor les bones pràctiques d'aquells que fan les coses tal com s'han de fer.

Aquest compromís ètic és, sens dubte, una garantia imprescindible que ens estalviarà..., que ens estalviaria d'arribar a l'àmbit legal, que ens estalviaria d'arribar a l'àmbit judicial i que, de fet, en molts països d'Europa aquest mateix compromís ètic és sovint –ho és sovint– un compromís suficient per garantir el funcionament transparent i eficaç de les institucions públiques.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, senyores i senyors diputats, em permetrà, senyor president, que comenci per agrair-li que avui comparegui davant la cambra, però també alhora que li recrimini que ho faci sense haver reunit, prèviament, els partits d'aquesta cambra per parlar d'aquest tema.

M'explicaré: vostè va decidir convocar una cimera amb agents implicats en els diferents temes que afecten la corrupció, però, per què no va reunir abans els partits polítics? Com pot, vostè, intentar solucionar un problema com el de la corrupció i la transparència sense implicar-hi, des del primer moment, aquells que en som els més afectats? Senyor president, tinc la sensació que la foto i el protagonisme van primar en la primera convocatòria i penso que això no és bo; però, girem full.

El passat divendres va presentar tot un seguit de mesures i ens les va traslladar. Jo parlaré d'aquestes mesures, i li asseguro que les valoraré de la forma més objectiva que sàpiga. I per demostrar que el PSC vol col·laborar i contribuir a l'acord en aquesta matèria, li proposaré un seguit de mesures des de les quals nosaltres creiem que podem començar a construir una vida pública més transparent, més neta i més democràtica.

En primer lloc, el document que ens va fer arribar parla de transparència, accés a la informació i bon govern.

Senyor president, la majoria de les mesures que promou ja formen part del text de la ponència. Per posar

alguns exemples: l'accés a la informació pública, que són de l'article 1 al 8 de la ponència, o les limitacions, que responen a l'article 21, i podria seguir, però, en tot cas, ja en parlarem.

En segon lloc, parla de la contractació pública i la reforma de l'Administració. I, miri, comparteixo les mesures 15 i 16, ja que són reivindicacions del PSC a la Comissió d'Afers Institucionals des de fa dos anys, les mesures que fan referència a la funció pública i al sector públic. La resta de punts són obvietats que es troben en bona mesura a l'article 13 de la ponència.

En tercer lloc, l'Administració de justícia, la figura de l'imputat. Aquest és, sens dubte, el més innovador, ja que no formava part de cap llei, però és un recull de les reflexions que hem estat fent aquests dies en què la corrupció ha estat tan present en la política catalana. I ens trobarem, senyor president, si la seva posició és fer que deixi el seu càrrec orgànic i públic qualsevol persona que sigui inculpada o processada de cara al judici oral en un procediment judicial, com vostè ja ens ha anunciat en la seva intervenció.

En quart lloc, proposa mesures de reforçament de la transparència en la gestió dels partits polítics. Parlem-ne, de veritat, perquè això només depèn de nosaltres –només depèn de nosaltres. Tinc el convenciment que les noves formes de política no dependran de les normes internes dels partits, sinó de la predisposició a l'honestetat que tinguin els responsables públics. I ja li anuncio que el meu grup estudiarà amb profunditat els nous organismes de control que es proposen en el document perquè creiem que poden ser de gran utilitat.

I, finalment, proposa, vostè, algunes mesures de regeneració democràtica que crec, sincerament, que hem de treballar encara una mica més.

Senyor president, he parlat de la seva proposta i de la nostra opinió al respecte. Però en demostració de la nostra voluntat a contribuir al debat, li proposo deu punts. Deu mesures concretes inicials sobre les quals també podem construir l'acord i que els socialistes aspirem incorporar en aquest debat cabdal. Algunes d'elles estan recollides en el seu document, de vegades amb diferent visió, en d'altres coincidim i, en alguns casos, en sentit oposat. Però li proposo aquest decàleg com a base, també, del diàleg que cal que obrim en aquest tema.

En primer lloc, regular la figura dels lobbys amb la creació d'un registre d'inscripció prèvia d'aquests grups de pressió, que sigui públic i l'exigència d'agendes públiques que puguin ser consultades a temps real pel públic en general. També caldria regular, explícitament, que cap persona dedicada a la política pugui rebre cap tipus de contraprestació pel fet de presentar iniciatives polítiques que puguin estar emparades en propostes d'aquests grups de pressió.

En segon lloc, prohibir les donacions per part d'empreses o persones jurídiques i que només s'admetin les de persones físiques amb topalls i amb un registre transparent tant de les dades del donant i les seves vinculacions professionals com de l'import i el partit

polític donatari que es pugui consultar pel públic, en general, a temps real.

En tercer lloc, regular com a delictes específics el finançament il·legal dels partits polítics de forma que en siguin responsables tant els gestors dels partits com els responsables de les empreses que vulnerin la llei.

En quart lloc, augmentar el temps per a la prescripció dels delictes de corrupció en tota l'extensió del seu ventall, i en els casos en què els fruits del delictes s'hagin traslladat a paradisos fiscals o comptes a l'estranger hauria de ser, evidentment, imprescriptible.

En cinquè lloc, la pena d'inhabilitació en aquests casos també s'hauria d'incrementar notablement; per exemple, el doble del temps de la pena de privació de llibertat o d'un temps que correspongués a un mínim de deu anys.

En sisè lloc, cal regular la impossibilitat d'indult en relació amb aquests delictes.

El setè punt és regular els salaris als càrrecs polítics per nivells i d'acord amb uns determinats paràmetres i dins d'un ventall de màxims i mínims segons les diverses administracions.

El vuitè és evitar que es vulnerin reiteradament, per part de partits polítics, els límits en les despeses de campanyes electorals, amb sancions, i també amb reducció de les subvencions públiques i regulant la responsabilitat personal dels directors de campanya, per exemple.

El novè punt és pel que fa al moment de cessament dels càrrecs. Quan es produeix l'acusació o el processament per descomptat que s'hauria de produir el cessament o dimissió del càrrec, sigui orgànic o electe; no es pot deixar a l'arbitri dels partits i hauria de ser regulat per llei. I aquest és un tema amb què, com li he dit abans, coincidim.

I el desè punt, finalment, s'haurien de preveure mecanismes de rehabilitació en cas d'absolució, tant en el si del partit com en relació amb la restitució de l'honor a través dels mitjans de comunicació. I, precisament, respecte als mitjans de comunicació, crec que hauria d'establir-se un dret més enllà del de rectificació suficientment rellevant com per restablir el bon nom.

Senyor president, aquestes són algunes de les aportacions que volia fer avui el PSC. Cal..., cal un gran acord, senyor president; compti amb nosaltres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor president del Govern, he de començar reconeixent l'habilitat que ha tingut vostè en aquest in-

tent de portar l'aigua al seu molí en aquest debat, però li he de dir que no li ha sortit del tot bé.

Aquesta compareixença no hauria estat necessària si hagués fet les coses tal com cal. No hi havia cap raó per tractar un assumpte tan important com aquest amb tothom menys amb qui té capacitat legislativa, que som els grups parlamentaris. No es pot pretendre lluitar per la transparència amb reunions a porta tancada, a les fosques, i encara menys fent saltar pels aires el principi fonamental de la divisió de poders i convocar una cimera sense representants dels grups parlamentaris, amb representants dels òrgans de control de l'Administració, la fiscalia i el poder judicial. Tot a porta tancada. Ho considero gravíssim.

Els convidats a aquestes reunions haurien de compareixer aquí, al Parlament, a la casa de tots, i fer les propostes aquí, a la llum de tothom, amb transparència de la qual tant parlem.

Ens va dir que ho feia per acordar mesures contra la corrupció quan les institucions amb les quals vostè s'ha reunit ja saben perfectament quina és la seva feina i vostè no hi hauria d'interferir. I vostè també sap perfectament el que ha de fer per netejar a casa seva i per evitar la corrupció en la política i en l'Administració. Si no fóra així, hauria de plegar –si no fos que sap perfectament el que ha de fer.

Però vostè ha tingut una motivació diferent en aquestes reunions que la de proposar eines per evitar la corrupció, que era i és intentar netejar Convergència i Unió d'aquests casos o presumptes casos de corrupció que l'envolten. Són nombrosos casos de corrupció que encerclen Convergència i Unió a Catalunya actualment, tant Convergència Democràtica de Catalunya com el seu soci de federació, Unió Democràtica. Amb sentències fermes, amb acceptacions de responsabilitat a títol lucratiu, diputats imputats en actiu, d'altres amb peticions d'imputació per part de la fiscalia pendents de resoldre. I, fins i tot, amb la seu de Convergència Democràtica dipositada com a fiança del cas Palau, del presumpte pagament de comissions per a l'adjudicació d'obra pública, etcètera.

Avui mateix, mirant els diaris, veiem com un jutge cita Unió Democràtica per un presumpte cas de desviació de fons o com la Guàrdia Civil escorcolla el domicili de l'expresident de l'Institut Català de la Salut. Avui mateix.

Hauria estat desitjable que vostè comparegués davant d'aquest Parlament per explicar el paper de Convergència Democràtica en alguns d'aquests casos de corrupció, cosa que Esquerra Republicana de Catalunya ha impedit ja en diverses ocasions gràcies al seu vot; la darrera, la mateixa setmana passada.

Però vostè ha preferit un altre sistema, ha preferit un xou televisiu i reunions a porta tancada abans que venir a donar explicacions dels mateixos casos de corrupció al Parlament, que és on toca fer-ho i és on li vam demanar que ho fes. I ara pretén compareixer, avui, com a màxim garant de la lluita contra la corrupció. Doncs, sàpiga que a nosaltres no ens enreda, perquè ja aquesta cortina de fum..., a darrere d'ella,

han estat precisament les incògnites de les presumptes activitats de corrupció que envolten el seu partit.

Això, pel que fa a la forma del que vostè ha triat com a camí per lluitar contra la corrupció, que no ho compartim, com li he dit, pels motius que li acabo d'explicar. Però, anem al fons, vull pronunciar-me, en nom del meu grup parlamentari, el del Partit Popular català, sobre les propostes que ens ha volgut adreçar –almenys sobre algunes d'elles amb els minuts de què dispo.

Miri, entre les cinquanta-una mesures que ens proposa n'hem trobat de tres tipus: les que es poden resoldre aquí, amb iniciatives legislatives des del Parlament de Catalunya, les que afecten a la legislació de l'Estat i les que afecten el Govern de la Generalitat.

Sobre les que es poden resoldre amb iniciatives legislatives del Parlament, que són les que realment ens interessen aquí, hi han, per exemple, mesures per afavorir la transparència. Vagi per endavant que la nostra predisposició per impulsar i aprovar una llei de transparència és evident. Vam treballar durant la legislatura passada en aquest sentit i ho continuarem fent també durant aquesta legislatura a la ponència conjunta, que si la legislatura passada no va acabar és precisament perquè vostè va convocar eleccions anticipades.

També, des del Partit Popular, estem impulsant una llei de transparència amb el Govern de l'Estat, com vostè coneix perfectament. Ara el que no ens sembla gens elegant, si em permet l'expressió, és que s'agafi vostè les línies de treball de la ponència conjunta per a la transparència –li recordo que és conjunta, no és seva, és conjunta– per fer-les seves, aquestes propostes, i presentar-les davant de l'opinió pública com el resultat de la seva inspiració, perquè al capdavant bona part de les propostes en matèria de transparència s'estan debatent a la ponència parlamentària. I és que ens sembla més un treball, el que vostè ha portat avui aquí, de *corta y pega*, que no pas una cosa diferent.

Mesures que afecten la justícia i els partits polítics; en aquest cas, afecten la legislació de l'Estat. I ja li avanço la bona predisposició del Govern de dur-ne a terme unes quantes, algunes de les que proposa, altres poder no; però, en qualsevol cas, és en l'àmbit legislatiu de l'Estat on correspon el seu debat i on es fa en aquests moments. Per cert, el seu partit potser no –ho ha dit abans vostè aquí, implicant a tothom–, però el Partit Popular Català sí que passa una auditoria interna de comptes, anual.

I segon, amb relació a les mesures que afecten la legislació de l'Estat, celebrem –aprofito aquesta reunió, aquesta reunió que tenim aquí avui tots els grups parlamentaris, convocada per vostè– els acords a què ahir mateix el Grup de Convergència i Unió i la UPyD van arribar amb el Partit Popular, que recullen les propostes que vostè ens porta avui aquí, perquè també hi són. Però també li mostra el camí que és correcte; no el que vostè ha triat, sinó el de la negociació parlamentària.

M'interessen més tot aquell conjunt de mesures que vostè com a president del Govern de la Generalitat po-

dria impulsar i la implementació de les quals depèn únicament i exclusivament de vostè. I, és clar, el primer que li hem de dir és que vostè podria venir aquí amb els deures fets, és a dir, explicant el resultat de les mesures adoptades fins al dia d'avui, i, en canvi, vostè apareix aquí per explicar-nos el que caldria fer, cosa que no sembla gens raonable ni responsable.

Mesures sobre la contractació pública i la reforma de l'Administració. Home, menys desitjos i més realitats. Aquest apartat conté una llista de bones voluntats, la materialització de la qual depèn de la seva voluntat i la del seu Govern, cosa que fins ara ha brillat per la seva absència. Estem d'acord que cal reordenar, racionalitzar el sector públic. Ho recorda? Era una de les condicions que el nostre grup li va exigir per abstenir-nos i que vostè pogués aprovar els pressupostos del 2011 i 2012. Se n'ha oblidat? Doncs, això, no cal que ens expliqui les bondats d'aquestes mesures, que són propostes del PP català, només cal que les apliqui. El problema és que vostè està més preocupat per la internacionalització del conflicte, i el d'Esquerra Republicana, i la transició cap a la separació de Catalunya de la resta d'Espanya i d'Europa, que no pas per resoldre els conflictes que tenim els catalans. Hauria de saber que no creiem que cap grup parlamentari d'aquesta cambra li posi cap impediment per fer més transparent i per fer més accessible la informació amb relació a les adjudicacions, els contractes o les subvencions del Govern de la Generalitat. Almenys el PPC segur que no n'hi posarem cap, això ja li ho puc assegurar.

Ara bé, senyor Mas, que surti vostè aquí avui per anunciar més transparència i més informació sobre contractes i adjudicacions, després del bunyol que ha organitzat en l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat, sense posar-se vermell, té molt de mèrit. Els catalans encara no entenem com un òrgan de la Generalitat fa una adjudicació, un altre òrgan de la Generalitat diu que ha estat mal feta, l'adjudicació, i que s'anulli l'oferta de l'empresa a la qual han adjudicat el servei, i el Govern recorre als tribunals la seva pròpia decisió. Increïble!

També té mèrit que ens vingui a explicar que cal donar publicitat a les retribucions dels alts càrrecs i assimilats de l'Administració del sector públic. Coneix la Moció 95/IX d'aquest Parlament? La recorda? La porto aquí per si no la recorda. La va aprovar aquest Parlament el 26 d'abril del 2012, a proposta nostra. Doncs, li demana al seu Govern tot just això que vostè ve avui a presentar-nos com una gran novetat, que és que facin públiques les retribucions dels alts càrrecs de l'Administració i del sector públic empresarial català. Altres donen exemple amb els fets, en lloc de parlar de tant i sense necessitat de tantes cimeres; el que cal és donar exemple. I el Partit Popular i el Govern de l'Estat, va ser precisament aquesta una de les primeres mesures que van adoptar, a més de limitar les retribucions dels alts càrrecs i directius de les empreses públiques.

I, per acabar, senyor president, discrepem de l'oportunitat de les cimeres que ha organitzat *al marge* dels grups parlamentaris i dels partits polítics, que som els principals agents representants del poble de Catalu-

nya, que hem de prendre les necessàries mesures per regenerar la democràcia, per imposar l'ètica, els comportaments ètics i l'eficiència en l'activitat política i en l'Administració pública. La confiança dels ciutadans en la política només es recuperarà mitjançant una gestió que introdueixi en les institucions l'ètica, la integritat, la transparència i l'eficiència. És la política i l'Administració pública al servei de les persones des de l'ètica, l'honradesa i l'honestetat.

Discrepem que sigui vostè la persona més oportuna per venir a donar lliçons sobre les mesures que cal adoptar, fonamentalment perquè després de dos anys de govern vostè ha tingut l'oportunitat d'adoptar-les, i no només...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

Acabo, senyora presidenta. No només no ho ha fet, sinó que l'ombra de la corrupció l'envolta més que mai, no ho havia fet mai tant abans sobre cap altre president.

Discrepem també que vostè, com a president del principal partit de Catalunya, hagi eludit precisament comparèixer davant d'aquest Parlament per donar explicacions sobre els casos de corrupció que afecten, de forma més important que a ningú, el seu partit.

Però, fixi's bé, president, no vull acabar amb un to agre la meua intervenció... (*remor de veus*), no ho vull; i si ho ha estat fins ara, no era la meua voluntat. (*Veus de «No!»*) El que li diem des del Partit Popular català és el següent: nosaltres estem absolutament disposats a parlar i a prendre les decisions necessàries, totes les que calguin, per tal de fer creïble la digna tasca que els ciutadans de Catalunya ens han encomanat. Aquesta és la nostra voluntat sincera. I ho farem sense traves de cap mena, ni miraments de qui diu o qui proposa. No és moment de posar-se medalles ni de veure qui està més net o més brut, no és el moment dels aspirants a líder, és el moment de fer neteja, de donar exemple amb les pròpies actuacions i d'assumir compromisos que s'hauran de complir sense excuses ni justificacions. No trobarà en les files del Partit Popular català ningú que estigui imputat o processat. No ens ha calgut cap cimera per saber el que havíem de fer en cada cas; quan ha calgut, hem actuat amb celeritat. Però no és això el que compta ara, president...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

...i acabo, senyora presidenta-, perquè, per nosaltres, el més important en aquests moments és la credibilitat de la democràcia i l'estat de dret. Li oferim la nostra mà estesa per fer-ho junts, sense dilacions ni protago-

nismes innecessaris, però fem-ho junts sense perdre ni un sol minut.

Gràcies, senyora presidenta, per la seva amabilitat, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Centraré la meua intervenció en tres blocs: el primer bloc, de les propostes; el segon bloc, entorn de com poden vostès guanyar autoritat, i el tercer bloc, una reflexió final.

Primera reflexió: m'alegro que porti propostes concretes, encara que siguin aquelles propostes que vostès han votat en contra fa no gaire temps. M'alegro, per tant, que vostès avui parlin de registre de lobbys, encara que fossin vostès qui hi votessin en contra aquí i en el Congrés dels Diputats; tot s'ha de dir, no en solitari, acompanyats pel Partit Popular i pel Partit Socialista. M'alegro que parlin de fer públics els comptes dels partits, el patrimoni quan entres i surts de la política, les agendes; que estiguin disposats a ampliar els terminis de prescripció. És una bona notícia; llàstima que no ho fessin quan ho discutíem en el Congrés dels Diputats havent pogut jutjar i condemnar persones que haurien d'haver estat jutjades i condemnades per casos de corrupció. Però, francament, senyor Mas, encara que sigui arrossegant els peus, m'alegro que al final ho faci i ho plantegi. És, sens dubte, una bona notícia.

La pregunta és: i a les propostes que farem ara, tornaran a dir el que ens van dir quan plantejàvem el *mailing* conjunt a les portes de les eleccions?, que eren propostes... —com ho van dir?— oportunistes? O finalment consideren que ja són oportunes? Entendran que ja és hora que facin propostes que no s'han atrevit a fer mai avançant en matèria de transparència, accés a la informació i lluita contra la corrupció?

Lamentablement, moltes de les propostes que ara plantegen i moltes de les propostes que ara jo plantejaré, vostès les han ignorat quan les hem plantejat. El 2009 li vaig enviar una carta i no va respondre; el 2011 li vaig fer propostes i no va respondre. Moltes de les propostes que ara plantejaré, vostès les han votat en contra. I el que espero és que ara no es puguin tornar a refugiar en l'argument d'última hora de dir que «ara no toca», que «hem de parlar, però no fer», perquè el que toca no és parlar només, sinó que es tracta de parlar i de *fer*. Perquè tots aquells que no volen fer són aquells que s'han negat a aprovar mesures concretes.

Per què li ho dic? Vostè acaba de parlar de transparència en la contractació administrativa. Ho acaba de dir, oi? És un compromís seu. Doncs, li faig una proposta molt simple: no em vingui amb discursos, portin aquí la contractació en la concessió privada que s'ha atorgat a Acciona, amb tot el litigi que hi ha entre

Acciona i Aigües de Barcelona. Perquè nosaltres li hem demanat aquesta informació, hi ha grups d'aquesta cambra que li hem demanat la informació. I sap què ha fet vostè? Sap què ha fet el seu Govern? Negar-se a donar-nos la informació. Per tant, senyor Mas, s'ha acabat l'hora dels discursos buits, no val dir: «transparència en la contractació administrativa», i després no permetre, no a la ciutadania, a un grup parlamentari l'accés a aquesta contractació. Perquè, senyor Mas, aquest Parlament, però, sobretot, la ciutadania ja no tolera els discursos buits que diuen una cosa i en fan una altra.

Per això jo li vull fer propostes concretes en tres blocs, i en tres blocs que van en la línia d'allò que va interpel·lar la Dolors Camats, a qui esperàvem que respongués el responsable en la lluita contra la corrupció del Govern, que és vostè, i així vostè ho va dir, però va respondre la senyora Ortega. Doncs bé, li faig la pregunta entorn de tres blocs, que aquesta cambra podrà votar. Perquè, perdoni, no deixa de ser una mica atípic que vostè aquí vingui a informar sense poder votar mesures concretes. No és l'hora de les paraules; és l'hora de les paraules i dels fets, de totes dues coses. I les propostes que li fem són en matèria de democràcia econòmica, de democràcia participativa, de democràcia deliberativa i de qualitat democràtica.

Senyor Mas, sí o no, està disposat que els corruptors no puguin contractar amb l'Administració pública? —en democràcia econòmica. Està disposat a prohibir la condonació dels deutes dels partits? Està disposat a prohibir la donació de les empreses, i especialment d'aquelles que contracten amb l'Administració pública, a partits polítics? Diguí'm sí o no, senyor Mas, perquè això és el que m'interessa, si està disposat a aquestes mesures concretes. Està disposat que aquests partits condemnats per finançament irregular o aquells, per exemple, que superin el límit màxim de la despesa electoral deixin de rebre finançament públic? Sí o no? No és difícil de respondre.

Segon bloc: democràcia participativa. Està disposat que els ciutadans tinguin instruments de control, que puguin fer referèndums revocatoris de determinades lleis, derogatoris de determinades lleis, i, amb determinades majories qualificades, referèndums revocatoris de governs que no compleixen? Sí o no? Perquè hi ha altres països en què existeix aquesta experiència. Clar, tenim el precedent del seu Govern, que ha negat la possibilitat que els ciutadans recullin signatures per a la ILP de renda mínima. Ara sembla que se'n desduen. Ja ho van fer la legislatura passada —se'n recorden?— amb la ILP de la sisena hora.

En democràcia deliberativa: està disposat a garantir l'accés a tota la informació de l'Administració? No al document final, sinó a tota la informació, tal com li demana el Síndic de Greuges amb les peticions que ha fet.

Qualitat democràtica: està disposat, senyor president, que la Sindicatura de Comptes no hagi d'esperar els documents que li envien els partits, sinó que pugui investigar d'ofici els partits polítics? Sí o no? Perquè això és el que exigeix la qualitat democràtica que nosal-

tres li demanem. Senyor Mas, està disposat a prohibir per llei els indults en casos de corrupció i a comprometre's que vostès no el demanaran en casos que aquests indults afectin membres del seu partit? Sí o no? És senzill.

Està disposat, senyor Mas, a incorporar totes les propostes que li han fet arribar els diferents òrgans amb què s'ha reunit? Perquè jo he repassat aquestes propostes, i resulta que del que van presentar els diferents organismes el més significatiu que no han incorporat és la proposta, en part de justícia, de l'Oficina Antifrau, el que afecta imputats i indults. L'Oficina Antifrau parla que «cal promoure l'exclusió de la concessió d'indults en els delictes contra l'Administració pública»; no ho incorpora. Cal preveure, en seua normativa processal penal, un règim cautelar de suspensió de càrrecs públics imputats, electes o no. Perquè vostè sap perfectament que una persona imputada té el dret a mentir per protegir-se. Però això és compatible amb l'exercici de la seva funció? Jo ja li ho dic: no, no ho és. I, per tant, han d'actuar en conseqüència.

Parlen que cal establir, com a complement de l'anterior previsió sobre normatives sobre l'accés a càrrecs i llocs públics, una prohibició legal de nomenar en cap altre càrrec ni lloc públic una persona imputada mentre es mantingui la imputació. Per què no ha incorporat aquesta proposta? La número 50.

Per què no ha incorporat la proposta número 51, que cal donar una resposta sancionadora penal a la conducta del servidor públic que, actuant per si mateix, o per persona interposada, no justifiqui la legitimitat de la procedència en l'increment del seu patrimoni? Hi ha apartats múltiples que no els ha incorporat, entre ells el de la condonació de deutes dels partits.

La Sindicatura de Comptes parla de limitar despeses electorals. I vostè sap què parla? D'autolimitar-se. Ja sabem com s'autolimiten en el control de la seva despesa electoral, senyor Mas. Es tracta de limitar, no d'autolimitar-se. No és una diferència de matís, és una diferència radical i substancial, entre el que vostès plantegen i el que els han plantejat.

El Tribunal Superior de Justícia parla de no vincular les responsabilitats polítiques als resultats d'un procés penal, perquè vostè sap que molts casos d'aquests que absolen els absolen perquè ha prescrit el delictes. I aquí també haurem de demanar perdó, senyor Mas? Li ho pregunto –li ho pregunto.

Senyor Mas, avui fem un debat atípic, i un debat atípic perquè el que vostè proposa no es vota. I nosaltres el que diem és que demà, amb una moció d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, aquesta cambra té la possibilitat de parlar i de fer. Perquè ja no n'hi ha prou, a parlar. Es tracta de parlar i de fer, de totes dues coses. I, per tant, el que li proposo és que aquest cop no es faci l'orni quan li ho proposem; que aquest cop no digui que són oportunistes, les propostes, que simplement són oportunes; que aquest cop, en definitiva, el que facin sigui entrar en la concreció i no siguin tan previsibles en la seva gesticulació buida de contingut.

Segona reflexió –i permeti'm allargar-me una mica en el temps, presidenta–: la necessitat que vostès tinguin autoritat. Sí, autoritat –autoritat–, perquè vostè va dir que era vostè el màxim responsable en la lluita contra el frau, i autoritat perquè ja n'hi ha prou, d'aquesta actitud que esquitxa tothom com si això no anés amb vostès i com si vostè hi estigués per damunt.

L'altre dia citava en pregunta parlamentària l'article 15 de la Llei de finançament de partits polítics, que parlava, el 2007 –el 2007–, de l'obligació d'un informe intern, que el nostre partit ha fet, i que a partir d'enguany planteja una auditoria que es farà a partir d'enguany. Nosaltres hem complert. Sí, sí..., senyor Mas. I ara farem l'auditoria que s'exigeix a partir d'enguany. Però és que vostè es refugia en l'article 15 per no explicar les seves responsabilitats. Vostè se situa com el *primus inter pares*, com el primer entre iguals, i vostè no és el primer entre iguals. Vostè és el president de la Generalitat, però no només és el president de la Generalitat: vostè és el màxim responsable de Convergència i Unió, d'una federació afectada per múltiples casos de corrupció.

És tolerable que vostè continuï negant el finançament il·legal del seu partit mitjançant Fèlix Millet? De la mateixa manera que jo crec que no és tolerable que el PP doni lliçons i no accepti el finançament irregular del Partit Popular via Bárcenas. Jo crec que això no és tolerable. I aquí podem fer cimeres, cimeretes, debats, declaracions, però vostès han de fer net. I fer net vol dir explicar i assumir responsabilitats pel cas Palau, i pel cas ITV, i per allò que afecta l'Associació de Municipis, i pels casos de vinculació entre la màfia russa i municipis com el municipi de Lloret. I el que no li acceptarem, no li ho acceptem, és aquest intent d'externalitzar responsabilitats. És vostè, qui ha de respondre, i encara no ho ha fet en el cas Palau. Són vostès, qui han d'assumir responsabilitats, i no són ni les lleis ni l'acord entre tots el que resoldrà la seva consciència, i no seran ni les lleis ni l'acord entre tots el que resoldrà la necessitat que vostès recuperin la credibilitat i l'autoritat, no només davant d'aquest Parlament...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...davant de la ciutadania.

Senyora presidenta, és la compareixença del senyor Mas per parlar de polítiques anticorrupció i encara vull fer una última reflexió. I, per tant...

La presidenta

Sí, però recordi que tenen deu minuts.

Joan Herrera Torres

Ho recordo. I, per tant, li prego que em permeti acabar la reflexió.

Els afectats per casos de corrupció han de plegar, senyor Mas. I és la seva responsabilitat, la seva consciència, la que ha de determinar en quin moment pleguen.

No vam ser nosaltres, qui vam dir que no comparegués pel cas Palau, ni Iniciativa Verds ni Esquerra Unida. No vam ser nosaltres, qui vam evitar en la legislatura anterior que vostès compareguessin pel cas Palau. Doncs, bé, ara el que ha de fer és comparèixer pel cas Palau i assumir les responsabilitats pels casos múltiples de corrupció que afecten Convergència i Unió.

I acabo amb una última reflexió, presidenta. Els països que funcionen millor són els que tenen bons serveis públics, i empleats públics, bastants, i una bona fiscalitat. I els països més afectats per la corrupció són aquells que, amb l'excusa de l'agilitat administrativa, el que fan és aprimar, aprimar, aprimar fins a l'extrem els serveis públics, despatrimonialitzant les classes populars, fent que els patrimonis de les classes populars, que són els nostres serveis públics, siguin primers, o sigui que en definitiva aquest país no es pugui articular amb estructures realment democràtiques.

Hi ha qui s'estranya, a dia d'avui, dels resultats a Itàlia, del que ha succeït a Itàlia. Hi ha qui aquests dies es sorpren del que ha succeït i del que ha passat. Però els resultats italians són conseqüència de la pitjor de les corrupcions possibles, la pitjor: negar l'existència d'alternatives. Neguem la democràcia quan Brussel·les imposa un govern tecnocràtic, i neguem la democràcia quan un govern polític només sap governar en funció d'una lògica pretesament tecnocràtica, negant la possibilitat de qualsevol alternativa. I si neguem això, neguem l'essència de la democràcia, que és l'alternativa en les polítiques.

Dic això perquè Antonio Gramsci, ho recordava Dolors Camats l'altre dia, deia que «el vell món es mor»... (*Remor de veus.*) Sí, escoltin Antonio Gramsci; fins i tot el senyor Rull el va citar l'altre dia. «El vell món es mor i el nou triga a aparèixer, i en aquest clarobscur sorgeixen els monstres.» Els anys trenta Karl Polanyi va avisar que era necessari garantir que prevalgués el que era polític per sobre d'allò econòmic per evitar el feixisme. Avui no sé què haurem d'evitar, però el que hem d'evitar, precisament, és que tot continuï com fins ara.

Des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, el que no permetrem és una solució de pedaços, ni la gesticulació buida de continguts. I no és hora de petits tocs cosmètics ni de cirurgies puntuals, és hora de canviar-ho tot de dalt a baix. Entenem que les reformes han de ser profundes i que cal democràcia econòmica, democràcia participativa, entendre que la democràcia no pot ser monopoli de la representació dels partits –sí, senyor Turull, no pot ser monopoli de la representació dels partits– i entendre que en definitiva el que cal és canviar-ho tot de dalt a baix, amb reformes profundes i no amb reformes cosmètiques, com crec que a vegades ens plantegen.

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, diputats i diputades, avui és un dia bo per a nosaltres, per al nostre grup parlamentari, i per a molts ciutadans de Catalunya. Hem aconseguit que el que fa sis anys era titllat de populisme, electoralisme, oportunisme –fins i tot alguns que parlen, com el senyor Rajoy, de partits estrafolaris–, el debat de la transparència, de la lluita contra la corrupció del sistema electoral i de la democràcia, sigui el debat central avui al Parlament de Catalunya, a petició del senyor Mas.

El senyor Mas no demana aquesta compareixença perquè de cop i volta hagi deixat de ser el senyor que estava aquí a l'escena del 3 per cent amb el senyor Maragall i de cop i volta sigui el líder contra la corrupció. No, el senyor Mas, el que sap, que és una persona intel·ligent, és que l'opinió pública no suporta ni un gram més de corrupció, i que l'opinió pública no suporta ni un gram més de falta de transparència, i que l'opinió pública passa factura, entre d'altres, al partit del senyor Mas pels casos de corrupció que han tingut.

I com que el senyor Mas ha llegit això fa una reunió, no amb els grups parlamentaris perquè proposem coses, no amb la ciutadania o amb plataformes civils i escoltant què diuen, no, no, amb els jutges, amb els fiscals i amb l'Oficina Antifrau i el Tribunal de Comptes, triats pels mateixos partits polítics. (*Pausa.*) En el cas de l'Oficina Antifrau i de la sindicatura, vicepresidenta, deu estar d'acord que les tria el Parlament.

Per tant, nosaltres estem satisfets que avui es parli d'això. Ara, amb el que evidentment no estem satisfets és amb la forma. No em diguin, vostès, que no és una paradoxa que el senyor que contestava al senyor Maragall «portem-nos bé, senyor Maragall, amb això del 3 per cent» –se'n recorden, de l'escena siciliana que vam tenir aquí?, la recorden, vostès?, «vostès tenen un problema que es diu “3 per cent”»– sigui el mateix senyor Mas, eh? Era el mateix Artur Mas, qui responia. I no va respondre dient: «Què diu, vostè, senyor Maragall, anirem als tribunals.» No, no, com vostè diu de vegades d'anar als tribunals. Va respondre dient: «Senyor Maragall, vostè i jo tenim moltes coses per fer junts» –anava a dir una altra paraula, però ja m'entenen– «portem-nos bé.» Aquell és l'Artur Mas que en aquell moment encapçalava l'oposició, i en aquell moment havia deixat de ser conseller en cap d'un govern –d'un govern– que és el Govern del cas Palau. El senyor Mas que avui ens presenta això és el conseller en cap del Govern del 3 per cent. És el mateix!, no ha canviat; la persona, vull dir. Una altra cosa és que ell, com a president, que és prou intel·ligent, com dic, digui: «Si no fem alguna cosa, se'ns mengen, els ciutadans, perquè s'ha de fer alguna cosa.»

Per tant, benvingut, senyor Mas. Espero que, a partir d'ara, quan parlem de lluita contra la corrupció, de transparència, d'expulsar la corrupció de la vida

pública, vostè estigui al costat de Ciutadans i no titllant-nos i posant-nos una etiqueta, sinó treballant ple-gats i escoltant les nostres propostes. El 2010 vostè sap que vam començar la legislatura enviant-li, a vostè i a altres grups, a vostè com a president, un pacte anti-corrupció, el 2010, eh?, i en aquell moment, resposta: silenci administratiu negatiu; és a dir, ni cas.

Aquest cop ha sigut diferent, i és veritat. Ciutadans sí que ha fet una tasca que no ha encapçalat aquest Govern, que és reunir-se discretament amb diferents grups parlamentaris per veure si tenim punts en comú per lluitar de veritat contra la corrupció, no per tapar-la; contra, no per tapar-la. I dic això de tapar-la perquè, senyor Mas, vostè deia que hi posa el seu granet de sorra. La sensació és que més aviat hi posa un sac de calç per tapar tot el que ha passat, per esborrar tot el que ha passat. I un pacte contra la corrupció no és una amnistia. És fer net; caigui qui caigui, renovar el sistema polític en allò que calgui, i prendre mesures per millorar els controls i, sobretot, despolititzar els controls polítics, o dels polítics i dels càrrecs públics, cosa que no fa en les propostes que vostè fa.

Jo estic d'acord amb moltes de les propostes. Tant, hi estic d'acord, senyor Mas, que jo mateix li vaig enviar algunes d'aquestes propostes com a cap del grup parlamentari que represento, Ciutadans. Però deixi'm dir també, en aquest cas, que aquestes propostes tenen un punt dèbil, que és que alguns d'aquests organismes han de ser despolititzats, han de ser organismes que no siguin, per exemple, càrrecs d'un partit, o excàrrecs d'un partit, els qui n'estiguin al capdavant, o que tinguin unes garanties d'independència per controlar els partits polítics. Deuen estar vostès d'acord, ara parlant del Tribunal de Cuentas, per exemple, que seria bo i fóra bo que no fossin exdiputats dels partits polítics els senyors que han d'auditar els seus propis partits polítics. Devem estar d'acord que això no és maco. Ni tampoc deu ser maco que al Banc d'Espanya hi hagi l'exsecretari d'estat del PSOE i que ara hi hagi una exdiputada del PP al capdavant de CNMV. Tampoc és massa... Per tant, el problema el tenim aquí, en la despolitització dels controls, no a posar només més mesures.

És clar, que calen més inspectors. Em sembla bé, la proposta que fa el senyor Mas. Nosaltres també estem d'acord a posar permanentment un control permanent dintre els partits per part de sindicatura, Tribunal de Cuentas i qui calgui. Si no hi ha res a amagar, que vinguin quan vulguin, a la nostra seu... A la nostra seu, que, per cert, no està embargada. Ho dic perquè, és clar, vostè diu que és aquí, allò, el braç executor contra la corrupció. Home!, senyor Mas, vostè té els peus de fang —té els peus de fang; té la seu de fang, des del punt de vist públic. Està embargada pel cas Palau. Vostè ha estat el conseller en cap..., i jo, amb tots els respectes..., aquesta setmana presentaven vostès el codi ètic de Convergència i Unió. El senyor Oriol Pujol. Mirin, no ficaré més el dit a la nafra. És suficient, ja n'hi ha prou. No calen codis ètics. Calen comportaments ètics, calen mesures i renovació.

I en aquesta renovació jo crec que alguns de vostès haurien de reflexionar si vostès potser... Parlava del

procés de construcció nacional, algú, de fer-hi nosa o no fer-hi nosa. Potser no és a la construcció nacional, que fan nosa. Potser és a la regeneració democràtica, que fan nosa. Potser és això. Per tant, reflexionin vostès també perquè el seu propi partit, Convergència i Unió, i d'altres partits puguin fer un procés intern també de renovació, i que les persones que proposen aquí mesures contra la corrupció no tinguin els peus de fang. Jo estic convençut que hi han molts votants de Convergència i Unió, molts militants de Convergència i Unió, que no tenen els peus de fang i que estan convençuts que això que fem avui és més que necessari. Ho sé, a més. Vull dir, al final hi ha gent que vol aquest canvi a tot arreu. Ho reconec, no és patrimoni de Ciutadans i dels votants de Ciutadans. És patrimoni de tots. És veritat. Però vostès, al capdavant d'això, taponen la regeneració pública. La taponen perquè vénen d'on vénen, perquè són qui són i perquè els ha passat el que els ha passat i alguns han fet el que han fet.

Per tant, no podem posar al capdavant d'aquest procés persones, cúpules directives, que el que intenten ara és taponar, posar pegats, per solucionar el seu problema personal. No, no... —no, no—, aquest debat és molt més profund que l'executiva d'un partit, és molt més profund que la carrera política del senyor Mas, va molt més enllà. És un debat de democràcia. I deixi'm dir que no només a Catalunya, al conjunt d'Espanya, a tot arreu, a qualsevol taula, sobretaula, a qualsevol despatx de treball, tothom parla d'aquest tema. Per tant, no és un problema només de Catalunya, és un problema del conjunt d'Espanya.

Hi ha d'haver una transició, una segona transició ciutadana, on tornem a donar més potestat i més participació als ciutadans. Aquest és el debat de fons, senyor Mas. I en aquest debat jo crec que vostè, que ve d'on ve, i és qui és, i ha fet el que ha fet, i ha estat al davant d'un govern, seria bo que proposés coses, però també seria bo que reconeguessin vostès que han de fer net. I fessin neteja. És molt difícil fer creure a la gent que fem neteja quan no passa res.

El senyor Martorell, que és el senyor que es dedica a fer espionatges i que el tenen de número dos a la conselleria..., de Justícia, senyor Gordó, Justícia!, no Injustícia, Justícia! Com poden tenir vostès allà assegut el senyor Martorell..., i diu que dimiteix del seu càrrec de coordinador de Sant Cugat, o del càrrec... Miri, a mi, el càrrec que tingui a Convergència i Unió, ho respecto profundament, el que vostès facin dintre del partit, però el qui està al Govern..., home, que no sigui la persona que es dedica a espionar la gent. Com volem donar un missatge de renovació si les persones són les mateixes que han fet tot això? És evident que no hi haurà legitimitat ni autoritat moral per fer-ho.

Per tant, demanem, senyor Mas, un pas endavant: d'ara endavant fem coses millor i amb millor regulació, però, sobretot, no fem amnisties. Perquè els ciutadans volen..., igual que li passa a un empresari que ha hagut de tancar la seva empresa, igual que un senyor que ha perdut el seu pis en un desnonament, o igual que li passa a un ciutadà que ha perdut la seva feina. Oi que paguen, per allò que els ha passat, de vegades sense ser responsables directes? —m'atreviria a dir la majo-

ria de vegades, amb aquesta crisi. Home, doncs què menys que, en política, qui l'hagi feta la pagui. I, de vegades, fins i tot, encara que no l'hagi feta directament, si ha sigut el responsable, també. Per tant, jo crec que aquí és on ha d'haver-hi el canvi. Ja dic que les mesures que vostè proposa, senyor Mas... –encara que, com recordava el senyor Herrera, i té raó, vostès les han votades en contra moltes vegades, igual que el Partit Popular i el Partit Socialista–, això canviï.

Una paraula... No va en aquest cas només al senyor Mas, perquè això és un pacte que vostè proposava a tothom, no? El senyor Navarro..., que ara no el veig, però deia abans el senyor Navarro el tema dels imputats, no? I jo crec que aquest és un debat que hem de tenir. Nosaltres considerem que, igual que a un policia, quan hi ha una incoació d'un expedient, se l'aparta del servei públic mentre se l'està investigant, hauríem de trobar un mecanisme d'aquest tipus. Potser. Perquè una persona que sigui investigada..., o imputada, en aquest cas, en seu judicial, se'l pugui apartar de la vida pública. És la nostra proposta –és la nostra proposta. Vostè parla de procés..., podem parlar-ne; nosaltres proposem que sigui en el moment que està en aquesta imputació.

Però el senyor Navarro abans parlava d'això, i jo li demano que compleixin, al seu partit. No podem tenir el senyor Bustos amb dos càrrecs públics, amb un sou de sis mil euros i dient que s'aparta de la vida pública. Caram!, quina forma més rara d'apartar-se de la vida pública: cobrar dos sous públics i mantenir un càrrec a la diputació i un altre de regidor! Aquesta no és la manera, no ho aconseguirem. I estic convençut que el senyor Navarro també ha de participar d'aquest pacte, perquè, si no, també queda inhabilitat per fer-ho, si no compleix a casa seva, no?

Per tant, complim a casa nostra, exigim a la resta que ho facin i, sobretot, diguem-li a la ciutadania que hi ha un abans i un després. I en aquest abans i després potser hi ha gent que no pot continuar. Mala sort, injustícia? No ho sé. Però potser hi ha gent que no ha de continuar, els partits s'han de renovar, i dintre dels partits també ha d'haver-hi gent nova que segurament pensa el mateix. Em consta. I crec que dintre dels partits polítics..., estic convençut que hi ha gent molt honrada, molt honesta, que vol canviar les coses i no pot.

I aquí parlarem, senyor Mas... –i acabo–, també, de què hi té a veure el sistema electoral i el model de partits. Perquè hi té a veure, indirectament. Perquè dintre dels partits polítics avui no es poden fer segons quins debats a segons quins partits: perquè no hi han llistes obertes, perquè no hi han primàries, ni mecanismes per triar els seus candidats, ni hi han filtres previs perquè puguin triar qui dóna la cara i representa el seu partit... Estaríem tots d'acord que seria molt complicat que amb unes llistes obertes i amb un sistema de primàries hi haguessin imputats per corrupció política a les llistes? Oi que sí, que seria complicat? Perquè ningú voldria perdre escons, perquè els ciutadans podrien triar qui volen i qui no volen. Per tant, en el moment que fem aquest pas, també, dins del sistema electoral... Que també hem estat molt pesats,

nosaltres, i hem aconseguit, també, amb altres partits, que s'acabi obrint aquesta ponència. Allà també hem de fer canvis, eh? No val fer una llei electoral, senyor Mas, només per tenir una junta electoral autònoma. No, no, no. El problema és com funcionen els partits, com es financen els partits, com s'escullen els càrrecs i quina imatge donen aquests càrrecs, i com se'ls pot controlar des de la ciutadania.

Per tant...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta. Senyor Mas, nosaltres, que hem parlat amb el seu partit, que hem parlat amb tots els partits, estem d'acord a arribar a acords. Els hem proposat nosaltres fa tres anys: per tant, imagini's si hi estem d'acord. Arribem a tots els acords que calguin. Però, despolitització dels òrgans de control, sobretot –cosa que vostè no proposa. Segon, sistema electoral i sistema de partits que permeti també que els partits internament puguin renovar-se i no tenir cúpules tap que acaben quedant-se allà tot i el que hagin fet. I, tercer, senyor Mas, li demano que es comprometi avui aquí a venir a parlar del cas Palau, com Ciutadans li ho ha demanat dues vegades, i el senyor Junqueras... –que tampoc està aquí–, el senyor Junqueras ha votat dues vegades –una ell, l'altre cop el senyor Puigcerdós– en contra que vostè comparegui per donar explicacions d'aquest cas Palau. Vostè era conseller en cap, vostè està al capdavant de Convergència, vostè té la seu embargada. Crec que hauria de donar alguna explicació.

Acabo recordant-li, senyor Mas, l'article del Reglament que dóna potestat que vostè avui demani la compareixença. Va dir l'altre dia una cosa que no era certa. Va dir: «És que no em deixen comparèixer, pel cas Palau.» Mentida, senyor Mas. Vostè pot comparèixer quan vulgui.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Vostè pot comparèixer –acabo, presidenta– quan vulgui. La prova és que està vostè aquí, i em sembla molt bé que ho faci. Deixi'm dir-li que li agraeixo que vostè comparegui. Però, sobretot, li agrairia que comparegui també no per fer amnisties, sinó per donar la cara davant dels ciutadans que necessiten fets. Poques paraules, i les fotos, en tot cas, si s'han de fer, que siguin al final del recorregut, quan hàgim acordat coses, no abans, amb fiscals, jutges i aquells que investiguen alguns investigats.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots. President, des de les Candidatures d'Unitat Popular hem dit durant molt de temps que la corrupció no era del sistema, sinó que era el sistema mateix: no era, ni molt menys, l'ombra estesa, ni emmerdar-ho tot, sinó una reflexió sobre models de governança al sud d'Europa, vinculats també, fonamentalment, com algú ha dit aquí, al cicle del tsunami immobiliari. Vostè ha parlat en la intervenció de la creixent alarma social, de la confiança minada, del descàrrec general... Jo penso que, més que una percepció, és una cruïssa..., és una crua realitat acumulada, que esgota, i que genera també moltíssima impotència.

La impunitat dels de dalt està deïficada, a casa nostra. A vegades, si un posa..., intenta fer el relat de les últimes dues dècades de casa nostra, podria tenir un bon guió per a una bona novel·la de Petros Màrkaris: l'indult el cas Pallerols, el cas Bustos –que acaba de citar el senyor Rivera: «Plego, però me'n vaig a la Diputació amb 83.000 euros l'any»–, el cas Hisenda –el pitjor cas de frau fiscal, que arrenca el 99 i que avui encara, el 2013, està pendent d'execució de sentències que van de sis a dotze anys de presó: està recorreguda al Suprem, després m'hi referiré, però hi ha prohoms com el senyor Núñez i Navarro–, la doctrina Botín –el que es diu «doctrina Botín», que és tan senzilla com que si et dius Botín ni et processen ni vas a la presó–, els robatoris... Estem en un país que, de vegades, hi passen coses estranyes. Qui entra a la casa de la regidora Itzáar González a Barcelona a robar-li el seu ordinador personal, en la trama de llicències vinculada al turisme, o a determinades pràctiques del turisme a Ciutat Vella? Qui va entrar a Adigsa la vigília de Nadal –vuit dies després que la fiscalia..., no?–, i també va robar només ordinadors i memòries? Qui entra a la seu dels companys d'Iniciativa de Sabadell el 2010 en el cas Bustos? Qui paga la fiança de Matas a les illes Balears? Qui indulta, al Grup Socialista...? L'última decisió de Zapatero és indultar el banquer Sáez, vicepresident del Santander –per cert, relacionat amb una causa de corrupció judicial que era la del jutge Estivill a Catalunya. Qui amnistia..., qui decreta amnisties fiscals?

La llista és llarga, per tant: Pretòria, Palau, Adigsa, Treball, Pallerols, Gürtel, Brugal, Palma Arena... Fins a dos-cents noms, tenim: no els direm tots, perquè perdrem els deu minuts. Per tant, més que una percepció, és una realitat concreta, política i judicial.

La corrupció no és possible sense una estesa cortina de silenci, d'opacitats. Per tant, de la lectura de les seves mesures, pensem que el més important... Ho hem dit altres vegades: la corrupció pot formar part innata de la condició humana, però l'important és fer-li la vida impossible, dificultar-li el terreny on creix i on s'expandeix, i aquests són els marges opacs del silenci i de l'opacitat. Per tant, la voluntat d'aquest grup és di-

ficultar, blocar i bloquejar, i fer impossible, o gairebé impossible, la corrupció. Això és senzill: és llums..., per nosaltres és llums i taquígrafs. I, desgraciadament, a propòsit de la seva intervenció, sí que corre un altre cop aquella vella dita en llatí que és «de te fabula narratur». Vull dir, això ja ha estat escrit, en l'àmbit català, en l'àmbit estatal, en l'àmbit europeu, en l'àmbit internacional, sobretot. Què i quines mesures limiten i li fan la vida impossible a la corrupció és prou conegut. El Codi de bones pràctiques –del Síndic de Greuges mateix– és del 2009, el Dret d'accés a la lliure informació –també del Síndic de Greuges– és del 2012... En fi, que es poden fer moltes lleis, però el problema és si després s'apliquen o no s'apliquen. Per nosaltres, el problema sempre ha sigut un problema de voluntat política. I després hi ha altres elements que també s'han constatat aquí: que durant massa anys hi ha hagut un mur de silenci que conformaven els tres grans partits polítics d'aquest arc parlamentari, que sempre han mirat a una altra banda quan es tractava d'impulsar lleis que fessin possible la transparència i que combatessin l'opacitat.

Hi ha altres elements de lentitud, que vostè ha dit que eren també un mal endèmic de la justícia... És veritat, és un mal endèmic, però també hi contribueixen alguns bufets d'or, i algunes togues d'or, com se les anomena als passadissos dels jutjats, que són capaços de dilatar els processos fins a hores interminables. Com és el cas Hisenda: el cas Hisenda, qui el dilata són els mateixos afectats i les defenses dels mateixos afectats.

Fa un any, la CUP de Reus denunciava una tupinada amb relació a la sanitat pública en el cas Innova: avui..., és prou conegut per tots i totes les diputades que avui s'ha escorcollat..., la Guàrdia Civil ha escorcollat aquest matí la casa de Josep Prat i la casa de Carles Manté, les persones que... I han trigat un any: no sé, en un any... També ho vam veure en el cas Millet, no?, com desapareixien..., com robaven material, abans de prestar declaració, del mateix Palau.

Per tant, hi ha dinàmiques que van més enllà de la lletra escrita. Vostè també ha parlat de reformes... Aquí també ho hem dit, ho vam dir l'última vegada: es parla de mesures polítiques, de mesures legislatives, i nosaltres també diem que hi ha un codi penal. És a dir, el Codi penal ja castiga la corrupció; el que passa és que el Codi penal també és classista. S'han fet vint-i-sis reformes en quinze anys, del Codi penal, sempre orientades contra la població més empobrida, amb l'electoralisme de la mà dura, però se n'han fet poques contra la corrupció política –si no endèmica, sí sistemàtica– que ha viscut aquest país, i que es manifestava als Països Catalans fa dos anys, quan el president de la Generalitat Valenciana, el de les Illes Balears, i a casa nostra el cas Pretòria, doncs, esclatava i estaven imputats per corrupció.

Hem llegit, subratllat i tornat a llegir les cinquanta propostes, i no trobaran cap proposició d'aquest grup... Segurament les ampliarem, però sí que tenim por, tenim temença, sobretot, perquè les frustracions sempre vénen en funció de l'expectativa. I, si realment l'expectativa és que siguem capaços de fer un refugi de casa nostra davant qualsevol forma de corrupció,

doncs sempre hi ha els riscos de les paraules i dels fets. Per tant, ens emplacem... –allò de «feta la llei, feta la trampa»–, ens emplacem a d'aquí a nou mesos, o dotze mesos... La partitura pot ser bona –nosaltres l'ampliaríem; ja farem arribar les nostres propostes–, però, en tot cas, veure en què han quedat. La partitura pot ser bona, però ara falta que l'orquestra, que és simfònica, no desafini.

Dels sis àmbits de reflexió que ha suscitat la seva presentació, sí que n'hi ha altres que pensem que es poden aprofundir, i l'altra, també, és que, si tot al final és qüestió de poders i contrapoders, i equilibris i contraequilibris, també obrís l'opinió no només als òrgans de poder, siguin judicials, siguin òrgans de control... És a dir, això de demanar-li al poder que es vigili a si mateix, des de la nostra perspectiva, sempre és complicat. O, a vegades, pensar de forma col·lectiva que qui fa el malalt es ven l'hospital. Per tant, que obri..., que activi també la participació de col·legis professionals, de teixits socials, d'altres àmbits, segurament, acadèmics, que poden, segur, contribuir a fer que siguem..., que avancem moltíssim a l'alçada de l'ètica del segle XXI en la transparència, que no pot ser una transparència atorgada: ha de ser un control, ha de ser accés a la informació. No «publiquem això, publiquem allò», sinó que qualsevol ciutadà pot activar-se per, sobretot, evitar la corrupció, però també, segurament, per aprofundir en la democràcia.

Vostè va dir –fa un mes, crec, o quinze dies–: transparència, fermesa i reparació. També hi podem estar d'acord. Màxima transparència: és l'hora dels llums i dels taquígrafs. També partim d'una desigualtat molt classista. Jo no sé, en la part de reparació, qui repara als immigrants del centre d'internament d'immigrants, per dir un exemple, no?, o qui repara... –que estan per sanció administrativa, mentre que Millet està al carrer–, qui repara els independentistes torturats el 1992... És a dir, ha tocat vostè un moll de l'os important, que és com es reparen les hipotètiques injustícies.

En tot cas –i aniré acabant–, vostè deia «transparència, fermesa i reparació», i també ens toca ser autocrítics, i ho serem. Aquest cap de setmana hem estat indesitjadament notícia amb el cas de Método 3 i Reus: sí que m'atreviria a dir que ha sigut una relació accidental... –Valls, perdó, em «xiven» des de la banca de Convergència, Valls; estava pensant en Reus..., d'Unió, em diuen que d'Unió–, va ser accidental, involuntari, puntual i maldestre –maldestre– i indesitjat. I segurament no conegut, en aquells moments, pels companys de la CUP de Valls qui era –que ningú ho sabia– Método 3, aleshores.

Sí que m'interessaria dir que el cas es va tancar en vint-i-quatre hores, des de la transparència; primer, perquè ho vam dir nosaltres mateixos, que li ho vam comunicar a l'alcalde de Valls, i posteriorment, en menys de vint-i-quatre hores, estava penjada tota la informació. Llums i taquígrafs.

Nosaltres sí que venim de la lectura de Leonardo Sciascia, que el poder sempre és un gran delinquant impune. Hem de tornar a l'escola pública, que ens ho van

ensenyar, que l'autoritat es demostrava amb els forts i no amb els febles; això deia «La cançó de les balances». I el desig i la voluntat d'aquest grup és que l'ètica no sigui un codi, sinó que sigui una pràctica quotidiana i constituent també d'una nova democràcia.

Crec que no em deixo res... Ah!, sí, sobre la figura de l'imputat, nosaltres pensem que, donades les circumstàncies, i defensant sempre un sistema judicial garantista, perquè hem estat moltes vegades afectats per operacions repressives i de vulnerar drets civils, pensem que en l'actual conjuntura l'acte d'imputació hauria de ser suficient sobretot perquè la persona reflexionés sobre quin grau de la seva defensa vol fer –també s'hauria d'anar cas per cas–, i perquè el mateix partit o organització política, que també són responsables, prengué les mesures que consideri oportunes.

I l'última, que és important, i penso que la reflexió és encertadíssima, és l'últim punt de reflexió, que és la responsabilitat social que totes i tots tenim. Tots som actors i protagonistes de la lluita contra la corrupció i no podem caure en la deixadesa i amb una impotència que a vegades ens enfonsa la mateixa realitat política i judicial.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

Oriol Pujol i Ferrusola

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor president, membres del Govern, diputats i diputades, de les diferents intervencions que hi ha hagut fins ara crec que en el fons se'n poden distingir dues de diferents. M'atreviria a dir que les majors, les que més, de tots els grups, eh?, aquelles que es volen concentrar en les solucions. Una paraula sovintejada, molt repetida, ha estat «estem d'acord en», «estem d'acord en». Jo això ho celebro. També hi han hagut, encara de forma molt més minsa i molt menor, les d'aquells que potser prefereixen –encara que només hagi estat en part, però val la pena dir-ho– continuar-se recreant en el problema.

Nosaltres..., i clarament la iniciativa empesa pel president de la Generalitat va totalment en la primera direcció: concentrar-se en la solució i no recrear-s'hi massa, en el problema. I, per tant, la iniciativa, que nosaltres valorem molt positivament, del president, de reunir tots aquells estaments que són vigilants del que és l'acció pública i l'actuació dels polítics; demanar-los a tots aquests el seu consell per la perspectiva que els dóna l'actuació que tenen cada un d'ells; demanar-los propostes concretes –el fer, el fer, que es demanava–, propostes concretes, que des del seu punt de vista puguin ajudar a recuperar la seguretat i la confiança dels ciutadans; la veritat és que això ens sembla molt positiu.

Dit d'una altra manera, ens sembla que deixar-se ajudar –deixar-se ajudar–, per a tots nosaltres, per aquells

que poden veure el bosc des de dalt i que no han de prendre les decisions, directament, que ens pertoca prendre a nosaltres o que pertoca prendre al Govern, i que a més a més tenen una gran visió de tota aquesta acció que ens afecta i que ens competeix, creiem que això és del tot positiu.

Seria bo, i no tinc temps i no ho faré, en tot cas, analitzar en quin context se'ns produeix tot això i per què apareix amb tanta força la necessitat de la regeneració política. Molt probablement, la crisi econòmica, que posa en evidència la crisi política; la crisi política que en el fons posa en evidència una crisi de valors... Segur, tot això. Però, si ho hagués de simplificar molt, en part, el context que ho ajuda a simplificar més és perquè la política és al mig de tot i a la política ara li pertoca prendre decisions que tothom sap, i vostès també, que no són gens agradoses.

Jo els dic de totes maneres que, lluny de veure tot això com un problema o només com un problema, com un entorpiment, ho podríem veure com una oportunitat. Que n'acceptéssim, per tant, l'exigència que se'ns planteja.

Certament, el procés generalitzat d'adjectivar negativament i per igual tota la classe política podria ser molt desolador. Si no és que en això, en aquest missatge gairebé general i que ens afecta a tots, hi sabéssim interpretar una exigència i una oportunitat, que jo crec que no hauríem de deixar passar.

Jo crec que el president, en aquest sentit, pren la iniciativa i no deixa passar l'oportunitat. I presenta mesures concretes, des de diferents estaments, plantejades per diferents estaments, que a més a més les consideren viables i per tant no són mesures, per entendre'ns, que pretenguin el populisme, eh? Són mesures que cerquen i persegueixen viabilitat i efectivitat. I és davant d'aquest gruix de mesures que hauríem de ser capaços tots plegats de posar-nos d'acord, si és que ens mou l'exigència i l'autoexigència.

Perquè, per encarar aquest problema i al mateix temps aquesta oportunitat, potser tan important com les accions i les concrecions és amb quines actituds ho fem. I en aquest sentit sí que deixin-me que els diagnòstiqui, potser avui amb menys èmfasi, i ho celebros..., però normalment i en el nostre dia a dia som sempre testimonis de dues actituds molt negatives. Aquella actitud de l'«i tu més», eh?, que avui s'ha donat poc –celebro que avui aquesta s'hagi donat realment molt poc–, però que saben vostès que en política i potser en altres esferes i en altres contrades i terra endins encara es produeix amb més força; l'«i tu més».

Però igual que l'actitud negativa de l'«i tu més», hi ha aquella actitud probablement més silenciosa, i per tant menys coneguda, d'aquella gent que intenta fer veure que això no va per ell: «Això no va per mi. Escolta, ja pot nevar, ploure, tronar, eh?; no em penso moure ni un mil·límetre. Tot això a mi..., no penso reconèixer ni un sol error; tot això no va per mi.»

Aquestes dues actituds, totes dues actituds, ens aboquen a malmetre els fonaments del nostre sistema de-

mocràtic. I crec certament que en el fons esdevenen llavors d'algun altre sistema.

Posem-nos, per tant, a treballar o continuem treballant en la línia d'aquella expressió que a més informació –a més informació–, menys rumorologia, i en tot allò que calgui també en aquella línia de perfeccionar i ampliar, si cal, els mecanismes de control de l'acció pública que ja existeixen.

Nosaltres ho vam dir, i en part ja ho hem començat a fer: llei de transparència i llei electoral. Vam empenyer en aquest sentit en aquesta cambra la recollida de signatures per configurar les ponències conjuntes, que ja han arrencat, sense cap demora; per tant, això ja ho hem fet.

I, respecte a les cinquanta-una mesures i a aquelles que es poden suggerir des d'aquesta mateixa cambra, seria bo que no ens fixéssim tant en qui ho proposa, que ha estat en part el debat que han tingut vostès amb el president. No és tan important qui ho proposa, sinó què es proposa. Centrem-nos, per tant, en el què; en la necessitat, per tant, de donar respostes.

Com a grup principal que som d'aquesta cambra i del conjunt del país, vostès tot sovint ens ho recorden, ens correspon moure fitxa primers. Per tant, els anuncio en aquest sentit que nosaltres ja ens hem posat a treballar per donar format parlamentari a tot allò que sigui necessari de les cinquanta-una mesures que proposa el president.

Però també els dic, i vostès ho saben, i, si no, ja aprofito ara per dir-los-ho, que, internament, com a força política, com a Convergència i com a Convergència i Unió, aquestes accions ja les hem endegat: la publicació en el web, per tant, a l'abast de tothom, dels nostres comptes de resultats i dels balanços fins a l'any 2011; presentar una auditoria externa anualment; la publicació de nou del patrimoni del president de la Generalitat de Catalunya; la transformació..., i no és menor, perquè el codi ètic ja el teníem, però la transformació del codi ètic en allò que en anglès és la *compliance*, o, per entendre'ns, l'evolució d'un codi ètic cap a un codi de conformitat entre el ser i el fer de cada una de les persones que configuren Convergència i Unió. Tot això ja ho hem començat a fer.

Però, en un altre ordre de coses, segurament, i s'ha comentat, en un terreny molt més subjectiu, que no hem amagat i no esquivem, i ja els he dit que jo no amago i jo no esquivo, cal el debat sobre quina seria l'actuació lògica amb relació a un electe o un responsable de l'acció pública en trobar-se immers en un procés judicial. Jo crec que aquí la resposta més curta i més franca és la del president quan diu: «Transparència, fermeza i reparació.»

Però, en tot cas, amb relació a això hem de trobar l'equilibri entre allò que fem i acordem i preservar l'estat de dret –la presumpció d'innocència, garantir la reparació–, perquè segur que, sigui quina sigui la proposta que aconseguim que sigui més compartida entre tots nosaltres, hi ha un risc evident que es produeixin injustícies. Hi és. Trobar l'equilibri no és gens senzill. Ho hem d'intentar per donar seguretat i confiança a la

gent, i per enfortir la democràcia. Intentem, per tant, posar-nos d'acord per tenir un mateix criteri, sabent que la casuística amb relació a això pot ser infinita i que cada cas és i pot ser molt, molt, molt diferent.

Però la nostra predisposició hi és i hi és de manera total. Fins i tot, deixi'm que els digui que, davant del risc que es produeixin injustícies, davant del risc de no haver sabut o de no haver estat prou capaços de trobar aquest equilibri que els demano, sàpiguen que la formació que els parla prioritzarà la regeneració i la necessitat de recuperar una bona salut democràtica, fins i tot assumint injustícies.

I, arribats aquí, obro un parèntesi, de manera molt breu, intentaré que sigui molt breu, que m'afecta personalment, el que els parla i la formació política que avui en menys mesura però moltes altres vegades ha estat al·ludida i qüestionada de forma permanent.

Recordar de nou, perquè no és sobrer, que va ser aquest Parlament qui no va voler la presència ni la compareixença del que avui és president de la Generalitat de Catalunya per donar explicacions del cas Palau. Toca recordar-ho. Recordar en la mateixa línia que el que els parla, a petició d'aquest Parlament, va assistir el mes de juliol passat a donar explicacions en relació amb el cas Palau. Recordar al mateix temps que aquesta va ser la cambra que va fer una comissió d'investigació amb la participació activa de Convergència, de Convergència i Unió, per donar respostes i intentar aclarir el màxim possible el cas Palau.

Però també amb relació a això, i, ho repeteixo, ubicat en aquest parèntesi que jo m'atorgo, ni a Convergència Democràtica de Catalunya ni amb el senyor Xavier Martorell s'ha investigat cap persona. En aquest sentit, els demano rigor.

I, en aquest parèntesi, no els desitjo a cap de vostès, a cap, de veritat, que durant més de quinze setmanes assisteixin dia sí dia també, mitjançant portades, articles de diaris, opinions a ràdios, programes de televisió, al seguiment d'un judici paral·lel i virtual a la seva persona. No els ho desitjo. Uns judicis que estan farcits d'una olla barrejada en la qual hi ha parts de sumari, interpretacions de cada un, sense la més mínima capacitat ni garantia de defensa de les diferents acusacions que s'hi puguin reflectir. No els desitjo, de veritat els ho dic, un procés així, en el qual a més a més un no sàpiga ben bé de què l'acusen. No els desitjo tampoc que qualsevol que porti el seu cognom acabi caient i essent arrossegat en aquest circ. Tampoc els ho desitjo.

I precisament per això, sàpiguen, i els ho vull dir, i té molt a veure amb el que avui estem debatent, que jo mateix ho he reclamat al meu partit i jo seré el primer a aplicar-m'ho, dues coses. Primer, per molt que ho diguin, que ningú s'amagui darrere la senyera, que ningú s'amagui darrere la bandera per temes que tinguin a veure en matèries processals de càrrecs públics i electes. Jo, tampoc. Segon, que un servidor públic, un electe, sempre ha d'actuar en la línia de saber valorar en cada moment si és més una solució o un problema, allò que jo mateix vaig demanar i em penso

aplicar; un ha de saber que no ha de fer nosa al procés polític que defensa.

Això sí que jo crec que els ho puc demanar, tancant aquest parèntesi. Jo els demanaria –crec que ens ho podem demanar tots– molt més rigor en les afirmacions que fem, molt més rigor. Ja sé que no en puc demanar als mitjans de comunicació, aquest és un altre debat i avui no tenim temps de fer-lo, però sí que els puc demanar a vostès que, amb relació als mitjans de comunicació, tinguin el rigor de discernir les informacions i les opinions que aquests mitjans publiquen.

Tanco aquest parèntesi pràcticament gairebé personal o que afecta Convergència i Unió, i el tanco dient, recordant aquesta acceptació personal que fa una estona els deia: davant de la possibilitat de no trobar l'equilibri per actuar en casos immersos en processos judicials, més em val la injustícia, fins i tot amb mi mateix, que no fer res.

Hi insisteixo, tancant aquest parèntesi, posem-nos d'acord –acabo, senyora presidenta– en aquest tema. El president i nosaltres compartim i hem posat propostes damunt la taula; no hi haurà cap acord impossible si el que ens mou és recuperar la confiança de la gent en la política.

Una darrera consideració, però, que tampoc podem passar per alt i que separo totalment de l'anterior: tolerància zero amb la corrupció, fins i tot amb el risc de ser injustos; tolerància zero també, i sense complexos, contra la guerra bruta, que també és corrupció i també hi és, que també és corrupció i també hi és: informes falsos fets des d'estaments i d'unitats i de persones, segur, descontrolades de la policia, filtrats estratègicament a algun mitjà, i que aleshores ningú en dóna explicacions ni en reconeix l'autoria; declaracions forçoses que no són per atzar còsmic, sinó que tenen una relació directa amb justificar una notícia, una calúmnia; un dinar, un gerro de flors, un micròfon, sense que s'aclareixi el nexa i el causant de la situació, però articulant-se, curiosament, mesos més tard en una declaració davant de la policia; filtracions a la premsa interessades, parcials, de material objecte d'investigació; secrets de sumari que ho són tot menys secrets; escoltes telefòniques indiscriminades durant més de dos anys; seguiments a determinades persones. Fixin-se, tot això és el condiment per arribar a donar una imatge i crear el relat que en aquest país no hi ha un pam de net.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Pujol i Ferrusola

En definitiva –acabo, senyora presidenta–, per accentuar la desafecció i desconfiança de la gent de Catalunya en les seves institucions, en un moment molt clau de la història de la nostra nació.

I els dic que, en tot cas, des de Convergència i Unió, i els convido a fer-ho –i els convido a fer-ho–, plantem cara a aquesta premeditada envestida molt dirigida a

desmoralitzar el país; un país que en el fons està molt mobilitzat, des de la radicalitat democràtica, al servei d'una causa tan noble com històrica.

Els ho sintetitzaria dient que ningú s'amagui darrere la senyera, que, en cap cas... –que, en cap cas–, menys ironia i més rigor, i que, en cap cas, el joc brut pugui ser excusa per no ser exemplar i conseqüent; però tampoc deixem que el joc brut... –tampoc ho deixem–, que el joc brut enterboleixi el procés que han iniciat aquest país i la seva gent.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Un cop han intervingut els representants dels grups parlamentaris, pot intervenir el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Artur Mas.

El president de la Generalitat

Bé; gràcies, senyora presidenta. Em fa la impressió que, tal com ha anat el conjunt d'aquest debat, em sembla que és millor, tot i que he pres moltes notes diferents, que no entri en la casuística estrictament, allò, diguem-ne, més particular, no? Perquè s'han dit moltes coses, a alguna potser m'hi referiré des d'un punt de vista una mica més genèric, però em fa la impressió que, primer, crec que puc dir que és un debat que s'està demostrant útil. En línies generals, crec que puc dir que és un debat d'un cert bon to; sempre hi ha, doncs, ganes d'intentar plantejar les coses més crua-ment, segurament, doncs, del que són estrictament i d'exagerar algunes coses, però, de tota manera, crec poder dir que, dintre del que podia esperar-se, el to és un to constructiu i és un to positiu. I jo ho celebro, perquè, en qualsevol cas, la feina que s'ha de fer per intentar portar a terme aquesta regeneració democràtica, no només del que és públic, sinó del conjunt de la societat, és una feina col·lectiva, és una feina de tots, on tots podem tenir el nostre paper –tots– i, si m'ho permeten, doncs, jo modestament també.

I dic això per respondre una primera inquietud que ha anat sortint o una primera impressió que ha anat sortint per part de diferents intervinents, en el sentit que jo el que pretenia era convertir-me en una espècie de líder carismàtic contra la corrupció –més o menys s'ha utilitzat aquesta expressió–, que m'he anat a fer unes quantes fotografies durant aquestes darreres setmanes... Més o menys s'ha dit, per part d'alguns, en aquests termes, no?

Voldria fer notar que si jo, en el clima que està vivint el nostre país i davant d'aquesta alarma social creixent, no hagués fet re, vostès m'haurien criticat durament per no fer re. I em va semblar que si l'alarma social hi era i si, com s'ha dit, això és objecte de comentari a molts llocs, a moltes llars, a moltes cases, a molts bars, a molts tallers, a moltes botigues, etcètera, doncs, era lògic que el president del país prengués alguna iniciativa, no per substituir, hi insisteixo, la feina de ningú –de ningú, i, per tant, ho dic amb tota la màxima modèstia possible–, sinó per ajudar i contribuir

que la reflexió sigui una reflexió conjunta, on el president de la Generalitat alguna cosa hi deu poder dir. Res més que això.

Per tant, fixin-se que no es tracta de liderar re des de la presidència estrictament, sinó d'ajudar que entre tots trobem la manera que tot això, doncs, vagi el millor possible i que serveixi per, realment, posar les bases d'aquesta regeneració a fons.

Segona cosa que els volia dir –també ha sortit a diferents intervencions d'una forma molt crítica, no?, crec que excessivament crítica. Per què no es van convocar els partits? Doncs, no per treure'ls del protagonisme, perquè vostès el protagonisme el tenen tot en aquest Parlament sobre aquest tema; el gran protagonista de la regeneració democràtica serà aquest Parlament, a través de les iniciatives legislatives que ja està duent a terme –Llei de la transparència, accés a la informació, la Llei electoral... Ningú pretén treure protagonisme al Parlament, al revés. Però pensin una cosa: no és compatible –i vostès ho han d'entendre, això, i ho dic a cor obert, per dir-ho així, no?– una trobada amb aquelles institucions i els partits polítics conjuntament. I no ho és per una raó molt senzilla: perquè aquelles institucions no volen ser objecte, en una trobada, de la lluita partidista, no ho volen ser. I, com que no ho volen ser, se'ls ha de respectar també aquest criteri.

Hi han dues feines que es poden fer en paral·lel: jo puc reunir com a president de la Generalitat les institucions que vaig reunir, vostès les poden cridar al Parlament de Catalunya sempre que vulguin. Igual que les vaig cridar jo al Palau de la Generalitat, vostès poden cridar els màxims representants d'aquestes institucions al Parlament de Catalunya. No m'acusin aleshores a mi de fer allò que no està al meu abast. Al meu abast estar intentar que aquestes institucions que controlen l'acció pública facin aportacions; se'ls traslladen a vostès aquestes aportacions i vostès tenen tot el marge de maniobra per convocar aquestes institucions quan vulguin i quan ho desitgin.

És més, els vull recordar que en la reunió hi havia la presidenta del Parlament de Catalunya, i, per tant, la màxima autoritat d'aquesta cambra estava present a la reunió. Jo no dic que la presidenta del Parlament representés els grups parlamentaris directament, però la institució sí que la representa; per tant, el Parlament de Catalunya hi era, exactament igual que hi havia el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya o l'Oficina Antifrau o el Síndic de Greuges, etcètera.

I també els vull recordar, als que han estat més crítics sobre aquest tema formal –concretament al senyor Millo, que és un dels que ha estat més crític de tots–, que la presidenta del Parlament volia fer una convocatòria per explicar el contingut d'aquesta cimera davant de tots els grups parlamentaris i que alguns de vostès la van boicotejar. I això és molt lleig –és molt lleig–, però molt lleig, perquè normalment no passa una cosa així. I vostès ja pressuposen que darrere de totes aquestes accions l'única cosa que hi ha –perquè deu ser el que vostès pensen–, l'única cosa que hi pot haver és maledicència, aprofitament, interès... I potser no entenen que de tant en tant el que hi ha és simple-

ment ganes de fer les coses millor. I si la presidenta del Parlament intenta convocar-los en una trobada per informar del resultat d'una reunió, en la qual ella ha participat per dues vegades consecutives, el més normal del món és que, d'una manera correcta i educada, vostès hi assisteixin, no? I, aleshores, aquest debat sobre la formalitat, sobre les formes, etcètera, jo, sincerament, quan passen aquestes coses no l'acabo d'entendre, perquè a vegades aquests discursos es fan amb una gran vehemència, però després, en coses molt evidents, es practica exactament –exactament– la versió contrària.

Bé. Dit això, més sobre els temes de formalitat, etcètera, jo crec que aquí hi han tota una sèrie d'idees que han sortit que poden ajudar clarament a millorar l'estat de les coses. El senyor Junqueras em sembla que parlava dels «pactes per la integritat»; a mi em sembla que és un bon concepte. I em sembla que també és un bon concepte que la contractació pública estigui subjecta a la subscripció d'aquest tipus de pactes per la integritat; no em sembla gens sobrer que es plantegin les coses d'aquesta manera. Igual que diferents intervinents també han plantejat que, si els codis ètics a vegades són necessaris, sobretot el que és més important és el compromís de comportar-se d'una manera correcta i d'una manera exemplar, i això com a concepte també em sembla bé; crec que això segurament és més important fins i tot que els codis mateixos. Per moltes lleis i normes que hi hagi, sempre hi pot haver comportaments individuals irregulars o fraudulents, per moltes lleis i normes que hi hagi i codis de conducta, de bones pràctiques i d'ètica, no? Per tant, em sembla que també aquest és un concepte necessari i més que correcte.

Una reflexió general sobre el tema que ha sortit molt reiteradament, de les donacions en els partits polítics. Jo els n'explico la meua versió..., la meua opinió, vaja, i algunes coses que els diré en aquesta intervenció no van precisament a favor de corrent, no van a favor de corrent; hi haurà gent que em sentirà i que dirà: «Sembla que el president, doncs, vol fugir una mica d'estudi, vol justificar coses que no s'haurien de justificar, etcètera.» Però faig aquesta contribució pública a risc de ser criticat en aquest sentit, o no entès, però també amb la voluntat, que crec que a mi em pertoca, de contribuir a una certa pedagogia general i a una certa serenitat en l'anàlisi de les coses col·lectives del nostre país.

Per exemple, en el tema de les donacions, s'han restringit d'una forma molt gran els donatius als partits polítics, concretament pel tema de la Llei de finançament dels partits polítics feta a nivell de l'Estat, s'ha restringit molt. Jo només els demano que facin una reflexió, aquesta reflexió en algun moment l'hem de fer, toca ara amb les lleis que s'estan fent en aquest Parlament: hem d'anar a un finançament dels partits polítics que pengi gairebé de manera exclusiva dels pressupostos públics en època de retallades, que vol dir dels impostos de la gent?, o hem d'anar a un sistema més obert, però alhora transparent, a través del qual es poden fer aportacions als partits o a les fundacions,

sempre que aquestes aportacions puguin ser conegudes? Fem aquesta reflexió.

Jo, d'entrada, no vull, diguem-ne, persistir en una opinió concreta. Jo tinc la meua, vostès se la imaginin, jo tinc la meua. Però els demano que aquest debat es faci a fons, perquè aquest debat no és menor –aquest debat no és menor. Si hem d'anar a un sistema on pràcticament de forma exclusiva hem de penjar dels pressupostos públics, hem de tenir el coratge aleshores d'explicar a la ciutadania que en aquestes èpoques de crisi, recessió i retallades hi ha d'haver un sobre esforç del pressupost públic per donar consistència al funcionament dels partits polítics; que, mentre no s'inventi una cosa diferent, és com està organitzada la democràcia d'aquest país i la de qualsevol altre país, per avançar que sigui i per comportaments ètics que tingui. Crec que aquesta reflexió entre tots plegats l'hem de fer. Fem-la, hi insisteixo, amb el màxim d'objectivitat, de sentit comú i de serenor possibles.

Una altra reflexió que volia fer. La figura –s'ha tret per part de diferents intervinents– de l'imputat. El més fàcil de tot és seguir el corrent. El corrent públic per on va? Qualsevol petit indicatiu, encara que no sigui prova, i menys culpa, d'irregularitat o de frau significa que un càrrec públic ha de ser apartat del seu càrrec públic. Aquest és el, diguem-ne, corrent general.

Jo la reflexió que vull fer, l'he feta públicament –ho torno a dir, segur que és contra corrent, hi insisteixo una vegada més avui, i veig que alguns de vostès, poc o molt, hi coincideixen; em sembla que el senyor Navarro això ho ha dit amb totes les paraules, no?–, la reflexió que jo faig és la següent: si una persona que ha passat per les urnes, al primer indicatiu, resulta apartada, estem donant un poder immens a aquella gent que tenen molt poder i que no han passat mai per les urnes. I això també ho hem de tenir present, i em sembla que no és una reflexió menor.

Què vull dir, amb això? Que, de la mateixa manera que s'ha de ser molt exigent en algun moment d'aquests processos i, de comú acord, arribar a la conclusió que, encara que sigui de manera injusta, com deia el senyor Oriol Pujol, s'aparti un càrrec de la seva responsabilitat pública, també hem de tenir en compte que els càrrecs electes, fonament de la democràcia, són els únics que passen pel filtre de les urnes, els únics. I no són els únics que tenen poder, no som els únics que tenim poder; tenim una part del poder i de l'autoritat, i de la capacitat d'influència, si vostès volen, però no la tenim tota, i cada vegada en tenim menys, en benefici d'altres poders que són molt grans i que sistemàticament són poders que mai passen pel filtre d'una votació. Hi ha un poder que la gent té, malgrat tot, que és que, de tant en tant, pot apartar algú del seu càrrec públic per posar-ne un altre a través d'unes eleccions. Però això en molts estaments de la nostra societat no funciona d'aquesta manera, i val a dir que els poders són poders compartits i alguns d'ells molt grans i molt creixents. Per tant, atenció a com fem les coses. Perquè, si les fem de tal manera que qualsevol, per qualsevol objectiu, sap que sense jugar-s'hi re pot acabar posant una persona que ha obtingut la confiança de la ciutadania a través de les urnes fora de la seva responsabilitat,

podem entrar en un sistema que gairebé s'assembla al Far West.

I a partir d'aquí jo, com vostès poden comprendre, em sotmetré –no podia ser d'altra manera– a l'opinió majoritària o unànime que hi hagi en aquesta cambra, la que hi hagi. Si al final es considera que l'exigència ha de ser tan, tan, tan extrema que en la primera imputació hi ha d'haver la separació d'un càrrec públic, jo no seré el que hi aniré en contra, però tinc l'obligació en aquest moment que estem, crec que tinc l'obligació de fer aquesta reflexió en veu alta, perquè tothom s'hi pot trobar. Totes les formacions polítiques, gairebé sense excepció, i totes les que han tingut responsabilitat de govern, totes, han tingut figures imputades que després han estat exculpades i que durant molt temps, estant imputades, no han deixat els seus càrrecs públics. Totes les formacions polítiques que han tingut responsabilitat de govern han passat per aquí.

Per tant, atenció –atenció– a com fem les coses, perquè és evident –és evident– que hem de tenir una gran fermesa en aquest sentit, però també és evident que hem d'arribar a uns acords que siguin uns acords que protegeixin allò que volem protegir, que és el sistema democràtic. No substituïm un sistema democràtic basat en les urnes –i, per tant, en la decisió de la gent– per un sistema diferent on les urnes acabin sent el menys important de tot. Això ens pot arribar a passar: on les urnes siguin el menys important de tot. El que passa pel filtre democràtic de les urnes i de les eleccions acaba sent el més indefens de tots. I d'això, cal –m'ho sembla, a mi–, també, una certa reflexió en aquest sentit.

Tots els temes de contractació pública. S'han fet reflexions, propostes i alguna crítica. Vull recordar en aquest sentit que –ho torno a dir, perquè ho he dit abans, però val la pena insistir-hi– sóc un ferm defensor d'aquest criteri de la màxima transparència en la contractació pública. Tant és així que una oficina d'avaluació de la contractació pública, que no havia existit mai en la Generalitat de Catalunya –i a la Generalitat hi ha hagut governs diferents–, existeix des de principis de l'any 2011. Una de les primeres decisions que vaig prendre com a president va ser precisament aquesta: màxima transparència en tot el que és la contractació pública, però no només transparència, sinó les millors bones pràctiques possibles en aquesta mateixa contractació pública. Això hi és. Hi ha molts ajuntaments que s'hi estan sumant, molts, en els criteris d'aquesta contractació pública iniciats en l'anterior legislatura.

I, senyor Herrera, vostè em feia una precisió molt concreta, no? Em parlava del cas de l'Aigües Ter Llobregat. Bé. Jo ja li accepto el seu raonament. Deixi'm recordar-li que, quan jo estava a l'oposició i demanàvem això, no hi havia manera de tenir-la, aquella informació, de la manera que vostè la demana. Governaven uns altres, no hi havia manera. Se'n van viure molts de casos d'aquests. No concretament com el de l'ATLL. Ho recordo perfectament. Jo mateix estava en aquesta cambra, no parlo d'oïdes, eh? I els podria parlar de casos molt concrets, i no només d'un cas, sinó de molts.

No hi ha cap problema. Vostès la poden veure fins a l'últim detall, aquesta documentació. Perdonin una cosa, només els demano una cosa, que em sembla que no és molt demanar, que ens afecta a tots també: que és que allò d'aquella informació que per llei està protegit –per llei està protegit– vostès ho poden veure, però no es pot fer públic. Però és perquè ho diuen les normes i les lleis, no perquè nosaltres no ho vulguem.

I això vol dir que tenen accés a informació –tota la que vulguin–, però hi ha d'haver un compromís, que és que allò que no es pot fer públic, perquè les lleis ho impedeixen i les normes ho impedeixen i són garanties de drets per part de la gent i una societat també és garantia de drets en últim terme..., que això hi hagi el compromís que no s'ha de fer públic.

I, en aquest sentit, doncs, escolti'm, ja li he dit que la màxima transparència possible, i total perquè no hi ha res a amagar, a més a més. Li asseguro que no hi ha absolutament res a amagar. Al revés, els que critiquen aquest tema del que ha passat amb la contractació d'Aigües Ter Llobregat, perdonin que els ho digui, eh?, però no s'assabenten pràcticament de re, des del punt de vista de la transparència. Perquè que hi hagin òrgans de la Generalitat que actuïn amb caràcter independent i que uns es controlin els altres i tinguin opinions diferents és un sistema de garanties –és un sistema de garanties. El que seria estrany és que diguessin: «No, és que, com que el Govern no vol ser incoherent» –diguem-ho així– «pot manegar-ho com vulgui per fer el que vol el Govern.» Doncs, resulta que no és així.

Resulta que hi ha un sistema de garanties prou potent –per cert, també, introduït per nosaltres mateixos quan vàrem arribar al Govern ara fa dos anys– com perquè hi hagin controls interns, de tal manera que hi puguin haver opinions diferents que potser en últim terme han de ser jutjades a través d'un tribunal, que és una autoritat completament imparcial. I el Govern no ho pot manegar com vol. Això és precisament en la línia de la màxima, hi insisteixo, transparència.

Se m'han fet algunes preguntes concretes, les respondré; no puc totes, però algunes d'elles sí, com a mínim les primeres que he pogut anotar. Se'n deia: «Els corruptors no han de contractar més amb les administracions públiques.» Jo hi estic d'acord. «No es poden condonar deutes als partits.» Hi estic d'acord, també hi estic d'acord.

Les donacions per part de les empreses. Ja he fet la reflexió que havia de fer, l'he feta en veu alta i ho torno a dir: l'he feta a contracorrent, però la faig, des d'un punt de vista..., per contribuir, diguem-ho així, a la reflexió general.

«I els partits condemnats no han de rebre subvencions públiques.» Bé. En això jo hi puc estar d'acord també, sempre que es parli dels terminis. Perquè un partit no se'l pot condemnar *per sempre* a no poder rebre mai més una aportació pública. S'han de determinar uns terminis, s'han de determinar unes fórmules que permetin, doncs, que tothom té dret a la vida a ser rehabilitat d'alguna manera si canvia el seu comportament. Això passa a tot arreu, no? Doncs, home, això en el

camp dels partits polítics crec que també hauria de figurar.

Per cert, una cosa que s'ha dit i que no és certa. Jo vaig proposar –no ho he dit avui, però està proposat en les mesures que he enviat al Parlament– que l'enriquiment personal en l'exercici d'un càrrec públic o en general a la societat es converteixi també en un delict. Si fos així, hi hauria alguns casos molt sonats... –d'aquells que ara vénen aquí i diuen que prediquen amb l'exemple, però que els afecten les coses molt directament–, hi hauria casos molt sonats que, en aquest moment, ja serien objecte no només de retirar-se'ls els passaports, sinó de coses molt més dures en funció d'evidències d'enriquiment personal, per exemple –per exemple. I això val per a alguns d'allà i val per a alguns d'aquí. Val per a tot, això, també. Per tant, bé, jo això mateix ho tinc proposat en aquestes mesures que els les he comentades abans.

Dues o tres coses finals. Jo els demano que, quan parlin dels casos d'irregularitats, de frau, de corrupció, etcètera, de la mateixa que se'n parli amb tota llibertat i amb tota contundència, etcètera, també se'n parli amb un mínim d'objectivitat. Demano això, perquè avui he sentit expressions... –ja he dit que no respondré coses concretíssimes, no?–, però he sentit expressions que crec que no convenen al debat serè que hem de tenir; entre altres coses perquè són absolutament contradictòries amb el que es pretén.

Els posaré un exemple que ha sortit avui, no? A mi se m'ha dit, diu: «A vostè quan estava a l'oposició, a l'època del president Maragall, se'l va acusar d'aquell tema de la contractació de l'obra pública, concretament, d'aquell famós tema del 3 per cent. Vostè el que va fer va ser, simplement, doncs, tapar-se les vergonyes» –més o menys s'ha dit així– «amb el senyor Maragall, etcètera.» I punt final. I queda això –queda això.

Però, aleshores, jo tinc l'obligació de recordar el següent. Tinc l'obligació de recordar que contra el president de la Generalitat d'aquella època es va interposar una demanda judicial, cosa que no havia passat mai, amb un gran dolor per part nostra. Que, efectivament, es va poder retirar després de la rectificació del president Maragall en aquell moment. Això també va passar. Que es va investigar per part de la fiscalia anticorrupció durant mesos i mesos –i mesos i mesos– el nostre partit –ara permeti'm que parli d'un partit concret–: Convergència Democràtica de Catalunya i Convergència i Unió. Investigació per part de la fiscalia arran, precisament, d'aquell debat que hi va haver.

Però no va durar uns quants dies o unes quantes hores i ho varen arxivar..., mesos. I van citar a declarar gent diversa, i van intentar per tots els mitjans que es pogués formular algun tipus d'acusació. I tot allò va acabar en re. I si tot allò va acabar en re, avui tenim el dret que vostès no parlin de la manera que han parlat.

Perquè, si realment hem d'estar subjectes a l'estat de dret tots plegats i a unes normes comunes de bona convivència, dels casos reals on hi hagi proves o indicis molt clars en parlem a fons amb totes les conseqüències... –en la línia del que deia el senyor Oriol Pujol, que crec que ha fet una intervenció en aquest sentit

molt meritòria–, amb totes les conseqüències i caigui qui caigui, sense límit i sense exclusió de ningú, però el que no podem posar és en el mateix sac de les veritats el que són les falsedats. Perquè, aleshores, tot ho convertim en el: «No hi ha un pam de net». I això tampoc és veritat. I qualsevol acusació feta amb qualsevol impunitat en qualsevol moment, la que sigui, es converteix en una veritat absoluta. I això jo també demano –crec que tinc dret a demanar-ho– que no es faci d'aquesta manera.

Els posaré un altre exemple que s'ha citat: el tema del cas Palau. En el tema del cas Palau jo els demano –ja que es vincula a la contractació d'obra pública de fa molts anys enrere– que facin una sola cosa: que mirin totes les adjudicacions que es van fer a l'últim Govern del president Pujol i que em diguin una sola adjudicació que realment vinculés qualsevol contractació a una operació irregular de finançament. N'hi van haver moltes, de contractacions, moltes adjudicacions. Ningú ha pogut vincular, en absolut, que una cosa anés relacionada amb l'altra –en absolut. És més, quan s'han repassat totes les adjudicacions que es van fer en aquell moment, tothom sap que les adjudicacions van ser fetes amb tota la correcció i d'acord amb aquells que tenien les màximes puntuacions, fossin els que fossin.

Ara, és clar, és molt fàcil dir que tot això no té cap sentit; però això són les proves i això és objectiu. I, per tant, jo tinc l'obligació de recordar que les coses són d'aquesta manera i tinc l'obligació de recordar que, de la mateixa manera, hi insisteixo, on hi hagi veritat o indicis suficients hi ha d'haver la màxima fermesa possible, caigui qui caigui, també tinc l'obligació –ho crec jo– d'intentar, doncs, presentar les coses tal com són. I, en aquest sentit, no es tracta de tapar re –no es tracta de tapar re–, ho torno a dir: s'ha d'arribar fins al final en tots els casos oberts.

Parlant del Palau, vostès m'acceptaran una cosa: quan jo vaig conèixer que els convenis que s'havien signat entre una fundació vinculada a Convergència i el Palau de la Música eren convenis que, encara que fossin legals, podien introduir un dubte d'imatge o de bona imatge, la primera decisió que jo vaig prendre va ser tornar fins a l'últim centim d'euro de tots els diners que s'havien rebut, encara que haguessin estat d'una manera legal, i inspeccionats per Hisenda i per tothom. I s'està tornant fins a l'últim centim d'euro, i seguiré fent el mateix en qualsevol cas. Perquè la gent també reclama una cosa: la gent no només reclama que hi hagi penes per part d'aquells que s'han comportat malament. La gent demana que, si hi ha hagut sotstracció de diner d'alguna manera, que es retorni tot.

I, en aquest cas, no hi havia hagut sotstracció, perquè era tot legal i tot conegut i tot transparent; però hi havia un problema –que jo vaig entendre perfectament– de presentabilitat de tot allò. I, en aquest sentit, doncs, no em diran que no es va actuar. I jo penso actuar en aquesta mateixa línia sempre que calgui i sempre que, d'una forma o d'una altra, hi hagi evidències més o menys comprovades, o poc o molt comprovades en aquesta mateixa línia.

Darrera cosa que volia dir: alguns posen en dubte si totes aquestes mesures s'implantaràn o no. Evidentment, no totes depenen del Govern; n'hi ha algunes que depenen del Parlament, n'hi ha d'altres que depenen del Govern, n'hi ha d'altres que depenen de les Corts espanyoles.

Jo penso fer una cosa: jo penso nomenar una persona –a prop meu, a prop de la Presidència de la Generalitat–, que no sigui una persona vinculada a Convergència i Unió –per tant, o d'una altra formació política o una persona independent, ja ho veurem–, que faci el seguiment de tot el que ha de ser la implantació d'aquestes mesures i que tingui la responsabilitat, estant a prop meu, de passar-me tota la informació que calgui perquè jo pugui anar, doncs, fent el seguiment d'aquesta implantació d'aquestes mesures i, a més a més, donant-ne compte sempre que calgui en el Parlament de Catalunya.

Em sembla que és un compromís que va en la línia no només de les bones intencions, de les declaracions d'intencions d'ara, etcètera, sinó d'un mecanisme que sigui, doncs, comprovable i operatiu a través del qual fem tot allò que estigui a la nostra mà per intentar, doncs, millorar l'estat de les coses des d'aquest punt de vista de la regeneració democràtica.

I una última reflexió, si m'ho permeten: siguem –jo ja ho admeto– molt exigents amb nosaltres mateixos. També vull dir una cosa: ens correspon ser més exigents que ningú i més autoexigents. I també tinguem present que en aquest moment el nivell de transparència amb la qual actuen els càrrecs electes en general és molt gran.

Dic això perquè no hi ha gairebé ningú en aquesta societat que publiqui de manera oberta i constant les seves retribucions, les seves variacions patrimonials i els seus patrimonis. No n'hi ha gaires. Només ho dic per una cosa: perquè sent tot l'exigents que hàgim de ser amb nosaltres mateixos –i ho hem de ser molt i segurament ho hem de ser més del que ho hem estat– tampoc ens tirem totes les pedres a la teulada i tota la cendra a sobre quan la realitat és que, des de molts punts de vista, els càrrecs públics d'aquest país han fet i estan fent un esforç de, gairebé els ho diria, despullar-se davant de la societat en general.

Si a això no hi donem valor, no donarem valor a gairebé res. I això no és en defensa corporativa de la gent que esteu asseguts aquí, o no és en defensa corporativa dels alcaldes o dels regidors o de qui sigui. És en defensa, també, d'una certa, diguem-ne, transparència i regeneració democràtica. El que no pot ser és que, actuant d'aquesta manera com estem actuant, sempre, per definició, estiguem sota sospita i que qualsevol cosa que fem sigui ja interpretada com una cosa que ha d'estar conduïda a una irregularitat. Perquè això és profundament fals i profundament injust, les dues coses.

Per tant, crec que hem de combinar... I, ho torno a dir, aquesta reflexió també està feta a contracorrent, segur que no gaudirà de l'aplaudiment general, però crec que tinc l'obligació de fer-la. Siguem molt exigents, siguem molt autoexigents, donem exemple en tot allò en

què l'hàgim de donar, però també valorem allò que en aquest moment, des d'un punt de vista de l'exercici del càrrec públic, nosaltres mateixos estem fent. Perquè molta gent que ens critica no faria segurament el mateix –molta gent que ens critica segurament no faria el mateix. Torno a dir que en aquest sentit val la pena, hi insisteixo, que a això li donem un valor.

Que cal anar més enllà? D'acord. Que cal ser molt més durs en aquesta fermesa? D'acord. Que cal ser molt més exemplars? D'acord. Que cal arribar fins al final? D'acord. Que cal que caigui qui caigui, sense contemplacions, quan realment aquests indicis siguin molt clars o les proves molt evidents...? També, d'acord. Però a partir d'aquí donem-li també valor a la funció pública d'aquest país, perquè hi ha moltíssima gent, milers de persones, que a aquesta funció pública s'hi dediquen amb gran, diguem-ne, vocació de servei públic, sense hores, sense horaris, millor dit –sense horaris–, amb retribucions horàries que no són com la gent es pensa, en funció d'aquestes dedicacions, amb transparència molt gran sobre aquestes mateixes persones, amb exhibició d'allò que no exhibeix pràcticament ningú a la nostra societat –rendes, patrimonis, etcètera. I a tot això, o li donem valor, o som morts –o li donem valor, o som morts–, perquè sempre se'ns exigirà alguna cosa més, sempre hi haurà algú que aixecarà la bandera per exigir-nos alguna cosa més.

I, en aquest sentit, jo tinc l'obligació de fer entendre que, si del que es tracta és de la regeneració democràtica a fons del nostre país, fem-la, posem-nos-hi al davant, servim d'exemple de cara als altres, som els que més obligats hi estem, però també tinguem el coratge, de tant en tant, de dir les coses pel seu nom, encara que en algun moment aquest dir les coses pel seu nom no sigui el corrent fàcil que ens porta a tots plegats, sinó una mica el corrent difícil d'haver de nedar de tant en tant contra corrent.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, els representants dels grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica, per un temps de cinc minuts. Té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyor Oriol Junqueras, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Senyores diputades i senyors diputats, vostès són, som tots plegats, representants dels ciutadans, i, per tant, em permetran que a través de vostès m'adreci directament a la ciutadania, alguna de la qual –potser poca, potser menys de la que voldríem– ens veu ara per televisió, a la ciutadania que sentirà algun tall de ràdio d'aquest programa o que llegirà alguna transcripció feta en els diaris; que m'adreci a la ciutadania per recordar-los que són els ciutadans, són els ciutadans d'aquest país, els últims garants, els principals garants, els garants definitius, a través del seu vot, de la netedat de totes les institucions.

Avui aquí hem assistit, com tantes altres vegades, a un exercici en el qual hem vist com qui té més acusats i condemnats és qui més crida en aquest faristol, qui més lliçons dóna i segurament qui menys n'ha après i qui menys voluntat té d'aprendre'n. Hem vist com, legítimament, alguns de nosaltres sentim la necessitat, hi insisteixo, legítima de reivindicar allò que hem fet o que hem intentat fer fins al dia d'avui. I hem vist també com d'altres intenten explicar que ells també han fet, i han fet el que han pogut, i que potser no han fet tot allò que a vegades se'ls atribueix que han fet.

Tot això és legítim, però al final qui jutja són els ciutadans i qui tindrà l'oportunitat de jutjar, i l'ha tinguda ja en el passat i la seguirà tenint en el futur, seran els ciutadans que ara ens miren i que ara ens escolten, i ells han de saber avaluar, entre les bones paraules que avui aquí hem sentit per part de tothom, quines mereixen més credibilitat i més confiança. La regeneració democràtica és una exigència, és una conseqüència, i també és el fonament, tot alhora, de la sobirania popular.

Les institucions no sempre s'han controlat prou bé entre elles, i tenim un poder executiu i legislatiu i judicial que no sempre ha fet funcionar prou bé els mecanismes de control mutu. I els garants que aquests mecanismes acabin funcionant, hi insisteixo, són els ciutadans, que amb els seus vots ens han posat aquí.

Hi han qüestions que haurien d'estar resoltes, que de fet estan resoltes en el Codi penal. Hi ha qüestions que no caldria que estiguéssim discutint aquí, perquè la simple aplicació de les lleis que ja existeixen..., els vincles entre interessos privats i funció pública ja estan regulats en el Codi penal.

Hem de ser exigents perquè les diverses institucions facin la seva feina: que el Govern, l'executiu, impulsi; que aquest Parlament legisli, i en tenim l'oportunitat amb la Llei de la transparència o amb la Llei electoral, i que els jutges, que segur que en la seva immensa majoria són no només independents, sinó també imparcials, i que també segur que en la seva immensa majoria tenen menys mitjans dels que voldrien per exercir la seva feina, la tinguin. I reitero la crida al conjunt de les institucions del poder executiu i legislatiu a donar la garantia al poder judicial que disposi dels mecanismes, dels mitjans necessaris per exercir la seva feina i exercir-la en uns temps curts, que siguin garants de la confiança de la ciutadania, dels ciutadans, amb el paper de tots plegats, perquè l'allargament, gairebé a vegades indefinit i insuportablement indefinit, de determinats processos mina la confiança dels ciutadans en les nostres institucions.

Els problemes de la democràcia es resolen amb més democràcia i es resolen apellant a la voluntat i a la responsabilitat dels ciutadans, que són qui exerceixen aquesta democràcia. Quan proposem desbloquejar les llistes electorals, quan proposem que les iniciatives legislatives populars que arriben a aquest Parlament siguin sempre discutides, quan demanem una llei de participació ciutadana que afavoreixi el debat i la participació pública, no fem altra cosa que posar en mans dels ciutadans la garantia definitiva del bon funcio-

nament de les nostres institucions, no fem altra cosa que defensar el dret a decidir dels nostres ciutadans, un dret a decidir que ens donarà també l'oportunitat de construir un nou estat, que ha de ser millor, encara que només sigui perquè tindrem l'oportunitat de construir-lo de bell nou. I aquesta és una responsabilitat que ens correspon als que estem aquí i que sobretot, també, i en definitiva i en última instància i per sempre, correspon a aquells que ens miren, ens escolten i ens llegeixen i amb el seu vot poden determinar el futur d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, estem d'acord amb algunes coses o, si vostè vol, amb moltes coses. En qualsevol cas, deixi'm que li parli del procediment. El nostre punt de vista és que primer s'havia d'haver trobat amb els partits polítics i que fossin els partits polítics els qui fessin l'encàrrec a les diferents institucions amb les quals vostè es va reunir. Va fer una barreja d'institucions: el legislatiu, l'executiu i el judicial, una barreja que per nosaltres, evidentment, de primeres no és el que seria convenient. Aquest és un tema, i ho hem dit moltes vegades, dels partits polítics, és un tema també de tota la societat i són, per tant, tots els partits polítics en el seu conjunt els que havien d'haver pres la iniciativa, i no només el president de la Generalitat amb una sèrie d'institucions. Però, com que hem dit que aquest debat és un debat amb bon to i és imprescindible que puguem arribar a amplis consensos en aquesta qüestió, deixi'm que li faci algunes consideracions.

I és veritat que vivim, i ho repetim constantment però ho hem d'anar recordant, una crisi econòmica molt profunda i de molta durada, una crisi social, una crisi també política, una gran desconfiança per part dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya respecte de les seves institucions, de totes les institucions, i respecte també dels partits. I nosaltres podríem ara aquí fer –i és realment el que estem fent– una llista de mesures, una llista llarguíssima de mesures, i ens podem posar d'acord fins i tot en aquesta llista. Però també des d'aquí el que hem de propiciar és un canvi de mentalitat de la mateixa societat. Hem de fer les coses diferents, tots plegats ho hem de fer diferent. La persona que comet irregularitats, la persona que utilitza el seu càrrec amb males pràctiques..., que això no vol dir només no fer il·legalitats, sinó que vol dir exercir el càrrec per al qual ha estat un escollit per part dels ciutadans i les ciutadanes, exercir el càrrec en benefici de la societat i de la millor manera possible. I, per tant, les actituds a l'hora de fer política, les actituds a l'hora d'exercir aquest servei públic, són molt importants. I aquestes actituds no es canvien només amb una llista de normes, que les hem de fer, i no es canvien només amb una sèrie de lleis, que les hem de fer, i no es can-

vien només amb més transparència, que l'hem d'obtenir, sinó que es canvia també canviant la mentalitat de tota la societat, de les nostres maneres.

Abans el president deia que som probablement els més transparents de tots. Doncs, potser el que cal és que tota la societat, tota ella, guanyi també en transparència; que les relacions que tenim, les relacions del món econòmic, dels mitjans de comunicació, del món polític, siguin molt més transparents, per construir una societat molt més transparent, que també elegeixi càrrecs públics amb aquestes característiques, i no només amb l'obligació de complir les normes vigents, sinó també l'obligació de complir allò que és moral, en tot el sentit d'aquesta paraula, en tot allò que és moral des del punt de vista del servei públic.

Senyor president, nosaltres hem de fer, hem d'aprovar una sèrie de mesures, hem d'aprovar una sèrie de reglaments, de normes, però és imprescindible que els ciutadans en aquest pas, que en aquest procediment, que en aquest procés de tots els partits polítics, que els ciutadans ens vegin sincers. No pot ser que no hi colloquem una dosi, una altíssima dosi de sinceritat, en aquestes actuacions. Per tant, hem d'aprovar tot el que hàgim d'aprovar, però hem de ser i ens han de veure sincers, ens han de veure decidits a arribar fins al fons de les qüestions, sigui en el partit que sigui, en el nostre propi partit i a tots els altres. I aquesta sinceritat ha d'aparèixer en els debats que fan referència a aquestes qüestions.

I ens han de veure valents, també –valents. «Valents» no vol dir amb mesures d'aquelles que a vegades el populisme o l'electoralisme fan que cadascú vulgui anar un pas més, fins que arribem a una situació que és absolutament absurda. Però «valents» vol dir fer les mesures, aprovar les mesures i els acords que ens ajudin a mantenir aquesta transparència, que ens ajudin a mantenir i a fer veure aquesta sinceritat al conjunt de la societat, que avui ho està passant molt malament i que espera que els seus responsables polítics exerceixin el seu càrrec no només amb respecte a les lleis, sinó també amb respecte a les seves obligacions com a servidors públics.

I, finalment, això ho hem de fer urgentment. No podem esperar setmanes, mesos..., ho hem de fer amb absoluta urgència. Perquè el sistema està en discussió, el sistema està en debat, el sistema està en perill, i el que calen són respostes per part d'aquesta cambra amb absoluta urgència.

Mirin, jo també faig una reivindicació de la democràcia. El sistema democràtic és el millor que podem tenir, el sistema democràtic de partits. I el primer que hem de dir és que té uns costos, aquest sistema democràtic. Tots plegats, tota la societat els ha d'assumir, aquests costos, i nosaltres hem de ser valents a l'hora de reivindicar-los. Però també hem de ser valents i transparents a l'hora de dir que els partits polítics fan allò que és el que tenen obligació..., que és servir la ciutadania, defensar unes idees, defensar uns programes i que no fan altres coses, que significa defensar determinats interessos que moltes vegades no estan molt clars.

Per tant, defensa de la democràcia, defensa de la transparència, defensa del canvi de mentalitat i defensa que puguem arribar a grans acords aquí, en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Senyor president, jo li deia a l'inici de la meva intervenció que havia escollit un mal camí a l'hora d'iniciar aquesta lluita contra la corrupció. Després vostè aquí ha dit, amb caràcter general, que no pretenia ser el líder carismàtic de la lluita contra la corrupció.

Però, fixi's bé, el que està passant avui, de fet, el contradiu a vostè mateix. Avui aquí podríem estar fent un debat sobre la corrupció, un tema tan important com aquest, que ens afecta greument, a la societat, que com s'ha dit fa un moment és un element imprescindible que es treballi a fons i que es vagi a fons i que es prenguin mesures perquè és fonamental per a la pròpia salut del sistema democràtic i de l'estat de dret, però avui podríem fer un debat diferent del que estem fent.

Si vostè, en lloc d'haver agafat el camí que no havia d'agafar, hagués fet diferent, si no s'hagués reunit amb les institucions i amb el poder judicial i amb la fiscalia, que tenen la seva feina i saben el que han de fer, i hagués instat, vostè, o a través del seu grup parlamentari, un debat monogràfic sobre la lluita contra la corrupció, avui, després d'aquest debat que estem tenint tan interessant, hi haurien propostes de resolució, hi hauria un debat de les propostes de resolució, hi hauria possibilitat d'esmena, de negociació, hi hauria un debat per arribar a conclusions concretes, i no estem fent això.

Vostè ha vingut aquí a explicar-nos unes reunions que ha tingut, i després els altres, doncs, sortim i diem el que ens sembla, no? Però aquest no és el debat que caldria fer. El debat que caldria fer seria un debat amb conclusions; no un debat a on vostè ve aquí i explica el que li sembla i prou, i els altres, evidentment, utilitzem els minuts que tenim per donar la nostra opinió, sinó un debat per arribar a conclusions, que és el que els ciutadans ens estan demanant: solucions, menys paraules i més fets, i solucions concretes. I, sobretot, donar exemple, perquè no hi ha res més senzill que complir les lleis, i aquí de vegades donem molt la volta a la perdiu quan en realitat el que cal fer és complir amb les lleis. I tothom sap el que ha de fer per no caure en actituds o comportaments corruptes, tothom ho sap. Per tant, el que s'ha de fer és complir amb la legalitat i prendre mesures, òbviament, per garantir la transparència.

Vostè avui hauria pogut venir aquí amb els deures fets, i a explicar: «Mirin, fa dos anys que sóc president del Govern de la Generalitat i, com que aquest no és un tema nou, que és un tema que ve de lluny» –i aquí n’hem parlat, alguns temes han sortit–, «ja he pres aquestes mesures, els resultats són aquests i vinc aquí i passo comptes.»

En lloc de fer això, al que ve és a explicar les reunions que ha fet, i ens explica coses que, de fet, moltes d’elles, o formen part de la ponència conjunta de la llei de transparència o són mesures que aquí hem discutit, alguns les hem proposat, altres les hem signat, altres les ha aprovat el Parlament, vostè s’havia compromès a complir-les i el Govern les ha incomplert. Aquesta és la realitat. Per tant, avui ha perdut una oportunitat; hauria pogut començar explicant els deures fets, però no ho ha pogut fer.

A sobre, parlant encara de la forma, m’ha semblat que vostè deia que jo havia estat el més crític. Deu ser que cridar més no sempre és sinònim de ser més crític. Jo no solc cridar. Però m’ha semblat que criticava, vostè, el fet que alguns haguéssim considerat que no era oportú anar a una reunió en què se’ns pretenia informar, en fi, d’una cimera que havíem nosaltres dit, precisament, que ens semblava inoportuna, no? Ha dit, concretament, que és lleig. Més lleig és fer les reunions que vostè ha fet, i ens hem hagut d’aguantar; més lleig és vulnerar la divisió de poders, i ho hem hagut de resistir. (*Remor de veus.*)

Però, fixi’s, vostè ha fet una acusació. Vostè que sempre és tan..., en fi, tan primmirat i tan rigorós, ha fet una acusació. Diu: «Vostès van boicotejar la reunió que va convocar la presidenta del Parlament.» Caram! Vostè deu saber més coses que jo no sé, perquè nosaltres òbviament vam dir que no hi volíem anar perquè no estàvem d’acord amb el procediment, i la presidenta va dir que la desconvocava perquè vostè havia convocat una segona reunió, no perquè ningú la hi hagués boicotejat. La presidenta del Parlament va dir públicament, davant de la premsa, que com que vostè havia de fer una segona reunió no tenia sentit convocar els grups parlamentaris per informar-nos de la primera, que ja ho faria quan faria la segona i que segurament no caldria perquè vostè compareixeria en el Parlament per fer-ho. Per tant, segurament, ara resulta que vostè sabia coses que nosaltres no sabíem.

Totalment d’acord amb una qüestió que vostè ha esmentat aquí: penalitzar l’enriquiment dels polítics en l’ús dels seus càrrecs, durant el temps que dura l’exercici del seu càrrec. Ara, la insinuació que per fer això cal mirar lluny no la comparteixo. És a dir, mirant a prop de casa, també ho podem veure. Concretament, el cas Millet, que vostè s’hi referia. També és curiós que vostè precisament avui utilitzi aquest cas per dir que les coses s’han fet bé, quan, precisament, i faig referència a la comissió d’investigació que en el seu moment va tenir lloc aquí, al Parlament, per tant no ho dic jo, allà vàrem veure papers on s’explicava que aquest 4 per cent que Ferrovial donava al Palau de la Música es modifi-

cava, el senyor Millet el modificava, en funció de com es modificaven les adjudicacions, d’acord amb les execucions de l’empresa Ferrovial. Això ho diu la comissió d’investigació, en papers que hem vist tots. Per tant, que vostè posi això com a exemple de coses ben fetes, doncs, em sembla realment, en fi, insòlit, no?

I, per acabar, a mi m’ha semblat del tot correcta la intervenció que feia el diputat portaveu, president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Oriol Pujol quan li ha donat aquest to més intimista a la seva intervenció. A més a més, ho ha dit, que era un tema més personal però que afectava un partit polític. I ho entenc i ho comparteixo.

Però jo també vull fer un comentari, ja posats a parlar d’intimitats i d’utilitzar noms, perquè vostè ha fet servir un nom; jo no ho he fet servir en la primera intervenció, però ara sí que m’hi refereixo. Vostè ha fet referència, precisament, posant com a exemple..., això ho ha fet públicament el conseller de la Presidència, també ho ha fet públicament el president de la Generalitat, han posat com a exemple el senyor Martorell, que no havia de dimitir perquè no ha fet re dolent, que no ha de dimitir perquè no ha fet re dolent, no?

I jo avui aquí vull deixar sobre la taula un tema que em sembla molt important. Compte amb aquest debat sobre els imputats, si els imputats han de plegar o no han de plegar, quan han de plegar, etcètera, perquè no arribéssim a la conclusió que únicament i exclusivament una persona ha de deixar la seva feina, el seu càrrec públic, quan està imputat, i, si no, no cal. És que una persona no cal que estigui imputada perquè hagi de deixar la seva feina si actua malament; és que portar l’ètica a la política, a les institucions públiques, vol dir també ser responsable del que un fa.

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

I ja acabo, senyora presidenta. I quan una persona no diu la veritat, quan una persona menteix i diu coses públicament que després es comprova que són falses, aquesta persona no mereix ocupar un càrrec públic. I faria molt bé el president de la Generalitat, precisament per garantir l’honorabilitat que mereix el Govern, no tenir en el si del seu Govern persones que no diuen la veritat, perquè, si no diuen la veritat, no mereixen ser membres d’aquest Govern, perquè han mentit. I si vostè ho fa i li demana que plegui, serà molt millor, perquè vostè també guanyarà credibilitat. Si no ho fa, la perdrà. Doni exemple, faci la neteja, també, en casos com aquest, i estic segur que els catalans li ho agrairan.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Herrera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Començarem la reflexió a contracorrent, senyor Mas. Que car que és finançar els partits, oi? Sap què és més car? Que el financin les empreses i que les decisions econòmiques que es prenen en el sector de la construcció i l'obra pública, de les elèctriques al sector financer, es prenen al servei d'aquests sectors.

Miri, jo estava a Madrid, quan el 2010, una esmena de Convergència i Unió va permetre que les concessionàries d'autopistes, totes a la vora de Madrid, eh?, rebes-sin prop d'un centenar de milions d'euros de crèdit, perquè, clar, no passaven prou cotxes.

Què surt car? Finançar els partits o que casualment Convergència i Unió, durant molts anys, d'acord amb el Tribunal de Cuentas, hagi estat el segon partit més ben finançat de tot Espanya en donacions privades? El segon. Surt molt més car que les decisions entorn del sector elèctric, la gran obra pública i el sector financer es facin en funció de l'interès particular i no pas de l'interès general. I, per tant, jo, el que reclamo és el finançament públic dels partits i la prohibició de la donació de les empreses, i especialment de les empreses que contracten amb l'Administració pública. Perquè surt, senyor Mas, caríssim –caríssim!

Segon element, vinculat a la reflexió que ara els faig. Escolti, senyor Mas, la interlocutòria del jutge entorn del cas Palau, no jo, no Iniciativa, la interlocutòria del jutge en el cas Palau determina, segons el que recull la interlocutòria, que en el cas de la desviació de diners es va instrumentalitzar mitjançant la facturació falsa durant els anys 2007, 2008 i 2009 a través d'aquestes empreses de bustiada, ja que, o bé van facturar al Palau per serveis que no havien prestat, o bé els serveis els prestaven a Convergència Democràtica i els cobraven a la institució.

Puc continuar llegint. Però vincula clarament el finançament de la Fundació Trias Fargas amb la línia 9 del metro. Ho diu la interlocutòria! No? No em diguin que no amb el cap! És a dir, la política no hauria de permetre que algú em digués que no amb el cap quan tinc aquí la interlocutòria i ho diu per escrit. (*Forta remor de veus.*) No, no ho hauria de permetre, punyeta! (*Algunes aplaudiments.*) És que no em pot dir el senyor..., no, el senyor Turull –el senyor No, també–, que no amb el cap, quan ho diu la interlocutòria. Hi ha una estricta connexió. Si no passa res; és així. I tenen la seu embargada. I ho diu la interlocutòria del jutge. I el problema de fons, aquí, és que això sí que surt car –això sí que surt car–, molt més que el finançament públic dels partits polítics.

I, senyor Mas, no li assumeixo la reflexió. Perquè, miri, avui està de moda fer com fa la senyora Cospedal, no? Retirarem el sou a tots els..., sí, a tots els diputats de la cambra autonòmica, en aquest cas, de Castella -

la Manxa. Però, és clar, això segurament és molt popular, o molt populista, millor dit, però la realitat és que la democràcia costa diners, perquè el que costa molts diners, una barbaritat de diners, és el funcionament gens democràtic. I com que en aquest país no hi ha hagut democràcia econòmica, perquè les grans decisions econòmiques que s'han pres s'han pres en funció de l'interès particular de determinades empreses i no de l'interès general, així ens ha anat.

És casual que aquest país hagi fet quilòmetres i quilòmetres d'AVE quan un tren a 220 per hora costa un terç? No, no és casual. Perquè hi ha qui ha guanyat moltíssim. I no és casual que el senyor Florentino Pérez hagi estat un dels finançadors de determinats partits polítics. O Ferroviari. O tants d'altres. Per tant, això s'ha de poder explicar.

Tercer element, president. No es tracta que l'imputat plegui de les seves funcions quan és imputat. Qui no diu la veritat ha de plegar. Qui és protagonista de determinades converses, que les hem llegit, és ell qui ha de valorar si plega. I jo no ho visc com a normal el que he llegit, no ho visc com a normal, perquè no ho és. Per mi no ho és. En el meu cap, en el meu món no és comprensible ni és raonable. I, per tant, més enllà de la imputació, avui, en aquest Parlament, hi ha casos que, segons la seva consciència, han de decidir si pleguen. Pel que hem pogut llegir. I no cal esperar si estan imputats o no imputats. I una lectura que ha estat contestada.

Quart element. Vostè parla de la màxima transparència en la contractació pública. La política no hauria de permetre que vostès diguessin això i que avui no li permetin l'accés al nostre grup parlamentari als expedients en el cas de la privatització d'ATLL. No ho hauria de permetre. Perquè, si vostè diu això, aquesta tarda esperem l'accés als expedients que ens han negat, que ens han negat, sí, sí, que ens l'han negat. I, si no ens ho permeten, no ho diguin. Perquè la política avui ja no pot permetre precisament determinades pràctiques i determinades maneres de fer.

Li he fet propostes sobre democràcia participativa, democràcia deliberativa i qualitat democràtica que vostè no m'ha contestat. La Sindicatura de Comptes tindrà accés i podrà actuar d'ofici en la inspecció, en el control dels comptes dels partits? Sí o no?

I jo li proposo que d'aquest debat en traguem alguna cosa. Aquest debat és un xic atípic, perquè fem el debat però no hi ha votació posterior. Dic que és atípic en una compareixença del president. Per tant, el que proposem és que demà puguem votar moltes de les propostes que vostè ha dit que hi està d'acord en la moció que hem presentat. Que aquest cop, sí. Que allò que no es van atrevir a fer abans de les eleccions, que a allò que han dit que no en multitud d'ocasions, aquest cop votin que sí, com a mínim allò que vostè ha dit «hi estem d'acord», com a mínim! A veure si aquest cop van de debò i a veure si aquest cop simplement el que no estem fent és gesticular per gesticular.

Espero que estiguem en el primer dels supòsits, que aquesta tarda tinguem accés a l'expedient, que demà votin a favor de les propostes que han dit que hi estan

d'acord i que en les propostes en què no estan encara d'acord els fets evidenciïn que tiren endavant.

Per acabar, senyor president, jo estic d'acord que no podem fer mal a la política, perquè la política és la democràcia, i la democràcia és l'existència d'alternatives. Jo estic d'acord que no podem fer mal a la política. Però vostè sap perfectament que avui el que fa mal a la política fins al nivell de deslegitimar-la és aprovar amnisties fiscals mentre continuem desnonant persones indefenses. *(Pausa.)* Sí, amnistia fiscal a evasors, mentre continuem desnonant persones indefenses.

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

O la no-explicació pel cas Palau. O dir que la interlocutòria no diu el que diu, quan en realitat sí que ho diu. Això és el que fa mal a la política. I aquí hi ha responsabilitats de tots, però hi ha responsabilitat especialment d'alguns.

Res més, presidenta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, consellers i conselleres... Deia vostè, senyor Mas, que això no es pot tornar el Far West, que no pot ser el Far West. Té vostè raó, però jo, si em fan triar entre el Far West i el Chicago dels anys vint, trio el Far West, perquè almenys algú posava justícia. *(Remor de veus.)* No, ho dic perquè al Chicago dels anys vint el que hi havia eren bandes organitzades on els que havien de fer justícia treballaven per a la política, o els que havien de vigilar alhora participaven de màfies. Dic això de «màfies» perquè posar micròfons i fer contraspionatge als polítics és més propi de la màfia que d'una democràcia, eh?, sigui el senyor Martorell, sigui el senyor Zaragoza, sigui qui sigui. I ara vostè no vol..., diu vostè: «No hi ha un pam de net.» Segur que hi ha un pam de net, però els pams que estem veient aflorar estan molt bruts –molt bruts. I per fer net, li ho deia abans, cal posar al capdavant dels partits polítics d'aquest pacte gent que pugui fer net i que no estigui tacada.

El que ha dit vostè, senyor Mas..., ja li ho ha dit ara el senyor Herrera: el cas Palau. Després diuen que hi han indignats. Home, per no indignar-se, dir vostè que no van trobar res en el cas Palau i en el tres per cent! Com que no van trobar res? I el senyor Àngel Colom per què està imputat en el cas Palau? I vostè per què té la seu embargada en el cas Palau? Perquè no han trobat

res? *(Remor de veus.)* Sí, senyor Turull, vostès tenen la seu embargada. Escolti'm, a mi m'encantaria que el partit que governa no tingués la seu embargada; però si vostès la hi tenen no és el meu problema, el problema és de tots... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, si us plau, un moment...

Albert Rivera Díaz

No es posin nerviosos, home. És que jo pensava...

La presidenta

Un moment...

Albert Rivera Díaz

...que podíem parlar d'aquests temes, senyora presidenta, però veig que no.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Un moment, senyor Rivera. *(Pausa.)* Ja pot.

Albert Rivera Díaz

Miri, això és com si ve aquí el senyor Berlusconi i diu que hem d'acabar amb la corrupció. Se'l creurien? No, perquè té casos en el seu partit de corrupció. Es creurien el senyor Bárcenas parlant aquí de comptabilitat i transparència? Se'l creurien? Alguns sí, perquè li han pagat 200.000 euros cada any de sou, pel que sabem, però altres no ens ho creiem. Per tant, no ens diguin vostès que aquestes persones, casos i partits, uns investigats, d'altres fins i tot condemnats amb sentències..., escolti'm, que no ens ho inventem.

Primer ens diuen: «No, quan és imputat no.» D'acord, molt bé, quan està imputat no. Segon: «Quan està processat no, hem d'esperar la sentència», ens deien en el cas Pallerols. «Quan hi ha sentència no, perquè la sentència és de conformitat i no van a la presó.» I altres, en el cas Treball, els indulta el senyor Rajoy. Això és el cicle de l'aigua! És a dir, sempre algú s'escapa. Escolti'm, quin és el punt, senyor Mas, en què hem de posar...?

Nosaltres li ho hem dit, estem d'acord amb parlar d'imputació per cas de corrupció, pel que deia vostè, perquè hi han indicis. Però és que, clar, alguns ni quan hi ha indicis, ni quan estan imputats, ni quan són processats, ni quan són sentenciats, ni fins i tot sentenciats, s'acaben escapats indultats. Doncs, clar que s'ha de prohibir l'indult, deia el senyor Navarro, em sembla que era, abans. Sí, però quina llàstima que el senyor Navarro no trenqui la disciplina de vot al seu partit quan el senyor Zapatero, amb ministres del PSC, ha aprovat més de dos mil indults. Aquí no trenquen vostès la disciplina del partit, eh? A veure si la trenquen; a partir d'ara, a veure si cada vegada que el seu par-

tit aprovi indults vostès trenquen la disciplina, perquè només la trenquen quan fa referència a la relació entre Catalunya i el conjunt d'Espanya. Trenquin vostès la disciplina per defensar la democràcia, trenquin la disciplina per canviar el criteri de regeneració política... Ah!, no, per a això no cal, aquí són disciplinats, vaja, al màxim. Doncs, escolti'm, si estan disposats a trencar la disciplina, molt bé, però no la trenquin només quan parlem de la relació entre Catalunya i la resta d'Espanya, trenquin-la també per prohibir o no votar a favor dels indults del senyor Zapatero, amb la ministra Chacón allà asseguda, per cert. Clar, és que aquesta és la realitat, aquesta és... (*Veus de fons.*) Sí, un consell de ministres és un consell de ministres i es voten les decisions. Crec, eh?; igual vostès no les voten, però crec que als organismes de govern també es voten les coses, no?

Per tant, el problema que tenim, senyor Mas, amb aquest debat, que vostè ens volia dir que aquí pràcticament tothom..., com em va dir aquell dia?, em sembla que em va dir, fent servir les seves paraules, «emmerdar». No, emmerdar... (*Veus de fons.*) Sí, vostè em va dir això –no sé si se'n recorda–, en una intervenció, que veníem a emmerdar. No, el problema és que hi ha gent, amb perdó, que està emmerdada, i llavors això no pot esquitxar tothom. I vostè dirà: «No, és un problema de tothom.» Efectivament, és un problema de tothom. Sap de qui és, sobretot, un gran problema? Dels que no estan emmerdats. Aquest és el problema que tenim. I alguns no estem disposats a participar del mateix. Hi han alguns que ens asseiem aquí i som companys de parlament, però no tenim res a veure des del punt de vista de com pensem que han de funcionar els partits, com ha de funcionar la democràcia i com ha de funcionar la relació entre interessos privats i públics. No hi tenim res a veure; no passa re, representem una societat plural. Per tant, no ens intentin traspasar un problema que alguns fa sis anys que proposem.

Vostè, senyor Mas –i acabo–, proposava l'altre dia, feia... No, me'n recordo..., jo mateix i crec que va ser el senyor Herrera, llavors –corregi'm, si no–, vam presentar el nostre patrimoni, el nostre sou, jo personalment en el meu blog i a les xarxes socials. Jo no li vull recordar el que li van dir vostè i el senyor Montilla del que vam fer en aquell moment. Sap què va dir? Que era electoralisme i oportunisme. I vostè, tres anys després, esquitxat per la situació actual, proposa, penja la seva declaració de patrimoni. Què ha fet vostè?, populisme? (*Remor de veus.*) Què ha fet vostè?, oportunisme? O el que ha fet vostè és saber que s'ha de fer, i a més ho fa tard i malament? Aquesta és la diferència, senyor Mas. Alguns ho fem perquè creiem que aquesta és una forma de no amagar res, i d'altres ho fan quan es veuen esquitxats. I sap què passa, senyor Mas? Que al final tampoc se'l creuen, que és el que ha passat en el cas del PP. El senyor Rajoy, que ara ha publicat la seva declaració de renda. Quin problema han tingut? Que ho ha fet quan ho ha fet i pel que ho ha fet.

Per tant, posem, vostè deia, normes. Sí, normes per a tothom. Nosaltres al seu dia vam dir que publicar el patrimoni dels que entrem i sortim de la vida pública

no era un problema; ens van dir de tot. Bé, ja ha passat aquella època, ara vostès fan el mateix. Fem-ho com una regla, que no sigui cap problema. Però no pot ser que quan ho proposi vostè és seny i responsabilitat, i quan ho proposem uns altres és oportunisme. Estarem tots d'acord que l'oportunitat..., ara i abans calia fer-ho, i fins i tot hem arribat aquí perquè alguns no ho heu fet durant molt de temps. Doncs, potser és això, potser hem arribat aquí perquè alguns no han posat llum i taquígrafs durant molt de temps a la contractació pública o com han gestionat els seus partits polítics.

Senyor Mas, per acabar, tendir la mà en tot el que calgui, en allò que li vam proposar nosaltres fa tres anys, en allò que coincidim, absolutament. I tenim pressa, com diuen vostès en el tema de la independència; tenim pressa, sí. Ara, aquí també ha d'haver-hi coherència i que les persones que encapçalin això facin net enrere. No hi ha amnistia, *no habrá paz para los malvados*, eh?, com la pel·lícula. No, és veritat, sigui del partit que sigui...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Hi estan vostès d'acord o no? –hi estan vostès d'acord o no? És així o no? O quan ho diem nosaltres està malament i, si ho diu el president i diu que caigui qui caigui, és meravellós? A veure... És que a veure si ara només el president...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...pot dir algunes coses.

Per tant, senyora presidenta, nosaltres ens comprometem amb el president de la Generalitat, amb el Govern, amb els grups de l'oposició, amb tothom, a donar passes endavant. Però, ara, no val intentar tirar cal en el forat i fer amnisties, cal fer net. I, si no hi ha neteja, vostè pot proposar aquí el que vulgui, senyor Mas: no s'ho creurà la gent, no s'ho creurà la ciutadania i no hauré fet un bon treball. Per tant, neteja va de la mà, en aquest cas, de reforma. Reforma amb neteja, no reforma amb amnistia.

Moltes gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pren la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies de nou. Algunes reflexions a propòsit de la rèplica del president... Els camins de la corrupció segurament són inescrutables, o no, però sí que voldria afegir algunes reflexions.

Una, respecte al valor del testimoni, d'algunes coses que ja coneixem, que la corrupció és un mal endèmic, no només polític, sinó que afecta tota la societat. A la llei del silenci; per això hem insistit en la transparència. Però el fiscal del cas Hisenda, que era el senyor Ulled, deia que allò era una trama de cobdícia i brutícia. El fiscal del cas GAL, a la sentència més ferma que hi ha hagut mai, deia que allò era una màfia on dir la veritat s'interpretava com a alta traïció. I la primera denúncia contra el senyor Fèlix Millet, aquell que deia: «Som quatre-cents i sempre som els mateixos», era del 2002, una denúncia anònima a l'Agència Tributària.

Com a membre de l'acusació popular del cas Millet - Palau de la Música, és veritat el que ha dit el senyor Herrera: la investigació..., són tres investigacions. Una, que afecta el frau milionari i la malversació de cabdals públics, de 21 milions a 35 –algun dia espero que ho sabrem, perquè ja han passat uns quants anys–, i també les togues d'or i aquest canvi permanent d'advocats estan dilatant el procés, buscant, no?, que la dilació indeguda acabi en impunitat. Una és sobre finançament hipotètic de CDC en aquesta obra, en l'obra pública vinculada a Ferrovial, a la línia 9 del metro i a la Ciutat de la Justícia a través de Ferrovial. I jo vaig aquí..., quan parlo de la reflexió sobre els camins inescrutables, és que la corrupció és un delictes molt complex –la corrupció és un delictes molt complex, i com a acusacions populars ho hem viscut reiterades vegades–, que es perfecciona, que és subtil, que no és a cara descoberta, sinó que es fa des de l'opacitat i el silenci. Per tant, també penso que una de les reflexions importants és que... I el tercer cas del cas Palau –perdó–, que és el cas de l'hotel, que és un cas on no hi ha enriquiment personal, sinó que hi ha una *componenda* entre l'Ajuntament de Barcelona, el senyor García Bragado està imputat per la permuta de l'hotel, avui aturat gràcies al moviment veïnal –cal dir-ho–, i, per tant, estem davant de delictes complexos, que de vegades aquí es fa trampa: «No, quan hi hagi sentència.» Costa moltíssim demostrar la corrupció, costa moltíssim perquè és un sistema que està perfeccionat.

Per tant, també, en les cinquanta-una mesures segurament caldria aplicar-ne alguna més de donar més recursos, més dotació, més personal especialitzat, i que fos més operatiu i més eficaç.

Ha dit també que només els peixos –avui estem més fluvials que marítims–..., i ha dit que hi havia un corrent majoritari que és veritat que a vegades cau en el populisme punitiu, aquell que ha afectat les divuit mil persones preses dels Països Catalans, hi ha un corrent subterrani. Però és que la realitat continua escopint, i la realitat és que mentre Bárcenas corre lliure pel carrer i es fa d'or i evadeix milions d'euros i paga amb sobres a mitja direcció del PP, doncs, ahir es detenen vint-i-tres Bukaneros a Vallecas vinculats a les protestes contra la vaga general. Aquesta és la percepció se-

gurament..., jo diria que la percepció majoritària, que deia vostè, serà la mateixa: «Aquest Parlament ha dit coses –ha dit coses–, ha proposat cinquanta-una mesures que fa un mes no hi eren», però tindrà la mateixa sensació que estem dient coses, i el que la gent reclama i necessita respirar són fets concrets.

S'ha parlat aquí també d'injustícia puntual, que es podrien cometre injustícies, però la injustícia és la cronificada, la quotidiana, la real, la que viu la gent d'aquest... Senyor president, quantes persones, quants càrrecs polítics condemnats en ferm per corrupció coneix? En genèric, eh?, no personalment. Uns quants? N'hi ha uns quants condemnats? Quants estan a la presó? Ni un de sol. A casa nostra, ni un de sol. N'hi han hagut, però ni un de sol –ni un de sol. I aquesta és la percepció del corrent majoritari.

Per tant, a la injustícia permanent..., sobre el paper, segur que pot haver-hi injustícies puntuals i concretes, però la situació s'ha degradat tant... Que a més ve d'antic; jo la sensació d'impunitat permanent i cronificada la recordo de quan el senyor Barrionuevo i el senyor Vera, condemnats per l'afer dels GAL a deu anys de presó, van entrar a la presó: van entrar a complir deu anys de presó i hi van estar deu hores, perquè els senyors del PP, la Mariscal De Gante, van firmar l'indult més ràpid de la democràcia d'aquest país. Deu hores, eh?

Per tant, aquest és el problema i aquesta és la percepció, entre paraules i fets. I les paraules només són miratges si no van acompanyades de fets que les converteixin en realitat.

I aprofito, ja que l'important de la responsabilitat social és no perdre mai la capacitat d'indignació i d'activació, doncs, per recordar el Stéphane Hessel, que ha mort avui, el pare de la reflexió indignada, i també, ja que m'he encomanat abans als camins inescrutables, acabaré una mica bíblic, però alguna cosa passa a la societat quan els «iaioflautes», els nostres estimats «iaioflautes», avui han hagut d'anar a Montserrat a encomanar-se perquè en algun moment sortim d'on estem.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

Oriol Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyores i senyors diputats, de forma ja breu, entenc que tancant, si no és que el president vol tornar a obrir el torn en aquest debat, jo m'atreviria a dir que aquest ha estat un debat que..., també els sóc franc, probablement és perquè no m'ho esperava així, eh?, però sí que ha estat un debat en el qual jo celebro el to, celebro el to i el tipus de plantejaments –per tots els que han intervingut, eh?, m'hagin agradat més o m'hagin agradat menys–, que, en certa manera, vénen a confirmar que la iniciativa empena pel president ha estat bona. La iniciativa ha estat la correcta, eh? La iniciativa ha possibilitat com a mínim això, que ha estat, ho repeteixo i

ho cerebro, un debat serè, tranquil, on cada u ha dit la seva, i, a més a més, jo crec, m'atreveixo a dir amb més rigor del que jo fins i tot imaginava. Això no vol dir que hagi estat absolutament –absolutament– rigorós.

Ara, ja, posats a dir, i en la mesura que hem tingut aquest debat, m'agradaria que això pogués ser l'habitual. Crec que ens hauríem d'emplaçar..., i ho dic per mi mateix, que ningú es vegi en aquest sentit..., hauria d'intentar ser l'habitual, que no ens deixéssim endur, per tant, eh?, acabat ja aquest debat, sortíssim ja portes enfora..., no ens deixéssim endur, doncs, per la picabaralla fàcil.

Compte!, ho dic perquè la imatge que nosaltres transmetem ja no és només la d'aquest debat, que el podem haver fet millor o pitjor, sinó la dels tuits que ara mateix s'estan fent des d'aquí, no? Jo m'he rigut d'alguí? Jo he evitat alguna polèmica que m'afecta inclús directament? El rigor té a veure amb això. El rigor té a veure amb fins i tot aquell que està aquí i intenta actuar a fora, que actuï amb el mateix rigor i amb el mateix paper que està fent aquí. No valen dues monedes diferents, no valen. Jo crec que en aquest sentit, doncs, hem de celebrar que crec que com a mínim el debat en aquest sentit ha estat correcte.

Jo sé, sé que pot ser i que pot passar, eh?, perquè cada u en el fons, aplicant i apellant al rigor..., hi han hagut diferent gents, doncs, que han llegit amb molt de detall i amb molt convenciment la interlocutòria de tot el tema que afecta el senyor Millet i el Palau de la Música. Jo també ho he fet –jo també ho he fet. I, escoltin, i a tots dos, els dos que han intervingut en aquest sentit, els ho dic, la interlocutòria diu que pot ser una cosa o pot ser l'altra, i que per això hi ha un judici.

Si pot ser una cosa o pot ser una altra i per això hi ha un judici, el que no acabo d'entendre és que aquí em vinguin i em diguin que la interlocutòria vostès ja l'han interpretat en una de les dues opcions. La interlocutòria dibuixa clarament dues opcions; pot ser una cosa o l'altra. I, per cert, la interlocutòria en cap cas diu, ni pot provar, perquè no es pot provar, que hi hagi un origen en línies 9 o ciutats judicials, perquè la prova és, si això fos tan evident, ho repeteixo, on és el càrrec públic imputat en l'afer? On és? –on és? Sí, pot venir o no pot venir. I deixi'm que li ho respongui directament, perquè vostès en el tripartit es van encarregar d'analitzar fins a quin punt s'havien o no s'havien fet bé aquestes adjudicacions, i no van trobar ni un sol error. El rigor té a veure amb això, eh?

Deixin-me, per tant, que recuperi el to amb què intentava començar, perquè crec de veritat que el to ha estat el correcte. I cerebro en aquest sentit una intervenció, que ja li he sentit alguna altra vegada, certament, però que cerebro que l'hagi fet aquí en públic el president de la Generalitat, que té molt a veure amb la regeneració democràtica i amb un convenciment que és: certament, ens creiem la divisió de poders i hem de treballar amb la divisió de poders. I ja no només el polític, per entendre'ns –executiu, legislatiu i el judicial–, sinó també el mediàtic i el financer.

Però en la reflexió que feia el president val la pena d'entretenir-s'hi un moment. Perquè això ens pot sem-

blar que és un abstracte, la divisió dels poders, però hi ha gent que té poder mediàtic. Hi ha gent, i no molta, que té molt poder financer. Hi ha encara menys gent que té molt poder judicial. Però la major part de gent d'aquest país, gairebé m'atreveixo a dir «gairebé tothom d'aquest país», l'únic poder que de veritat tenen és el polític, el de votar. El de manifestar-se, el de proclames, el de..., sí, però de veritat, de veritat, l'únic poder que té la gent, que nosaltres, per cert, representem, és el del seu vot, és el polític. I en aquest exercici de regeneració democràtica crec que això no ho hem de perdre mai de vista, quin és el poder de veritat i l'únic, m'atreveixo a dir, que realment té la gent i especialment la gent de Catalunya: el poder polític.

Deixin-me que els digui dues coses més per acabar. Si en tot això que ara ens està passant sobreactuéssim –ho he dit d'una altra manera abans en la meua intervenció, però ho dic ara d'aquesta manera–, si en tot el que està passant sobreactuéssim, tampoc passaria res, perquè potser hem de poder reconèixer que, en aquells tres fronts, de transparència potser no hem sobreactuat prou en el passat; fermesa potser no hem sobreactuat prou en el passat; però en reparació els asseguro que no hem sobreactuat gens en el passat. Gens. Per tant, si sobreactuéssim en qualsevol d'aquests tres fronts tampoc ens faria mal.

I, per acabar, el president deia que, si no actuéssim correctament, probablement acabaríem essent morts. Ho deia amb unes altres paraules. Per entendre'ns, amb el que representem nosaltres, eh?, inclús de sistema, del mateix sistema. Assumint que n'hi ha alguns, aquí, que el sistema el que volen és canviar-lo profundament. Això ja ho entenem –ja ho entenem–, no?

Però sàpiguen, inclús pels que volen canviar el sistema, que si som capaços de reconvertir aquesta necessitat de regeneració democràtica en una oportunitat, i els emplaço que així ho fem, i així ho farà Convergència i Unió, de tot això en sortirem reforçats.

Gràcies a tots.

La presidenta

Suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Justícia.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) i canvi de nom d'una comissió

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que la nova composició de la Comissió d'Interior està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que s'eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem a la proposta de canvi de nom de la Comissió de Justícia. La proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, de Convergència i Unió, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i del Grup Mixt, en què es proposa el canvi per a la denominació de Comissió de Justícia i Drets Humans.

Tinc entès que hi ha algun grup que vol posicionar-se? *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, té dos minuts.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, señora presidenta. Bueno, en primer lugar se trata de mi primera intervención en el Plenario y, por tanto, trasladarles el orgullo y el honor que supone poder hacerlo en esta cámara. Pero ciñéndome ya al tema que nos ocupa, hemos tenido conocimiento de esta propuesta llevada a cabo por cuatro grupos de esta cámara en la que consideran necesario promover el cambio de denominación de la Comisión de Justicia añadiéndole la expresión «de Derechos Humanos».

Yo, en nombre de mi grupo, como portavoz parlamentario, quiero trasladar que, en principio, no podemos compartir, y por eso vamos a manifestar nuestro voto en contra al cambio que se propone por razones que paso a exponer. En primer lugar, debe quedar claro que toda la labor parlamentaria que llevamos a cabo tiene como centro de actuación precisamente la defensa de esos derechos. Es decir, salvaguardar mecanismos que otorguen la debida tutela efectiva a los ciudadanos y al mismo tiempo, si procede, crear otros nuevos.

A partir de aquí esta proposición, que se hace por cuatro grupos de esta cámara, la hacen –quiero entender– convencidos de que forma parte de las competencias de la misma hacer extensible ese nombre, ese cambio de denominación que proponen, a los derechos humanos –todo ello vaya por delante–, sin haber llevado a cabo ningún debate previo y, por tanto, entendemos que de una forma, si me permiten la expresión, un tanto subrepticia.

En cualquier caso, nosotros, como Grupo Parlamentario del Partido Popular, somos firmes defensores de los derechos humanos y, por tanto, no somos sospechosos en este caso de oponernos a este cambio única y exclusivamente por capricho o por desempeñar y llevar a cabo una pura y dura oposición, antes al contrario, consideramos que la propia denominación de

la comisión ya abarca esa tutela. Estamos hablando, por tanto, de algo que es redundante, que es reiterativo, que nos parece un pleonismo, y que, por tanto, no debería ser acordado en los términos en los que se propone.

Siguiendo esa línea de actuación, podríamos..., yo les propongo, que esta comisión pudiera llamarse también comisión de justicia justa y recta, o podríamos incluso extender el calificativo de derechos humanos a todas las comisiones del Parlament. Entendemos que es redundante, que es inane, que no tiene otra finalidad que no sea –entendemos– la de proyectar ese conflicto internacional al que tanto se alude en esta cámara, este conflicto...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Sergio Santamaría Santigosa

Voy acabando, voy acabando, señora presidenta, pero quiero acabar de exponer precisamente el *leitmotiv* que creo que inspira este cambio, que es precisamente la intención clara e inequívoca de plantear precisamente ese cambio de nombre para proyectar un conflicto jurídico que no existe. Un conflicto que Flandes, incluso, niega, como recientemente hemos conocido. Y en cualquier caso, por ello nos parece que lo que se pretende es dar carta de naturaleza a una reivindicación que, desde luego, en ningún caso respeta los principios y los criterios de legalidad y, por tanto, nos parece que está fuera de lo que es todo el sistema normativo, tanto estatutario como constitucional.

Por eso, el Grupo Parlamentario del Partido Popular votará en contra de este cambio de denominación.

Muchas gracias.

La presidenta

La senyora Carina Mejías, en nom del Grup de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Sincerament, vull plantejar, en primer lloc, presentar la meua perplexitat davant una proposta com aquesta i preguntar als consellers que en aquests moments es troben en aquesta cambra si realment pensen portar a aquest Parlament alguna proposta que vagi en contra de la Declaració universal dels drets humans, o pensen alguns dels diputats que estan presents en aquesta cambra presentar alguna iniciativa, alguna esmena, o alguna proposta en les comissions que vagin en contra de la Declaració universal dels drets humans. Perquè entenc que és absolutament impossible que això es produeixi i, a més a més, em permeto recordar que la Constitució espanyola, que és de la que es deriven els poders d'aquesta cambra i la que permet que en aquesta cambra es facin lleis, ja recull el respecte a la Declaració universal dels drets humans, i per això, en el seu article 10, en el

títol primer de la Constitució espanyola, ja fa esment que totes «las normas relativas a los derechos fundamentales y a las libertades que la Constitución reconoce, se interpretaran de conformidad con la Declaración universal de derechos humanos, los tratados y los acuerdos Internacionales sobre las materias ratificadas por España».

És a dir, totes les normes que fa aquest Parlament, que aprova aquest Parlament, han d'estar sempre inspirades i ser respectuoses amb la Declaració universal dels drets humans. Entenem que la intencionalitat que hi ha de canviar el nom de la Comissió de Justícia i incorporar «drets humans» és perquè hi ha una intencionalitat política al darrere, que és la d'incorporar determinats drets considerats humans, atribuir-los a determinats territoris, i, com que nosaltres no estem d'acord amb aquesta proposta, votarem en contra del canvi d'aquesta denominació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Pedret, en nom del Grup Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Els socialistes no entrarem en judicis d'intencions respecte al canvi de nom que es proposa. És cert, és ben cert que en dret parlamentari comparat podem trobar tant aquest tema dels drets humans, el podem trobar tant penjant de la Comissió d'Afers Exteriors com de la Comissió de Justícia, i crec que trobaríem exemples ben propers tant d'una cosa com de l'altra, però també és cert que la Comissió de Justícia té aquesta denominació en part perquè tot allò que tracta té a veure amb les competències del Departament de Justícia, que no ha canviat de nom, i no canvia l'àmbit material. És a dir, es proposa canviar la denominació, però no l'àmbit material, per tant, els temes de drets humans seguirien vehiculats a la comissió que ara mateix les vehicula, que és també la d'affers exteriors. Per tant, entenem que..., bé, no sempre és veritat que allò que és abundant és sobrer, però en aquest cas ens sembla que pot induir fins i tot a confusió perquè ja, com dic, l'àmbit material estarà en una altra comissió.

En qualsevol cas, nosaltres, com no fem aquest judici d'intencions i no tenim intenció de bloquejar quelcom que sembla que hi ha diversos grups que volen fer prosperar, ens abstindrem respecte a aquest canvi de nom.

La presidenta

Senyora Gemma Calvet, en nom d'Esquerra Republicana.

Gemma Calvet i Barot

Sí, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, els grups que hem presentat aquesta proposició, el que hem fet és, simplement, adaptar-nos als temps corrents en democràcia. L'any 2010, el Tractat de Lisboa de la

Unió Europea es va adherir específicament al Conveni europeu de drets humans i li va donar al Tribunal Europeu de Drets Humans competències per examinar els propis actes de la Unió. És per això que la comissària, actualment Viviane Reding, és la comissària de Justícia, Drets Fonamentals i Ciutadania, quan abans el seu predecessor ho era en matèria de llibertat i interior. Aquest desglossament d'àmbits forma part de l'evolució i de l'aprofundiment democràtic que, en matèries de drets humans i de justícia, està fent la Unió Europea i que nosaltres entenem que el Parlament de Catalunya, en desenvolupament del propi Estatut d'autonomia, en el seu article 4, quan fa prevaldre els drets humans de la ciutadania del poble de Catalunya, està complint un mandat legislatiu i s'està adaptant als temps que la Unió Europea està posant en marxa des del punt de vista institucional.

Quan parlem de justícia no tots entenem el mateix; el mateix pare del positivisme jurídic, Kelsen, en el llibre *Què és la justícia* acaba dient: «Senyors i senyores lectors, estic convençut que no he respost a aquesta pregunta al llarg del meu llibre.» Als judicis de Nuremberg es va resoldre clarament una opció de justícia on els drets humans mai poguessin estar al marge de les normatives i de les legalitats vigents, que no arribessin a tutelar els canvis socials i, sobretot, els drets humans. Per tant, entenem que aquest avenç que pretenem i que ens ha sobtat moltíssim l'oposició d'altres grups parlamentaris, és una base essencial de la democràcia. Ha de tenir caràcter unitari, està feta amb la màxima bona fe institucional en el sentit que el que pretenem és una tutela dels drets fonamentals al màxim, vinculada a la tutela judicial efectiva i, efectivament, com deia el portaveu del Partit Socialista de Catalunya –i en aquest sentit els demanaria que revisessin aquest vot d'abstenció–, la majoria dels parlaments comparats a nivell europeu i molts, també, autonòmics o federals, tenen els drets humans incorporats a justícia o una comissió específica de drets humans.

Per tant, entenem que el Parlament de Catalunya fa aquí un gest de garantisme jurídic i de modernització institucional amb aquest canvi o ampliació de nom de la comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Per expressar que hom no esgota mai la seva capacitat de sorpresa i perplexitat. Nosaltres varem donar... –i reconec en aquest sentit que sempre aprenem–, nosaltres varem donar suport a la proposta de canviar el nom perquè creiem que és adequat que el Parlament, en el frontispici d'una de les seves comissions que tracta els temes de justícia, es reflecteixi que també tractem els drets humans, no perquè es vulnerin, de la mateixa manera que tractem de justícia no perquè es vulneri, sinó perquè es desen-

volupen diferents iniciatives al respecte. I el mateix diríem de qualsevol altre àmbit; també a tot arreu volem respectar el medi ambient i tenim una comissió de sostenibilitat, etcètera.

Però ara ja hem entès això, hem entès que realment estàvem en un tema d'una complexitat política i institucional fabulosa, que és associar..., segons s'ha explicat per part del representant del Partit Popular i de Ciutadans, d'associar aquest tema amb el dret d'autodeterminació, etcètera. Però és que s'equivoquen, perquè, en tot cas, la comissió s'hauria de dir Comissió de Justícia i de Carta de les Nacions Unides, perquè els drets humans no parlen dels temes d'autodeterminació dels pobles sinó que és la Carta de Nacions Unides. Per tant, crec que és absolutament sobrer i que és una mica el reflex de la situació que està vivint aquest país, però creguin-me que no hi ha altra intencionalitat, perquè dels temes del dret d'autodeterminació, del dret a decidir, en parlem a tot arreu, eh?, també, però aquí parlarem de justícia, de dret i de tot el que està associat aquí, entre altres coses perquè, com molt bé s'ha assenyalat, el nostre Estatut d'autonomia també incorpora els aspectes dels drets humans i fins i tot els nous drets de ciutadania que s'han de desenvolupar.

Res més. Fins aquí, nosaltres ens apuntem, naturalment, i que quan vulguin fem la comissió de la Carta de les Nacions Unides i parlem dels drets dels pobles i de les nacions. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Senyora Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies. A veure, a mi m'agradaria preguntar als que s'han manifestat en contra, com estan de lluny del salm que diu que la bondat els anirà al davant i que la pau els seguirà les seves petjades. *(Remor de veus.)* Quan en una comissió de justícia hi afegim «drets humans», quin mal fa, això? Homes de Déu, quin mal fa? Aleshores, una altra cosa, la por que tenen, i ens ho han dit avui, és perquè entre els drets humans de tercera generació... –ja saben que existeixen els de primera, segona i tercera–, entre els de tercera generació està el dret d'autodeterminació. No tinguin tanta por, no tinguin tanta por...

El dret d'autodeterminació és un dret que es reconeix als pobles, però no passa res, perquè si aquest Parlament el vol exercir i s'ha de discutir, es farà en la Comissió d'Afers Institucionals. Però els drets són la base de la justícia, i no li fa cap mal, és com aquí quan diem «el senyor Albert Rivera», Albert Rivera, quin mal li fa que es digui Albert Rivera? Cap, el contingut serà el mateix *(rialles.)*... Doncs estem al mateix lloc... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Senyor Albert Rivera... *(veus de fons.)* Trenta segons eh? perquè no li han parlat...

Albert Rivera Díaz

No, és que curiosament la senyora també es diu Ribera *(rialles)* i, per tant, és evident que a vostè tampoc li fa cap mal dir-se Ribera... Però en aquest cas nosaltres creiem que els drets humans són transversals a totes les comissions d'aquest Parlament i vostès pensen que només se'n pot parlar en una comissió.

Gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Passem a la votació del canvi de nom.

Vots a favor del canvi de nom?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 22 en contra i 15 abstencions.

El tercer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat dels diputats. Atès que... *(Remor de veus.)* Té raó –té raó–, el vot delegat del senyor Fernández...

David Fernández i Ramos

Sí, la Georgina està pels drets humans, hi vota a favor.

I, si em permeteu, presidenta, aquí al gol sud tenim algun problema d'audició. Si en algun moment ha d'enviar algú al racó de pensar, li demano que ho faci, perquè és que a vegades hem escoltat la senyora Carina Mejías, el senyor Santamaría, però de vegades no sentim la resta de persones. Per tant, aquí, a l'última fila de la classe, a vegades no ens assabentem de les coses.

Gràcies.

La presidenta

No se sent bé el timbre de votació, vol dir? O què? *(Veus de fons.)* Ah!, el que diuen. Molt bé –molt bé. Doncs, ja avisarem.

El senyor Santi Rodríguez...

(Pausa.)

Ha estat aprovat per 76 vots a favor i 1 més en contra... *(veus de fons.)*; 78 a favor, 23 en contra i 15 abstencions.

Situació

de compatibilitat dels diputats
(tram. 234-00001/10 a 234-00007/10)

Passem al tercer punt, que és la situació de compatibilitat dels diputats. Atès que el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats està inclòs en el dossier del Ple, els prego que se m'eximeixi de la seva lectura.

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Projecte de llei

de l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit (debat de totalitat) (tram. 200-0001/10)

Passem, doncs, al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de llei de l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa en nom del Govern l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, el passat 23 de gener vaig presentar el Decret llei 5/2012, de 18 de desembre, de l'impost sobre els dipòsits en entitats de crèdit. La majoria d'aquesta cambra va aprovar que fos tramitat com a projecte de llei, i per tant avui correspon presentar-lo com a tal.

Atesa la conjuntura econòmica i en exercici de la seva capacitat normativa tributària, el Govern de la Generalitat va decidir crear l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit, mitjançant la figura del decret llei en considerar la urgència de la mesura. Així, s'explicita en l'exposició de motius del decret llei la necessitat extraordinària i urgent d'assolir noves fonts de finançament per tal de complir els objectius de dèficit i d'endeutament fixats.

Vull insistir que l'aprovació del referit decret llei per un govern entre legislatures va obeir, tal com ja es va explicitar en el debat parlamentari per a la seva validació, a la necessitat de disposar d'aquest instrument fiscal amb efectes per al període impositiu del 2013.

Dit això, però, és ben cert que la urgència justificada en la seva implementació no ha de suposar defugir un debat parlamentari més extens i aprofundit sobre la mesura.

Vostès saben que la situació pressupostària per al 2013 es presenta particularment problemàtica. Caldran reduccions de despeses difícils. És important, per tant, minorar la seva intensitat desenvolupant mesures que suposin un increment dels ingressos.

Hi afegiré que les accions i mesures adoptades amb la finalitat de reequilibrar pressupostari i les que eventualment es puguin adoptar en un futur han de venir indefectiblement ponderades per un criteri de distribució equitativa de les càrregues. És en aquest ordre de coses, el de repartir responsabilitats per a la sortida de la crisi, que es demana al sistema financer una part de l'esforç fiscal, mitjançant una nova càrrega impositiva que, d'altra banda, ja existeix no només en altres comunitats autònomes –la primera a implementar-la va ser Extremadura, va seguir Andalusia i més recentment, Astúries–, sinó també en d'altres països europeus en una forma o altra: Alemanya, els Països Baixos, Bèlgica, el Regne Unit, entre d'altres. Aquesta és

també la visió de la Comissió Europea, que considera que el sector financer podria contribuir de manera més substancial al reequilibri de les finances públiques.

Com ja vaig assenyalar en el debat de convalidació del decret llei, aquest impost té el seu precedent més directe en el tribut que va aprovar la comunitat autònoma d'Extremadura, impost que recentment, i mitjançant sentència de 14 de novembre de 2012, el Tribunal Constitucional ha declarat ajustat al marc constitucional.

Amb l'aval de la constitucionalitat, amb la justificació de la necessitat de contenir el dèficit i amb una tercera raó que els esmentaré a continuació, el Govern de la Generalitat va prendre la decisió de crear un tribut de les mateixes característiques que l'impost extremeny. Hi havia altres opcions, però aquesta tenia la particularitat i la característica que havia passat l'examen de constitucionalitat.

La tercera raó a què he al·ludit és que el Govern de l'Estat ha intentat sostreure de l'àmbit de la potestat tributària de les comunitats autònomes la decisió de crear aquest tribut. Això ho ha fet després de la decisió del Constitucional. Per mitjà de la presentació d'una esmena al Senat en els pressupostos del 2013 per part del seu grup parlamentari a les Corts, el Govern de l'Estat ha fet aprovar un tribut idèntic, però amb quota zero. Pensem que això no representa un ús legítim de la seva capacitat tributària, sinó un atac directe contra l'autonomia política i financera de les comunitats autònomes i contra la seva capacitat tributària.

En aquest sentit, dilluns passat el Consell de Garanties Estatutàries va emetre un dictamen sobre la constitucionalitat d'aquesta maniobra, més concretament de l'article 19 de la Llei 16/2012, de 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica. El consell va expressar per unanimitat que l'article 19 de la Llei 16/2012 vulnera articles de la Constitució i de l'Estatut, i manifesta que la creació d'un gravamen de tipus zero té per objectiu limitar l'autonomia financera de les comunitats autònomes i el seu poder tributari. També fa constar que la infracció del principi de lleialtat està implícita en la forma amb què l'Estat ha creat l'impost previst en el precepte dictaminat i que ha tingut com a clara conseqüència el perjudici de l'autonomia financera de la Generalitat.

D'acord, doncs, amb la capacitat normativa de la Generalitat de Catalunya per determinar el volum i la composició dels seus ingressos en l'àmbit de les seves competències financeres, els demano el seu suport en la tramitació d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, consellers, diputades, diputats, farem una intervenció molt breu, perquè el debat de totalitat, a la pràctica, sobre aquesta figura tributària i sobre la llei que ha de portar a la seva creació ja es va tenir..., de fet s'ha tingut moltes vegades en el Ple d'aquest Parlament, però sí que ja es va produir en el debat sobre la convalidació del decret llei, en el qual es va també aprovar que es tramitaria com a projecte de llei. Això permetrà polir, incorporar, alguns nous elements; en definitiva, millorar el text que regula aquest impost sobre els dipòsits de les entitats de crèdit.

No està de més, creiem, recordar quina és aquesta figura. Aquesta figura és una figura impositiva que existeix en altres comunitats autònomes. Ho ha recordat el conseller: Extremadura, Andalusia i més recentment Astúries i les Canàries han aprovat un impost de característiques similars. És un impost que existeix en estats independents, i per tant de caràcter estatal, també, en alguns casos. En tots els casos parlem d'un impost que grava la tinença per part de les entitats financeres d'uns dipòsits. Per tant, el subjecte passiu, qui paga l'impost, són les entitats financeres. I, per tant, és un impost que no és una creació jurídica d'aquest Parlament, ni del Govern, ni dels grups parlamentaris, sinó que existeix i que està vigent en dret comparat a nivell tributari.

És un impost que també, des del punt de vista de la seva adequació a l'actual marc jurídic i constitucional, està avalat. El passat mes de novembre va haver-hi aquesta sentència del Tribunal Constitucional que avalava el fet de la seva existència i que fos un impost de caràcter autonòmic, perquè no suposava una doble tributació amb l'impost de societats ni alterava el que era el normal funcionament de l'economia de mercat entre els diferents territoris de l'Estat, no?, que precisament és una de les raons que va portar al Grup Popular al Senat a introduir, mitjançant una esmena per la porta del darrere, en podríem dir, d'acord amb el Reglament del Senat, però per la porta del darrere..., en aquest impost, no?

Precisament, el Consell de Garanties aquesta setmana ha emès un dictamen en què entre altres coses dona la raó tant al Govern com al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que vam sol·licitar aquest dictamen, en el sentit que la creació d'una figura, d'un impost, d'àmbit estatal feta només amb un objectiu, que és que les comunitats autònomes no puguin tenir aquest impost posant-lo a tipus zero, no és doble imposició, perquè quan un impost és de tipus zero no pot haver-hi doble imposició, perquè no hi ha imposició, en aquest impost.

En segon lloc, és una manca de lleialtat, perquè exercita la competència estatal pel que fa a l'àmbit tributari precisament per evitar que altres exercitin la seva, sense obtenir-ne en aquest sentit cap ingrés; tornem al tipus zero. I va seguir un procediment que en un estat compost no és el més adequat, perquè va ser una esmena introduïda en el Senat. Això hauria hagut de tenir la naturalesa d'un projecte de llei impulsat pel

mateix Govern de l'Estat com un projecte de llei de manera separada, no?

Per tant, aquest és el context en què podem fer aquesta nova figura tributària, una figura contrastada, una figura que, des del nostre punt de vista, els efectes econòmics d'ingressos que té superen àmpliament els possibles efectes negatius que podria tenir aquesta recaptació que sostrau de les entitats financeres. En un context en què hi ha una preferència per la liquiditat, i per tant per l'atresorament de capital que queda atresorat, i que per tant no circula en l'economia productiva, és interessant que una part d'això, a través d'aquest impost, pugui retornar a l'economia productiva a través de la seva contribució a la despesa pública de la Generalitat.

Per tant, és un impost plenament justificat. Ara el que farem, en els propers mesos, és polir-ne alguns aspectes, incorporar-hi les millores que puguin haver-hi i que estiguin sobre la taula. I des del nostre grup estem plenament disposats a treballar en aquestes millores que proposin els diferents grups parlamentaris.

Per tant, res més, i esperem que la tramitació d'aquest projecte de llei sigui el més ràpida possible, també, per ja deixar un tema tancat i una nova figura tributària en funcionament a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé; gràcies, presidenta. Consellers, conseller Mas-Colell, diputades, diputats, bona tarda.

Efectivament, com deia el senyor Aragonès, avui fem un debat que ja va tenir un preàmbul en la convalidació del decret llei que és va aprovar en aquesta cambra parlamentària, a què el Partit Socialista va votar favorablement.

I ens trobem ara jo crec que en una situació que sí que és una mica paradoxal, perquè des que s'ha inaugurat aquesta legislatura un té la impressió, si agafa una mica de distància, que debatem les coses a pedaçs, no? Un dia debatem la pujada de l'impost del patrimoni, la convalidació d'aquest decret llei, un altre dia ens assabentem pels mitjans de comunicació i decisions executives del Govern de la Generalitat de Catalunya que es retalla el sou als funcionaris, que es tanquen centres escolars... I tot això, que és informació molt valuosa, bona part de la qual és molt preocupant..., el que pensem és que el mínim que es pot exigir a un parlament i a un govern és que, si us plau, fem el favor de debatre això integralment. «Debate això integralment» vol dir debatre-ho en el marc de la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya en aquest Parlament.

Ja sé que em començo a fer pesat, però un, per les bones causes, s'ha de fer tan pesat com calgui. És el ter-

cer any consecutiu que la llei més important de l'any, reconeguda la seva importància..., com la llei més important de l'any pel mateix conseller Mas-Colell aquest matí, cosa que l'honra per la seva sinceritat..., el que probablement, diguem-ne, parla menys favorablement de la seva actuació com a conseller és que, amb un cent per cent d'efectivitat, per tercer any consecutiu, li hàgim de demanar des de la resta de formacions polítiques que debatem els pressupostos en temps i forma. I «en temps i forma» vol dir que, malgrat que les eleccions es celebressin al novembre, ara mateix, si vostès haguessin fet les coses quan toca, ja hauríem de tenir els pressupostos en aquesta cambra aprovats. I «aprovats» vol dir, també, discutint, per la banda de les despeses, totes aquestes retallades de què ens assabentem per la premsa i pels anuncis dels diferents consellers, i, per la banda dels ingressos, fer també una discussió integral de quin és el marc, combinant la ideologia i l'eficàcia, que més convé a Catalunya.

Vostè, conseller Mas-Colell, ha dit una cosa que potser no se n'ha adonat, de la transcendència que té. Ha dit en aquesta cambra fa uns quants minuts que «com vostès ja saben, la situació pressupostària és molt complicada». Bé, ho sabem perquè ho deduïm. Però, formalment, saber, no sabem re. No, no, no sabem re! No hi ha hagut cap informació formalment traslladada al Parlament de Catalunya, que és com es fan les coses, entenc jo, als països civilitzats, com perquè tinguem coneixement que aquesta situació és tan complicada, més enllà de les seves paraules i actuacions.

Ara m'agradaria entrar en el punt específic de l'impost que planteja. I em remetré de nou, perquè crec que és important fer-ho, a una declaració seva, conseller Mas-Colell, del 22 de febrer del 2011. Diu el següent: «Hi ha hagut suggeriments que augmentéssim els impostos. No és el camí. El més indicat seria fer justament el contrari. No té gaire sentit que Catalunya tingui impostos més alts que altres comunitats autònomes, que són també en alguns aspectes econòmics les nostres competidores. Tendim a subestimar la importància del factor economia oberta i de la competència entre territoris o entre jurisdiccions.» Jo no vull posar més el dit a la nafra, però sí que crec que seria bo que els ciutadans de Catalunya, d'una persona com vostè, coneguessin com és possible que hagi canviat d'opinió de manera tan dràstica en només dos anys, i també crec que, des del punt de vista de la serietat de què vostès presumien al principi, quan van arribar al Govern l'any 2010, també seria bo confirmar que és una serietat, diguem-ne, una mica laxa, en què cap dir una cosa i al cap d'uns mesos, o d'uns anys, la contrària.

En el cas concret d'aquest impost, nosaltres, tornant a enllaçar amb el que deia abans, el que ens preocupa sobretot és que tenim coneixement que per exemple les entitats del tercer sector –perquè crec, o així com a mínim em consta, que els ho ha comunicat vostè personalment– tenen el coneixement que no es farà cap nova convocatòria mentre el pressupost no estigui aprovat. Estem a finals de febrer i aquesta és encara la situació.

Llavors, de nou, crec que seria molt bo que expliqués clarament quan presentaran els pressupostos,

perquè comença a ser un tema... Sí, senyor Pujol, jo aquesta cara de paciència és la que poso cada dia també quan penso en aquest tema. I, per tant, penso que, inclús veient la cara de paciència del senyor Pujol, seria bo que informés de quan pensa portar-los a aquesta cambra. I si no és possible, inclús em conformaria que expliqués clarament els motius, però els motius de veritat, perquè els motius sobre el desconeixement del nivell de dèficit que aquest Govern espanyol, que en opinió d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió és tan dolent, doncs, bé, és una excusa, jo cec, que formalment..., jo crec que, de totes maneres, a la gent, inclús als que tenen simpatia per tots vostès, comença a sonar una mica pesada, no? Perquè, miri, el senyor Obama també té problemes. O sigui: tots els països del món, inclús els més poderosos, tenen problemes per aprovar els pressupostos. Hi ha restriccions polítiques, del partit, de la mateixa llei de què els països s'han dotat, que impedeixen als governs fer el que vulguin. No és una bona excusa presentar els pressupostos més tard pel fet que no coneguim vostès el nivell de dèficit. Les empreses, arreu del món, presenten els seus pressupostos. Les comunitats autònomes espanyoles... Sí, no rebufi, senyor Junqueras, que això és així. Les empreses d'arreu del món ho fan, les comunitats autònomes també. Però és que un pressupost és un pressupost. Per això porta el prefix. (*Veus de fons.*) No, el comparo amb relació a les restriccions que tenim.

La presidenta

Senyors diputats...

Maurici Lucena i Betriu

Tots tenim restriccions, i no hi ha cap raó de veritat, més que la comoditat política i intel·lectual... Jo em poso en el seu lloc, i a mi em seria molt més còmode sortir aquí i dir constantment: «No podem fer això, perquè Espanya ens ho impedeix», o «no podem fer això altre per l'herència que hem rebut». Tot això, bé, com a exercici d'esgrima parlamentària potser té un «passe», però des del punt de vista de l'eficàcia de l'acció de govern no aporta absolutament res. Més aviat al contrari: tendeixo a pensar que vostè inconscientment introdueix una laxitud en el control de la gestió dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, perquè és impossible introduir incentius a l'eficiència si no se sap mai, amb un cent per cent d'efectivitat, de quins diners es disposa quan un comença l'exercici pressupostari, i tampoc mai quan els acaba, perquè ara resulta que també sabem que vostès han prorrogat el pressupost amb una no-disposició de crèdit del 30 per cent, però, això sí, com sempre, lineal. Perquè és veritat, la linealitat és molt còmoda. També impedeix fer el que crec hauríem de fer, que és fer una anàlisi departament per departament d'on hi ha marge per pujar o abaixar. Potser ens sobren policies i ens faltes metges. Ho dic com a exemple. Aquest és un exercici que està absent en el debat polític català i, sobretot, està absent en l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I acabo dient un altre cop que, malgrat que ha tingut el vot favorable del Grup Socialista per a la convalidació d'aquest decret llei, malgrat que ja li avanço que si no és que, perquè tot pot passar, quan aquest projecte de llei es discuteixi amb detall vostès proposen coses molt extraordinàries tindran el nostre vot favorable... Però tenen un vot favorable amb un asterisc, diguem-ne, molt llampant, perquè em sembla, ens comença a semblar, poc presentable que no es faci un debat més general que inclogui despeses i ingressos, que es diu la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya en aquest Parlament.

Gràcies, presidenta; gràcies, consellers, i gràcies, diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui, 27 de febrer, fa seixanta dies que el senyor Mas-Colell va ser de nou nomenat conseller del Govern de la Generalitat, i avui, seixanta dies després, no hi ha pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2013, en què ja estem al 27 de febrer..., de l'any 2013, i, per tercer Ple consecutiu ordinari del Parlament de Catalunya, continuem debatent només propostes del programa electoral d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Convergència i Unió ha abandonat completament el programa electoral amb què es va presentar a les eleccions de l'any 2010 per treure el poder al tripartit. Convergència i Unió ha decidit fer seves fins a l'última coma les exigències del senyor Oriol Junqueras. Estem a 27 de febrer de l'any 2013 i no tenim pressupostos d'aquest any 2013.

Mentrestant, el Govern de Convergència i Unió aprova un impost sent govern en funcions, quan el va aprovar inicialment per decret llei, amb caràcter retroactiu, com no ha succeït mai amb cap impost a Catalunya, ni a cap comunitat autònoma, ni al conjunt d'Espanya; un impost injust, un impost que va en contra de l'estalvi, un impost que va en contra de la inversió, un impost que el mateix Grup de Convergència i Unió, fins a dues vegades, l'any passat va rebutjar en aquest Parlament a proposta del mateix Grup d'Esquerra Republicana, que és avui qui li garanteix que aquest impost es pugui aprovar, un impost que consisteix senzillament a gravar els dipòsits d'estalvi de la gent.

Senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, tant ens fa, en el Partit Popular català, que vostès es llancin als braços d'Esquerra Republicana de Catalunya; tant ens fa, en el Partit Popular català, que vostès vulguin convertir-se en una sucursal d'Esquerra Republicana de Catalunya; tant ens fa, al Partit Popular català, que vostès, en dues eleccions, vulguin acabar

formant part del Grup Mixt. El que ens preocupa, en el Partit Popular català, és que tot això, l'acord ERC-CiU, perjudica l'economia catalana, perjudica l'estabilitat política a Catalunya, perjudica l'atracció d'inversions per a l'economia catalana, perjudica la recuperació econòmica i, evidentment, perjudica la creació d'ocupació.

Vostès saben, ERC-CiU, que aquest impost és inviable, que aquest impost no es podrà aplicar, entre altres coses perquè a dia d'avui aquest impost ja està suspès pel Tribunal Constitucional. I per què, tot i això, vostès opten per seguir mantenint aquest impost, per tirar-lo endavant? Doncs perquè el senyor Mas-Colell, el senyor Artur Mas i el senyor Oriol Junqueras puguin dir que han de treure una paga als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya no per la seva mala gestió d'haver convertit Catalunya en la comunitat autònoma més endeutada d'Espanya, no per ser incapaces d'eliminar despesa identitària o despesa burocràtica, i puguin dir que això passa perquè no han pogut aprovar un impost per decret llei amb caràcter retroactiu sent govern en funcions, com no succeeix amb cap impost a la història tributària espanyola, i evidentment tampoc catalana. Després algú s'estranya quan el Tribunal Constitucional els el suspèn cautelarment. És que no ho ha fet amb vostès perquè són vostès; ho hauria fet amb qualsevol govern que hagués decidit aprovar un impost d'aquesta manera, fent el que literalment es diu una *chapuza tributaria*.

Per tant, senyores i senyors de l'acord ERC-CiU, abandonin la cursa d'impostos que han iniciat: impost sobre els estalvis de la gent; impost sobre el patrimoni, que l'han augmentat; impost sobre els avions; impost sobre les llaunes de Coca-Cola; impost sobre successions... Són clars exemples d'aquesta escalada impositiva que els exigeix el senyor Oriol Junqueras i que sembla ser que vostès assumeixen amb tot plaer i gust per part de Convergència i Unió.

Optin, senyores i senyors de l'acord ERC-CiU, en primer lloc per no mantenir retinguts els pressupostos. No sé si a la seu d'Esquerra Republicana o a la seu de Convergència i Unió, però el que està clar és que a dia d'avui, 27 de febrer, els catalans no coneixen, ni el Parlament de Catalunya no coneix, ni la data que pensen vostès presentar els comptes públics que hauran de regir l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Senyors diputats de l'acord i senyors membres de l'acord ERC-CiU, facin reformes estructurals; compleixin els objectius de dèficit; redueixin els actuals nivells de deute, que són els més elevats del conjunt d'Espanya; treballin perquè la Generalitat de Catalunya surti de l'actual consideració de bo escombraria, cosa que permetria sens dubte sortir del pou de dèficit, deute, crisi i inestabilitat en què ens han situat els governs tripartit, de Convergència i Unió i ara de l'acord ERC-CiU.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, diputats, diputades, no repetiré la totalitat dels arguments que ja hem donat les cinc vegades que hem debatut en aquest Parlament, entre l'anterior legislatura i aquesta, la Llei de dipòsits bancaris, ja sigui a proposta del Grup d'Esquerra Republicana, a proposta del nostre grup o, en aquesta ocasió, a proposta del Govern. Sí, per això, recuperar algunes idees, no?

Dir, però, que els arguments del senyor Coto, del Grup del Partit Popular, són els mateixos arguments que va utilitzar Convergència i Unió la passada legislatura en rebutjar aquest impost. A veure si els diputats del PP ara fan també el mateix procés que CiU i s'acaben de convèncer.

Miri, nosaltres celebrem que s'aprovi aquest projecte de llei, que el puguem tractar i esmenar, que el puguem millorar; nosaltres ja ho hem proposat en repetides ocasions. I ho celebrem tot i que, cal dir-ho, sempre tindrem la sospita que al Govern català ja li ha anat bé que el Govern del PP aprovés el mateix impost de tipus zero, ja que va rebutjar amb molta contundència, amb molta radicalitat, aquest impost quan nosaltres i altres grups el vam portar a aquesta cambra la legislatura passada.

Com s'ha dit, és un impost que ja existeix en altres països d'Europa, i no passa res. És un impost que existeix a Extremadura, a Astúries i a Andalusia. I mirin: a Andalusia, on aquest impost existeix des del 2010, no hi ha hagut deslocalització de dipòsits bancaris, fuga cap a altres comunitats que no tenen l'impost; no hi ha hagut, perquè ens entenguem, efecte Depardieu, ni tampoc hi hagut desplaçament cap als dipositants; no hi ha un increment dels costos bancaris als clients per compensar l'impost.

I com ja ha assenyalat algun altre grup, avui veiem confirmats els nostres arguments contra la Llei de dipòsits que ha aprovat el Govern de l'Estat amb el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. El consell ha dictaminat per unanimitat que la Llei de dipòsits bancaris en entitats financeres de l'Estat és contrària a la Constitució i a l'Estatut; qualifica l'impost d'«aparent», ja que del que es tracta és d'una prohibició a totes les comunitats d'establir un impost específic de dipòsits bancaris, vulnerant l'autonomia financera de les comunitats autònomes; el qualifica d'«impost fictici», que no conté els elements d'un veritable impost —el tipus de gravamen és zero—; no genera ingressos ni obligacions fiscals, perquè l'únic objectiu que té és impedir que les comunitats autònomes, en aquest cas la Generalitat, puguin crear un impost i puguin desenvolupar la seva autonomia fiscal. I per això és un acte de deslleialtat institucional cap a totes les comunitats autònomes.

Mirin, l'aprovació de la llei de l'Estat i el posterior recurs d'inconstitucionalitat contra la llei catalana és un veritable acte de cinisme per part del Govern del PP. És un acte de cinisme perquè, mentre reclama a les comunitats un ajust clarament abusiu amb relació al seu pes en la despesa, es prohibeixen mesures fiscals positives que permetrien incrementar els ingressos. Això ens ha passat amb dipòsits bancaris, però també ens ha passat amb l'impost de producció nuclear, per exemple, no? I cal recordar com es va aprovar aquest impost: a través de dues esmenes, amb nocturnitat..., dues esmenes a una llei molt llarga i complexa.

Si l'objectiu del Govern del PP hagués estat evitar diverses regulacions sobre el mateix fet imposable en diverses comunitats autònomes, simplement hauria intentat negociar, hauria desenvolupat una negociació amb les comunitats autònomes; però ni tan sols les va consultar. Per tant, l'impost de l'Estat no té cap voluntat recaptatòria i té tota la voluntat d'escanyar les comunitats autònomes, de recentralitzar i, sobretot, de defensar els interessos dels bancs i les caixes.

És un acte de cinisme i és indignant, perquè, quan un any més s'exigeixen més sacrificis als treballadors públics, quan es preveuen més retallades en educació, salut, serveis socials, quan l'atur i la pobresa estan creixent i quan els salaris dels treballadors no paren de baixar, el Govern del PP pretén preservar la banca de contribuir a l'esforç general. Per això és indignant, perquè sempre es demana l'esforç..., no es demana mai l'esforç a les rendes del capital o als patrimonis. O quan, per exemple, es vol imposar o es vol canviar, amb la vergonya que es vol eliminar la vergonya de les Sicav, l'argument sempre és el mateix: els capitals acabaran marxant, se n'aniran. I, mirin, curiosament, els capitals no marxen de països com els del nord d'Europa, amb una pressió fiscal superior a la nostra, perquè són capitals amb voluntat productiva, i no especulativa. En canvi, els treballadors públics, els usuaris de la salut, les famílies que porten els fills a l'escola pública, els que poden perdre els seus habitatges perquè no poden pagar la hipoteca, aquests són població captiva, aquests no es poden deslocalitzar. La càrrega de l'ajust, les retallades, sempre cauen sobre aquests. En canvi, a bancs i caixes, cap esforç. Això és el que fa el Govern del Partit Popular. El mateix partit que ha aprovat una amnistia fiscal vergonyosa, amb les conseqüències que tots sabem i amb els noms que hi ha implicats, és el que ara protegeix de pagar l'impost a bancs i caixes.

I la mesura del cinisme és molt clara. Cost del rescat de la banca nacionalitzada: 67.000 milions d'euros, pagats per tots els ciutadans i ciutadanes, dels quals es calcula que, pel cap baix, 21.000 milions segurament ja no es podran recuperar. Gravamen de l'impost bancari, fet pel Govern de l'Estat: zero per cent. Cal recordar que a l'impost que es proposa, que discutim avui, els tipus són del 0,3, del 0,4 i del 0,5 per cent; cap barbaritat recaptatòria, estem convençuts que bancs i caixes poden fer aquest esforç.

I, per acabar, és un acte de cinisme el que ha fet el Govern del PP, perquè no s'amaguen de demostrar qui té el poder en aquest país. El que fa el Govern del PP és

protegir no l'interès general, sinó l'interès particular del sistema financer, i, malauradament, no només el Govern del PP, sinó també governs anteriors. Darrerament n'hem vist alguns exemples, com l'indult a Alfredo Sáenz, vicepresident del Banc Santander, indultat pel Govern del PSOE, indult que ara ha estat parcialment revocat pel Tribunal Suprem, i de qui hem demanat el seu cessament, el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, al Banc d'Espanya, perquè no compleix amb les condicions d'honorabilitat que la llei exigeix per tenir responsabilitats en el sector bancari.

O per no parlar de l'escàndol de les preferents: mentre les entitats financeres amagaven informació i enganyaven els estalviadors que van comprar aquest producte, els organismes reguladors –el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors– miraven cap a un altre costat. O el sobreendeutament hipotecari al qual han abocat moltes famílies, a les quals ara es fa fora de les seves cases. O els préstecs a les administracions públiques amb tipus del 5 o del 6 per cent, mentre aquestes compren el diner al Banc Central Europeu a l'1 per cent. O els sobresous escandalosos. O les portes giratòries entre administracions i bancs.

No és possible en aquesta situació, amb la que està caient, que caixes i bancs assumeixin aquest impost i paguin aquest impost? Crec que és una qüestió d'equitat i d'elemental sentit comú, quan s'estan reclamant els esforços que s'estan reclamant al conjunt de la ciutadania. Segur que bancs i caixes, que malgrat la situació de crisi econòmica encara tenen beneficis, poden pagar aquest impost.

En fi, per totes aquestes raons donem suport a la tramitació d'aquest projecte de llei i confiem millorar-lo els propers mesos.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, buenas tardes. *Conseller, consellera, consellers*, diputados, diputadas, «ventrílocuo» viene del término latín «ventrilocuus», que es aquel que hablaba con el vientre. Yo creo que a ustedes todos les vienen las imágenes de los ventrílocuos, ¿no?; algunas imágenes un poco terroríficas. A mí siempre me han dado un poco..., siempre me han sido turbadores, los ventrílocuos. Yo recuerdo a Monchito –¿se acuerdan ustedes de José Luis Moreno?–, a Daisy, ¿eh?, con Mari Carmen... El ventrílocuo. Claro, y hoy hemos visto un ejercicio de ventriloquía estupendo, perfecto: el señor Pere Aragonès casi no movía los labios. El éxito en los espectáculos de ventriloquía se fundamenta en que el ventrílocuo prácticamente no mueve los labios; y no los ha movido. Y el señor Mas-Colell ha dicho lo que el señor Pere Aragonès estaba diciendo, a la perfección. Esto es lo que estamos debatiendo hoy aquí: una medida impuesta por Esquerra Republicana, porque *Convergència no se la cree*. Y si la aprue-

ba es porque sabe que no la va a aplicar. Es mentira, fuegos fatuos, *focs d'encenalls*, ¿eh? Es aquello..., re, nada, teatro, parodia –parodia–, porque si la tuvieran que aplicar no la hubieran aprobado. ¿Y por qué la aprueban? Porque no la van a aplicar.

¿Eso es ético? Pues en absoluto. Es un ejemplo de mediocridad política, nada..., bastante habitual, por cierto, pero de mediocridad política, sobre todo de cobardía. De cobardía porque uno tiene que defender los principios políticos que ha defendido en esta cámara, ¿verdad, Teixidó? Con vehemencia.

Y yo le decía a Teixidó el día que tuvimos aquí el debate –quizás más serio, quizás más profundo, pero no menos pedagógico que el de hoy– que tenía razón, porque, más allá de lo que diga el ventrílocuo, este es un impuesto que, de aplicarse –que por suerte no se aplicará, ¿eh?, para beneficio de todos los catalanes y catalanas ahorradores o ahorradoras–, no lo pagarían las entidades financieras, y ustedes lo saben: lo pagarían los ahorradores y las ahorradoras en comisiones. ¡Si es así! ¡Si ustedes no tienen ningún mecanismo para controlar eso!, ninguno, y lo saben.

Son las famosas medidas de Twitter que Esquerra Republicana les forzó a adoptar, las «tuitmedidas» fiscales, ¿eh? Alguna ocurrencia más tendrán. Yo creo que en la sede tienen un buscador de medidas fiscales de Twitter. Había algunos que pedían cobrar un impuesto por respirar; espero que esta no la apliquen, porque después de las bebidas gaseosas o azucaradas, otra de las grandes iniciativas fiscales de los «ERC in black» en el Departament d'Economia...

¿Esa es la reflexión acerca del modelo de fiscalidad que necesita nuestra comunidad autónoma? ¿Estos son los que gobiernan el destino de los catalanes en los próximos años? ¿Estos son aquellos que van a establecer las medidas de ingresos que esta comunidad tiene que establecer a la hora de cuadrar sus... famélicas cuentas? No vamos bien.

Más allá del bla-bla-bla, de la retórica casi eclesástica, de los sermones, ¿eh?, estos que escuchamos aquí, que son muy aparentes pero poco efectivos, las medidas propuestas por Esquerra Republicana de Catalunya para cuadrar las cuentas son eso: humo de pajas.

Este impuesto es un impuesto injusto, no porque lo sea conceptualmente, sino simplemente porque no lo pagan aquellos que en principio son el sujeto de la tributación. ¡Lo pagan los ahorradores! Y ustedes, como no han tenido bastante con cobrar a los enfermos y a los crónicos, ¿eh?, a los abuelitos, a los pensionistas, a los universitarios, a los que tienen que acudir a la justicia, ¿eh?, a los conductores, malvados conductores de vehículos, que les siguen gravando más céntimos por litro de combustible –no hace falta el *fracking*; a estos les metes el *fracking* cada vez que le enchufas a la gasolina–, ahora a los ahorradores. Vamos, hombre, ¡qué progresividad!, es progresivo. Son ustedes formidables. ¡Qué poco se atreven con aquellos que realmente podrían contribuir más! De momento no he visto que ustedes reincorporen el último tramo del impuesto de sucesiones. ¿O es que este nadie se lo iba, digamos, a cubrir, como el del PP con el cero por cien-

to de impuesto? ¿En este no había prisa para decir: «Ens han tret 500 milions d'euros!»? Qué malos son en Madrid, qué perversos son, ¿verdad?

Siempre podemos tener otras medidas, que es pedir la parte proporcional de la amnistía fiscal, que algunos conocen bien, ¿verdad? Hay algunas familias que ya han reconocido 5 millones de euros en evasión fiscal; proporcionalmente eso sería, el 20 por ciento del PIB, 1 millón de euros, ¿no? Esa quizás es una medida más inteligente, porque supongo que ustedes también conocen bastante bien el fraude fiscal de esta comunidad.

En resumen, estamos debatiendo un impuesto que no se va a aplicar, que solo es una coartada para que ustedes puedan continuar en aquello que sí que hacen bien. ¿Gobernar? ¡Quia!, eso es para otros. ¿Para qué vamos a gobernar, si no hay nada que gobernar? Si no tenim marge, eh?, d'actuació. No podem, no tenim les eines de gestió. No sé què fem aquí, si no tenim les eines de gestió. Què fem?, què aprofitem? Presupuestos, ¿«pa» qué, hombre? Si esto, qué más da, si total, los ingresos son los del FLA, del Fondo de liquidez autonómico. No vaya a ser que presentemos unos presupuestos que no cumplamos con el objetivo del déficit y nos deje de llegar cada mes aquello que nos permite pagar las nóminas y poco más.

Es todo tan lamentable que, de verdad, no sé si cinco veces, pero..., nos podríamos ahorrar la mitad de las intervenciones en este Pleno. Sí, claro que sí, porque aquí lo que habría que estar debatiendo desde hace no sé si sesenta días, pero desde hace ya semanas, son los presupuestos de la Generalitat de Catalunya. Eso sí. Y quién quiera poner medidas de acompañamiento, que las ponga donde corresponde, y debatamos sobre los gastos y los ingresos, sobre la realidad. ¿Ustedes van a incorporar estos 500 millones de euros fantasmales, de su fantasmagórica proyección, como ingresos en los presupuestos de este año? Ahí veremos si ustedes se creen este impuesto o no, o si es exclusivamente aquello que aparenta ser y que probablemente sea, que es una coartada para el lloriqueo permanente y la excusa y el victimismo, *as usual*.

«No puedo hacer un presupuesto con un déficit del 0,7.» Pues váyase. Si no está obligado, nadie le obliga a ser *conseller* de Economía. Pero hay una ley que le obliga a cumplir los objetivos del déficit. ¿Injustos? Claro, como injusto es que un señor pierda su vivienda porque no tenga trabajo, o injusto es que un empresario tenga que cerrar porque no pueda pagar impuestos, o injusto es que a alguien le embarguen una cuenta porque no tenga para pagar un recibo del IBI, o injusto es que a uno le corten el agua, la luz o el gas porque no tenga dinero para pagarlos. ¡Es que el mundo es una injusticia!, ¡es terrible! Lo que pasa es que a ustedes esa injusticia nunca les afecta. Si no les afecta, déjenlo, váyanse, no les obliga nadie. Si no saben cumplir un presupuesto, si no saben cuadrar un presupuesto, si simplemente buscan excusas, construyen coartadas y alimentan sueños porque son incapaces de afrontar la realidad, tienen ustedes un problema, pero, como habitualmente les digo, su problema es el de todos los catalanes.

Yo solo me felicito porque este debate se quedará exclusivamente en unas imágenes que grabarán estas cámaras, porque este impuesto no se llegará a aplicar y porque..., antes decía el señor Mas-Colell, utilizaba un verbo, «sustraer» –acabo, presidenta–, «sustraer». De «sustraer», la primera acepción es «robar, hurtar», y el primer ejemplo es «sustraer dos carteras» –no sé por qué lo de «dos». Porque ustedes querían sustraer el dinero a aquellos que se habían dedicado a ahorrar, que iban a ser ellos quién pagase este impuesto. Y eso, a estas alturas, penalizar a aquellos que han hecho el esfuerzo del ahorro es simplemente indecente.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Hola, bona tarda. Bé, d'entrada, nosaltres som nouvinguts en aquest Parlament i ens sobten determinats procediments, són nous per nosaltres; determinats mecanismes no acabem d'entendre si serveixen o no serveixen, si són avalats per tothom, si són correctes... Ens generen bastants dubtes. A l'espectacle, diguéssim, públic d'aquest matí no hi estem acostumats, que en comptes de treballar-se a porta tancada les mesures contra la corrupció, analitzant quines es poden aplicar, quines no, i llavors, una vegada trets el resultat, que cadascú opini el que vulgui però... No hi estem acostumats. Diguéssim que la màxima, la cultura que tenim, en tot cas, de treball és una altra. A nivell associatiu, a nivell militant i a nivell d'ajuntaments també és una altra. Les coses es resolen a porta tancada, no perquè no es pugui conèixer el debat, es poden fer durant..., però en tot cas no aquest espectacle televisiu.

Dic, simplement, que ens sorprèn a nosaltres, perquè no hi estem acostumats. Entenem que és un comportament propi d'aquest Parlament, no ens acaba d'agradar, ho hem de dir, no estem aquí per canviar-ho, en tot cas no hi arribarem, però a més a més si això ho combinem, no?, que mentre aquest matí hi havia aquí el debat sobre les mesures de transparència i de corrupció, etcètera, que deu ser el procediment lògic, eh?, vull dir, fins i tot que hagi vingut el president a explicar-ho deu ser correcte, que mentrestant a fora, no?, s'anessin succeint registres de cases per part de la Guàrdia Civil, al mateix temps que s'estava parlant; una espècie de frenesia a través de les xarxes en directe, que s'anava produint, i llavors «corre, que ja s'ha imputat el senyor Crespo» i... Bé, no ho sé, eh?, exactament; no sabem exactament en quin espectacle o en quin plató ens hem ficat, però em sembla que no es fan exactament així les coses si es volen aconseguir resultats pràctics.

I tot això per què ho dic? No és per aprofitar la intervenció per fer referència a aquest matí, que ja ho he fet, sense voler, sinó que la qüestió és: aquest impost serà vàlid o no?, els treballs que ara començarem

amb aquesta llei seran vàlids o no?, serviran o no?, hi ha alguna garantia?, s'ha estudiat?, ens hi aplicarem i aquest impost sortirà?, i, encara que estigui suspès per l'Estat espanyol, si anem cap a la independència, s'aplicarà tot just després? És a dir, serà un treball legislatiu que serveixi o no?

Per raons molt pràctiques, eh?, perquè som només dos diputats, perquè som 126.000 votants, que no tenim gaire permís per parlar en nom d'ells, però, en tot cas, 126.000 votants cansats d'una determinada situació, d'un determinat estat immobiliari de les coses, i perquè creiem que estem en un país que està a punt del col·lapse, del col·lapse humanitari, del col·lapse emocional també, del col·lapse material i del col·lapse financer de les seves institucions.

Per tant, volem saber si aquest impost que ara ha estat suspès, diguéssim, via Govern espanyol s'està en vies de negociar que el desbloquegin? Hi ha alguna possibilitat que el desbloquegin? Haurem d'esperar que hi hagi algun tipus de sentència favorable a la Generalitat que permeti la seva aplicació o haurem d'esperar a la independència? I, en cas que s'apliqui amb la independència, si seran vàlids els treballs? Són preguntes que potser se'n surten una mica, del corrent, però volem saber-ho abans de ficar-nos-hi i destinar una sèrie d'hores, de debats, d'idees i d'aportacions a una cosa que volem saber si tindrà la seva aplicació, perquè, si no, vull dir, per anar passant l'estona i anar fent, ja tenim molts altres fronts oberts.

Nosaltres ja ho vam dir, creiem que aquest és un debat que s'està repetint, és un procediment d'aquests que tampoc acabem d'habituar-nos-hi, no?, es va repetir quan vam demanar que es tramités com a projecte de llei, cadascú va fer la seva intervenció; ara torna a passar al debat de la totalitat que en els seus termes, diguéssim, ja va ser fet en aquell moment, per tant, tornem a tenir un micro per... En tot cas, són els procediments parlamentaris que hi ha. Però nosaltres en aquella ocasió ja vam demanar que volfem avançar cap a un mapa de la tributació del capital financer al nostre país, en una situació que només donant quatre dades, doncs, em sembla si més no preocupant, davant de les retallades, davant de la precarietat social, laboral, familiar, en què viu bona part de la població d'aquest país, no?

Un país on l'evasió fiscal està legalitzada a través de les Sicav, que acumulen 30.000 milions d'euros, és també un país on els darrers anys l'aportació que fan al conjunt dels impostos, al conjunt de l'erari públic, les societats a través dels impostos que les graven ha baixat fins al 8 per cent; ha passat del 20 i escaig per cent al 8 per cent, de forma absolutament injusta, no?

Per tant, s'ha hagut d'apujar l'IVA, s'ha hagut d'apujar tots aquells impostos que ens graven tots per igual, sense distinció de quant ingresem, de quines són les nostres rendes, i en un país on properament el rescat de la banca ja nacionalitzada ens costarà 67.000 milions d'euros, més uns altres 89.000 en avals, i en un país també on –ja ho he repetit moltes vegades, i no és que li tinguem una mania especial, bé, potser sí, però en tot cas és perquè és gràfic i ens ajuda a entendre bo-

na part de per on van les finances i les injustícies– els darrers cinc anys «la Caixa» ha guanyat 8.500 milions d'euros, que són més o menys els que en tres anys haurà executat de retallades la Generalitat sota el Govern de Convergència i Unió, en aquest cas. I, per tant, són quatre dades, creiem nosaltres, que dibuixen molt bé l'estat de necessitat extrema que tenim de dibuixar un mapa de la tributació del capital financer.

Per a la CUP, per a les candidatures d'unitat popular, és prioritari taxar l'especulació i taxar el capital financer, perquè ho hem reformat tot: hem reformat els treballadors, hem reformat el dret de la negociació col·lectiva, hem reformat l'IVA i hem reformat absolutament tot el que té a veure amb el comú de les persones, i, en canvi, a aquells que havien generat la crisi, aquells que s'estaven repartint dividendes milionaris i que continuen repartint-se dividendes milionaris en temps de crisi a costa del patiment de tots, a aquells, al capital financer, no els ha tocat encara ningú; és més, se'ls ha ofert una amnistia fiscal, per si se sentien incòmodes i volien aprofitar l'avinentsa per acabar de saldar allò que durant l'especulació immobiliària havien anat generant, que eren riqueses, eh?, caus de lladres a l'estranger.

Per tant, trobem absolutament injust que s'hagi fet tot aquest desplegament legislatiu contra els treballadors, contra les classes populars, sobre les classes populars, sobre el comú del consum, sobre el comú de la població i en canvi no s'hagi destinat cap esforç a atacar aquells que estan a l'origen de la crisi, que tenen la clau de la seva solució, que és l'especulació financera, que és el sistema bancari en aquest país.

França ha creat, encara que només per als cursos tributaris de 2012 i 2013, l'impost sobre les grans fortunes i l'impost que grava la compra d'accions d'empreses amb un elevat volum de capitalització borsària, i fins i tot en el marc de la Unió Europea s'ha acordat crear un tribut per gravar les transaccions financeres, que hauran de pagar les entitats bancàries, és a dir, propostes tributàries que fa anys es proposaven i es deia que eren impossibles de dur a terme. Ara estan sobre la taula.

Ho volem demostrar fent esment de l'editorial de *Le Monde Diplomatique* de desembre de 1997, ara fa quinze anys, que parlava així sobre la taxa Tobin: «La llibertat total de circulació de capitals desestabilitza la democràcia, per això és important posar en marxa mecanismes dissuasius. Un d'ells és la taxa Tobin, que pren el seu nom del premi Nobel nord-americà d'economia que la va proposar el 1972. Es tracta de gravar de forma mòdica totes les transaccions sobre els mercats de canvis per estabilitzar-los i al mateix temps per a procurar ingressos a la comunitat internacional. Amb un nivell del 0,1 per cent, la taxa Tobin aconseguiria anualment uns 166.000 milions de dòlars» –es deia llavors, ara fa quinze anys–, «dues vegades més que la suma anual necessària per a eradicar la pobresa extrema d'aquí al principi del proper segle» –el segle que ja hem començat–; «la seva aplicació, però, arruïnaria la creença liberal de tots aquells que no paren d'evocar l'absència de solucions de recanvi al sistema actual.» Fi de la cita. Una afirmació, aquesta última,

que *Le Monde Diplomatique* feia quinze anys enrere i que avui ha adquirit absoluta i radical vigència; és a dir, el que semblava una utopia de radicals ubicats fora de la realitat convencional avui ha esdevingut una exigència per a l'economia mundial i, per a major escarni, per a la mateixa supervivència del capitalisme.

De veritat els ho dic, no es creguin les pors, ni es creguin les pors que marxaran, de l'oligarquia local, de la lumpenoligarquia dels països del sud d'Europa, que han viscut de l'especulació i que no han tingut, en la seva major part, una voluntat de producció, de construcció d'un país, sinó de treure el màxim benefici. Són bàsicament capitals, els especulatius i els financers, que han vingut i es queden aquí per rapinyar, per rapinyar en el seu moment territorial, per rapinyar hores de treball i ara per rapinyar recursos públics per a la seva supervivència.

Passem a l'ofensiva; no és creïble econòmicament un país que no estableix un mapa tributari del capital financer i assegura el seu desenvolupament econòmic a través de la participació de tothom, i que només sap oferir diners, i diners, i diners, quan veu l'amenaça de les mateixes oligarquies financeres. No és creïble per a ningú, ni és un país desenvolupat que es pugui considerar com a tal.

El que necessitem per revertir la situació actual és un banc públic que operi sobre la base de l'ètica, l'equitat i el benefici col·lectiu, un banc públic protegit per una xarxa privada de bancs ètics, cooperatius i populars, i perquè això sigui possible cal que esdevingui una prioritat política de primer ordre; per la CUP ja fa temps que ho és i també per cada vegada més ciutadans.

Mirin, sempre ho posem en relació amb quin paper ha de jugar el poder públic, per tant, aquell que vetlla pel bé comú de tothom, davant dels capitals financers en aquest moment de la història i en aquest moment de la crisi de la bombolla immobiliària i en aquest moment de la crisi capitalista. Ha de ser una posició de força. I posem com a exemples, perquè no és impossible i no s'ha d'inventar, mesures no ultrarevolucionàries sinó mesures correctes que han adoptat països que estaven amb l'aigua al coll a causa del capital financer. I sempre posem els exemples de l'Equador, de Bolívia, de Veneçuela, de tants altres que, malgrat que puguin pensar diferent d'altres coses sobre altres temes d'aquests països, pel que fa referència a quadrar-se amb el deute i a quadrar-se davant de les entitats bancàries i a generar sistemes financers democràtics i transparents al marge d'aquests sistemes financers privats internacionals i especulatius, han tingut mesures reeixides d'èxit que els permeten estar creixent econòmicament i repartint riquesa entre la seva població.

O ens llatinoamericanitzem nosaltres, o ens comencem a llatinoamericanitzar en aquest sentit, enfront dels bancs, nosaltres, i entenguin..., i es poden fer totes les conyes que vulguin, eh?, però entenguin en quin sentit els ho dic, o ens llatinoamericanitzem nosaltres o ens llatinoamericanitzaran ells a marxes forçades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Honorable presidenta, conseller Mas-Colell, consellera, conseller, diputats i diputades, a mi, el senyor Cañas cada dia té més la capacitat de sorprendre'm. Vostè l'altre dia a la comissió va dir que el problema de Catalunya eren els catalans i les catalanes, cosa que a mi realment em va ofendre moltíssim, i avui està molt preocupat, que gairebé semblava el Calimero, dient: «Esto es una injusticia.» Per tant, de veritat que cada dia em sorprèn més.

I al senyor Arrufat jo sí que voldria dir-li que jo sí que espero que aquesta taxa s'apliqui i espero que aquests treballs que hem d'iniciar serveixin ara que encara no som independents i el dia que siguem independents.

De fet, en l'actual situació financera, més de dinou països europeus tenen ja taxes sobre els tributs aplicables a les entitats financeres; alguns, com ha dit vostè, doncs, sobre els passius, com aquest que estem intentant aplicar, altres sobre les transaccions, com la taxa Tobin, o altres sobre les activitats financeres –vol dir que jo crec que anirem en bon camí si aconseguim aplicar-ho–, més de dinou països –Alemanya, Àustria, Bèlgica, Eslovàquia, Països Baixos, Portugal, Regne Unit, Romania, Bèlgica, Letònia, Xipre, Suècia, França, Eslovènia i Hongria–, i alguns inclús de duplicats. Per tant, penso que estem en el camí, i espero que aquesta feina es pugui fer ben feta.

Simplement, només recordar una miqueta l'impost, aquest impost que té el seu precedent en el de la Comunitat Autònoma d'Extremadura, tal com ja ha explicat el conseller, i que va ésser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern de l'Estat. I deia el Govern de l'Estat que aquest nou impost suposava una doble imposició, que vulnerava els principis de territorialitat i de lliure circulació de les persones i dels capitals. La comunitat autònoma andalusa posteriorment també el va aplicar, a partir de l'any 2011. Aquest no va ser recorregut al Tribunal Constitucional. I recentment el mateix Tribunal Constitucional declara el tribut extremeny com un tribut que s'ajusta al marc constitucional. El Govern de la Generalitat de Catalunya, el 18 de desembre, aprova el decret llei, que posteriorment va ser convalidat aquí, en aquest Parlament.

Però què passa, després? Que el PP propicia la creació del mateix impost per part de l'Estat presentant una esmena al Senat, eh?, durant la tramitació d'una llei de mesures tributàries genèriques, un calaix de sastre que se sol presentar.

El desembre de 2012, en la tramitació en el Senat d'aquest projecte de llei pel qual s'adopten les mesures tributàries, etcètera, resulta que el Grup Parlamentari del PP presenta una esmena en què crea, amb efectes 1 de gener de 2013, un impost sobre els dipòsits a les entitats financeres amb un tipus impositiu de zero. En

proposar la creació d'un nou impost, el PP era conscient que suposava un greuge financer per a algunes comunitats autònomes i, per tant, ja va preveure algunes mesures compensatòries, com va ser, doncs, en el cas d'Andalusia o en el cas d'Extremadura; no en el cas –perquè encara no havien entrat en vigor–, per exemple, de Catalunya o d'Astúries.

Regular un impost sense cap mena de voluntat recaptatòria, només perquè les comunitats autònomes no el tinguin, suposa un excés d'exercici de la competència estatal i un menyspreu i un menyscabament a la competència autonòmica. A més a més, i molt important: es va introduir una esmena en un projecte de llei per crear aquest nou impost, a Madrid, que no tenia res a veure amb les matèries que figuraven en l'esmena. I entrar una esmena que no té res a veure amb la resta de mesures d'aquest projecte de llei, que era un calaix de sastre, suposa un ús indegut del dret a l'esmena, ja que en realitat dóna lloc a una nova iniciativa legislativa, diferent del que hi havia, i el Senat de Madrid no està legitimat per fer-ho directament. Això és una vulneració del principi democràtic, segons la Constitució espanyola que vostès, senyors del PP, tant defensen i tant diuen que s'ha de complir.

I, a sobre, el Govern de l'Estat presenta un recurs d'inconstitucionalitat a l'impost català que s'aprova aquí, al·legant que quan s'aprovi el decret llei per implantar l'impost sobre dipòsits bancaris..., el Govern estava en funcions, la urgència del tema no era necessària... –escoltin, si ara no és necessària, ja em diran vostès quan ho és; en quin món viuen?–, i que la matèria sobre la qual es legisla, doncs, no ho pot fer, la Generalitat, i, per tant, no es pot aprovar aquest tipus de llei.

L'informe jurídic del Departament d'Economia i Finances deixa molt clar que la Generalitat té plena capacitat normativa en aquesta matèria tributària. I aleshores el Govern de la Generalitat demana un informe al Consell de Garanties Estatutàries –com ja s'ha explicat per part d'alguna altra persona que ha sortit aquí, al faristol– sobre aquest impost de Madrid.

I saben què diu, el Consell de Garanties Estatutàries? Diu que l'article 19, que és el que regula aquest nou impost, eh?, que és un impost sobre dipòsits a entitats de crèdit amb tipus impositiu zero, va en contra –va en contra– de determinats articles de la Constitució espanyola i de l'Estatut. Per tant, vostès ens demanaven aquest dematí –la senyora Cuevas– que haviem de complir, que haviem de complir la llei... Qui no compleix la llei o qui està en contra de la Constitució en aquest cas, i de l'Estatut de Catalunya? També són lleis.

I diu exactament: «És un impost aparent», i que «l'Estat fa una prohibició contrària a l'autonomia financera de les comunitats autònomes». Per tant, va en contra de l'article 156.1 de la Constitució espanyola. També diu que no s'empara en la LOFCA, i, per tant, va en contra de l'article 157.3 de la Constitució espanyola. Tot això, el que vostès han fet.

El punt c ens diu aquí, també, que es tracta d'un impost fictici i que no té la finalitat recaptatòria, perquè el tipus impositiu és zero; per tant, a qualsevol base imposable que li apliquis un tipus impositiu zero, mul-

tiplicat per zero dóna zero. I, per tant, no es pot emparar en l'article 149.1, apartat 14, de la Constitució espanyola.

I, a més a més, diu que no reconeix la competència de la Generalitat de Catalunya per establir els seus impostos. I, per tant, vulnera l'article 203.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Per tant, la creació d'aquest impost del Govern de Madrid és una utilització fraudulenta d'un instrument legal. I aquest informe s'ha fet per unanimitat de tots els membres del Consell de Garanties Estatutàries. Per tant, prenguin nota de qui ha i qui no ha de complir la llei.

També dir que des d'aquí, el Parlament, es van publicar fa un parell de dies les al·legacions que el Parlament ha fet sobre aquest recurs al Tribunal Constitucional, interposat per l'Estat, sobre el nostre decret llei. I també demana que..., tot el que allà s'exposa no té sentit, i, per tant, en els supòsits en què pretenen vostès que no l'apliquem, es demana que es desestimi aquest recurs d'inconstitucionalitat presentat pel president del Govern, el senyor Mariano Rajoy.

Per altra banda, jo li diria al senyor Lucena, que deia que es va dir que no s'apujarien els impostos... No es volien pujar els impostos, però s'estan demanant ja massa sacrificis a la gent, i, per tant, potser es hora que comencem a aplicar un impost que ens pot reportar un ingrés gairebé de 500 milions d'euros.

I que no s'han presentat els pressupostos a temps. Doncs, escolti, encara no s'han presentat, però és que si els presentem a dia d'avui els hem d'aplicar amb el 0,7 per cent. I si vostè, l'altre dia, ho recorda, el conseller Mas-Colell ho va dir: és pràcticament impossible poder presentar uns pressupostos amb el 0,7 per cent de límit de dèficit, perquè tocaríem el moll de l'os, però molt endintre. Per tant, pensem que no pot ser.

I al senyor Coto també li voldria dir, doncs, que... (*l'oradora riu*), que miri el que diu, perquè potser d'aquí a un temps vostès hauran d'aplicar mesures pitjors que aquestes. Diu: «És que nosaltres... Vostès apugen impostos.» I l'IVA..., és que jo no sé si ho somio, però què és l'IVA? Un impost, no? Un impost indirecte, però és un impost. I, escolti, demani a la gent del carrer, a la gent que està aquí fora, si nota cada mes, quan va a comprar, quant li costa l'IVA?

Per tant, escolti'm, si tenim, també diu, un bo escombraries és allò a què vostè o vostès ens fan arribar. I si hem d'abaixar la paga extra de molts treballadors de la Generalitat és gràcies també, doncs, a tots els incompliments que vostès ens estan fent. I, a sobre, no ens rebaixen el nivell de dèficit.

I, escolti, respecte al pressupost li recordaré que vostès van estar al voltant de tres mesos a presentar els pressupostos, quan hi van haver les eleccions a Andalusia. Per tant, escolti, no fem demagògia, siguem seriosos i parlem clar.

I res més. Jo, per tot el que he exposat, els demano, en favor de no haver de fer tants ajustos en el pressupost 2013, que donin suport a aquest projecte de llei,

que si el Tribunal Constitucional ens dóna la raó –que crec que ens la donarà– podem aportar a les finances de Catalunya una quantitat estimada de 500 milions d'euros addicionals, que afavoriran la majoria dels catalans i de les catalanes, en contra del que opina el senyor Cañas.

Moltes gràcies.

(Diversos diputats demanen la paraula.)

La presidenta

Senyor Coto, senyor Cañas, senyor Lucena, senyor... *(veus de fons)* –exacte– Aragonès. Senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Per les múltiples al·lusions de la diputada de Convergència i Unió al meu partit i a mi mateix, miri, escolti, si tant vulnera...

La presidenta

Té múltiples al·lusions, però té trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Sí, ja, ja; però són múltiples. *(Rialles.)*

Miri, senyora diputada de Convergència i Unió, escolti, si tant vulnera el dret constitucional la decisió del Govern d'Espanya, per què el Tribunal Constitucional ha suspès cautelament aquest impost? Deu ser perquè els seus arguments, doncs, no li han fet el suficient pes.

I, miri, el que es busca amb la decisió del Govern del Partit Popular és que sigui el mateix ser estalviador a Catalunya que a qualsevol altra part d'Espanya. I vostès el que volen és que si una persona estalvia aquí hagi de pagar uns impostos que no hauria de pagar a qualsevol altra part d'Espanya. I no per decisió del Congrés dels Diputats: per decisió seva.

I, miri, jo quan li crítico la pujada d'impostos, jo li crítico la creació i la pujada d'impostos extraforals, que els apugen o els volen apujar o els apujaran per exigències del senyor Oriol Junqueras. Em refereixo a l'impost sobre els avions, a l'impost...

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

...sobre les llaunes de Coca-Cola o a aquest impost que debatem avui, que no s'aplicarà perquè el Govern d'Espanya i el Tribunal Constitucional així ho han decidit i així ho decidiran –convengut–, un impost sobre els dipòsits d'estalvi de la gent. És a dir...

La presidenta

Ja han passat quaranta-cinc segons.

José Antonio Coto Roquet

...per estalviar, per buscar inversió, per decidir que part de la renda disponible es destina l'estalvi, vostès el que fan és posar un impost que va contra l'estalvi i contra la inversió.

La presidenta

Senyor Cañas. *(Pausa.)* El mateix.

Jordi Cañas Pérez

Prometo ser obediente, presidenta, con los treinta segundos. No como Coto, ¿eh?, que es un niño malo. *(Rialles.)*

Señora Montserrat Ribera, yo le agradezco las alusiones personales, pero, por favor, referéncielas a mi intervención en esta sesión, no a una pasada y equivocándose. ¿Sabe la diferencia? Es que yo le puedo traer la transcripción de las declaraciones de su portavoz de economía criticando este impuesto, y usted no podrá enseñarme las transcripciones donde yo afirmaba lo que usted ha afirmado. Esa es la profunda diferencia. Entre otras cosas, porque usted está equivocada.

La presidenta

Senyor Lucena –senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. No, senyora De Rivera, jo... *(Veus de fons.)* Ah, perdona. Perdó. *(Rialles.)* No me'ls compti, si us plau, aquests segons.

No, volia dir... –no em despisti, perquè ja prou concentrat he d'estar–, sobre l'impost en particular, jo crec que en ares de la transparència política, jo crec que la ciutadania ho està esperant. A mi em semblaria molt més honest que vostès diguessin: «No ens el creiem, aquest impost» –no passa re–, «però hi ha un acord amb un grup parlamentari» –que és molt legítim– «que ens l'imposa.» És que aquest exercici de contorsionisme parlamentari que fan, simplement –és una opinió personal–, sona molt poc sincer. I crec que agrairíem més el que jo penso modestament que és la veritat, sentir la veritat, que l'imposa Esquerra Republicana. I això seria perfectament acceptable.

Respecte al tema de la presentació tardana dels pressupostos, jo hi segueixo insistint: un govern ha d'estar preparat per a un escenari pressupostari inclús –encara que no ens agradi tampoc als socialistes– d'un dèficit del 0,7 per cent. Els catalans... Vostès també són el nostre Govern. I jo vull un govern que estigui preparat també per a aquest escenari. Ho repeteixo: les empreses, famílies i governs d'arreu del món estan fent pressupostos amb escenaris terribles, i per això se'ls paga. No utilitzem més aquest argument per justificar una tardança que, ho mireu com ho mireu., ja no té justificació.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Per al·lusions. Trenta segons, suposo. (*Pausa.*) Gràcies.

No, bàsicament, respondré a les al·lusions del diputat Cañas. Jo crec que estem en una situació pressupostària molt complicada; ho estan patint els treballadors públics, ho pateix el conjunt de la població, el conjunt d'usuaris dels serveis públics. I hem d'intentar tenir uns debats, en aquest Parlament, amb una mica de contingut, i també intentar guardar una mica les formes. Jo no parlaré de ventrillòquia ni parlaré d'indecència, sinó que crec que hem d'intentar tenir un debat amb com menys frivolitats, millor –com menys frivolitats, millor.

I faci'm propostes d'ingressos, propostes d'ingressos per no haver de retallar tant. Nosaltres ho hem intentat. Perquè és que, si no, s'haurà de retallar més. I estem tocant el moll de l'os i arribarem a trencar l'os. I l'os d'aquest país, que és la cohesió social, nosaltres no estem disposats a trencar-lo. I per això seguirem buscant vies d'ingressos i de despeses fins a l'últim moment, per mantenir els serveis de l'estat del benestar en aquest país. I no ens hi valen ni frivolitats ni ventrillòquies, ni estem disposats a acceptar que aquesta actitud política que estem tenint es tracti d'indecència.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, per reiterades al·lusions; trenta segons. I són al·lusions que el diputat Cañas fa sovint, en totes les intervencions, observo que amb una certa delectació.

Jo no li negaré el que vostè explica des d'aquesta tribuna, no ho faria. Remeto, naturalment, a la intervenció de la nostra portaveu el contingut de la seva intervenció, però vostè fa al·lusions en general sobre l'evolució de la política fiscal. Deixi'm que li digui només, diputat, el següent, amb una resposta clàssica en l'evolució de la política fiscal, clàssica i enigmàtica: *eppur si muove*, diputat –*eppur si muove*.

Amb això en tinc prou perquè entengui exactament de què estem parlant aquí, de què parla la nostra portaveu, què varem dir abans, què podem dir demà.

Gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Senyora Ribera. I últim.

Montserrat Ribera i Puig

Sí, jo li diria al senyor Lucena que rectificar és de savis. I ens el creiem, perquè és que el *ceteris paribus* no es dóna a la realitat. A la realitat les coses canvien i es mouen, i les constants també.

I, per altra banda, només, al senyor Coto, que, si continuéssim tenint l'euro per recepta, les taxes judicials i l'impost sobre dipòsits bancaris, tindríem 700 milions més d'euros, que això serien 0,35 punts menys de dèficit que hauríem de retallar. Faci números.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi dels models de seguretat i ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses (tram. 252-00006/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi dels models de seguretat i ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses.

Atesa l'ampliació de l'ordre del dia, aprovada avui al matí, substanciarem el debat conjuntament amb la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma i altres instruments antiavalots dels Mossos d'Esquadra. En acabar el debat farem dues votacions, una per a cada proposta de resolució.

En primer lloc, per posicionar-se sobre ambdues propostes, té la paraula, per un temps límit de cinc minuts per grup parlamentari, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta... Diputats, diputades, consellers, conselleres, aquesta comissió que avui se'n proposa la creació, i, a més a més, hem procurat que fos en un debat conjunt amb les dues iniciatives que s'han presentat per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i pels altres grups parlamentaris, concretament al qual jo pertanyo, hem donat lloc a una resposta treballada i fonamentada a partir de tota la tasca parlamentària que s'ha anat duent a terme els darrers temps al voltant dels gravíssims incidents que s'han produït en moltes ocasions en les intervencions policials vinculades als esdeveniments de masses.

Aquesta preocupació parlamentària ha estat impulsada per entitats socials que han comparegut en la Comissió d'Interior, com «Stop pilotes de goma», Justícia i Pau, o els mateixos afectats, entitats jurídiques..., i el que pretenem –i considerem que és un dia, en aquest sentit, afortunat– és donar sortida, finalment, a la demanda d'articular, des de l'aprofundiment tècnic, des

del coneixement i, sobretot, des de la reactualització de les intervencions policials i els operatius policials pel que fa a l'ordre públic, a partir d'aquesta comissió de treball, que té com a objecte, justament, l'estudi dels diferents models de seguretat i ordre públic en els esdeveniments de masses amb relació a la planificació i els dispositius policials, i estudi del material antiavalots, especialment de l'ús de les bales de goma.

No podem caure aquí, avui, en el parany de quin és el títol més adequat per aquesta comissió. El que és important és l'objecte d'aquesta comissió. I crec que aquí estem tots d'acord en el fet que el que és necessari –i, en aquest cas, per al grup que represento– és avançar en el que el Parlament Europeu ja ha recomanat en nombroses ocasions i en el que diversos països de referència europea i internacional, doncs, han practicat, que és que aquests estris, aquests projectils d'energia atenuada, com se'ls diu que són a aquestes pilotes de goma, puguin ser prohibides a partir de l'activitat, si s'escau, que la comissió i el grup de treball puguin dur a terme.

Esquerra Republicana s'ha pronunciat en determinades ocasions, tant internament en el Parlament com a l'exterior, amb solidaritat a tots els afectats, que, com a conseqüència de l'ús, han quedat lesionats, i, especialment, i és vigent, el cas de l'Ester Quintana.

El Parlament Europeu l'any 82 ja va iniciar els treballs per valorar..., i ha anat reiterant aquestes valoracions i recomanacions fins a l'any 97 per la prohibició d'aquests projectils. Però la importància de la creació d'aquesta comissió és que anem més enllà que la pretesa i la necessitat de prohibir aquests instruments. Anem cap a una reactualització del concepte de seguretat en el marc d'una societat contemporània i d'una democràcia que s'aprofundeix des de l'actuació dels parlaments i de les accions de govern.

En general, en matèria de seguretat les accions polítiques s'emfatitzen amb intervencions de caràcter finalista, moltes vegades marcades per polítiques de por, o, inclús, per la por de perdre rendibilitat política, si els discursos aposten per la pedagogia social de la utilitat pública o pels drets humans.

En aquest sentit, és rellevant que els legisladors contemporanis estiguin evolucionant a nivell europeu cap a dimensionar en la matèria de la seguretat els principis d'integritat, de coordinació, de complexitat, de tutela institucional; tots ells reptes importants de polítiques transversals, en un canvi inherent, en la idea clàssica de seguretat, basada en una focalització aïllada del fenomen del delictes i de la repressió.

Pel que fa als esdeveniments de masses, la política de seguretat i la resposta que s'hagi de dur a terme des de l'àmbit policial ha d'estar incardinada en aquesta visió d'aquest nou model de seguretat, on, sota qualsevol pretext, en cap cas, puguin veure's vulnerats els drets de la ciutadania.

Estem parlant de situacions on la prevenció, la mediació comunitària, les respostes que es puguin donar des de la coordinació entre diverses entitats policials, el paper dels municipis, les entitats socials que convoquen manifestacions..., tots aquests actors es poden

optimitzar al màxim, per tal que la prevenció tingui el gruix de les eines en la intervenció policial; de tal manera que la resposta de la dissuasió gravosa, i que, a nivell de proporció, traspasa, en moltes ocasions, els límits, no sigui la tònica de la resposta en els operatius policials que, en aquest cas, es puguin organitzar.

Per tant, creiem que aquesta serà una comissió útil; útil per estudiar l'ordre públic, aquesta gestió d'esdeveniments de masses i els materials antiavalots en aquest nou marc i en aquest nou concepte de seguretat, des d'una visió integral i comunitària.

Caldrà abordar la planificació, la mediació comunitària, la integració d'aquesta filosofia policial en els àmbits de la Brimo i en les actuacions, que, des de les mateixes instàncies policials, es puguin reclamar.

És possible fer-ho junts. És possible fer-ho de tal manera que el mateix Cos de Mossos d'Esquadra ho comprengui com a una comissió d'utilitat policial també, per millorar, per estudiar els mitjans, per debatre conjuntament on són els límits de les actuacions i on s'han de concentrar els principis d'oportunitat, proporcionalitat, que són els principis que actualment han de, per imperatiu legal, orientar les polítiques d'intervenció policial.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

La presidenta

Ha d'anar acabant, senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

Acabo, senyora presidenta. En un altre nivell, i en la interacció entre l'Administració de la seguretat i la societat civil, avui vull fer un reconeixent exprés a totes aquestes entitats per als drets humans, que han treballat en moltes ocasions perquè anem avançant a nivell democràtic en la millora de les respostes que des de les polítiques públiques es puguin orientar. I les polítiques públiques de l'àmbit policial ho són, perquè són importants per a la comunitat social i perquè són patrimoni de tota la comunitat social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma i altres instruments antiavalots dels Mossos d'Esquadra (tram. 252-00003/10)

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Em permetrà trenta segons la llicència de referir-me..., com a fill de Flix, no s'entendria que avui pugés aquí i no

en parlés, després d'haver estat amb l'alcalde i amb el comitè d'empresa, i amb els regidors de tots els grups parlamentaris, de la profunda preocupació que sento en aquests moments per l'ERO que ha anunciat Er-cros, i amb el desig que hi hagi finalment una solució.

Però tornem a la qüestió. Mirin, avui no hauríem d'estar parlant d'aquest tema, si el Govern no hagués manifestat la desídia que al voltant d'aquesta qüestió s'ha produït en els últims mesos, ni els incompliments manifestos dels compromisos que s'havien contret aquí en aquest Parlament per acord majoritari i compromís del mateix Govern, de l'antecessor de l'actual conseller d'Interior, en el sentit que abans del 31 de desembre tindríem aquí un estudi sobre els protocols d'actuació dels Mossos d'Esquadra i sobre l'ús, concretament, de les pilotes o les bales de goma.

I, després d'aquest rocambolesc i tortuós camí, que ens ha portat fins aquí aquesta tarda, pensava que no podríem ni defensar la nostra proposta, malgrat que era molt anterior a la que s'acaba de defensar aquí, doncs, finalment, instal·lats com estan els membres del Govern en aquesta esterilitat crònica en la gestió dels afers comuns, podem discutir, el mes de..., pràcticament, de març, després d'aquests mesos d'incompliments, dels models de seguretat i de la conveniència que hi hagi nous protocols d'actuació, i, en concret, de material antiavalots, també, i de les bales de goma.

Estem davant d'un tema de cabdal importància, de protecció dels drets dels ciutadans, dels drets a la manifestació, dels drets d'expressió també, de com garantir-los de la millor manera, i com donar resposta a noves sensibilitats socials i a la protecció de garanties dels ciutadans, i també dels servidors públics, que són els policies i, en el nostre cas, els mossos d'esquadra, també de la seva protecció, senyores i senyors diputats.

Després d'aquests dos anys, fracassats amb polítiques d'Interior i de seguretat ciutadana, som aquí per, finalment, esperar el Govern..., constituir aquí una comissió d'estudi i esperar el Govern que compleixi els seus compromisos, centrats, com han estat, en polítiques més de repressió, més posat el focus davant de les manifestacions que s'han produït en els últims temps en el nostre país de suposats grups minoritaris, amb connexions misterioses, mai no aclarides, en lloc de centrar-ho en la prevenció, en l'ús de mitjans adequats i en el fet d'apropar la nostra policia als ciutadans, en lloc de fer-los llunyans, anònims i negar, per principi, algunes actuacions fora dels protocols d'actuació.

No entenem, per anar acabant, aquesta obsessió per treure l'expressió «bales de goma» en el títol d'aquesta comissió d'estudi. Sincerament, no ho entenem. Per part de Convergència i Unió ho entenem més, però no tant pel que fa a Esquerra Republicana. Aquesta mateixa tarda sembla que en parlar de la Comissió de Justícia el tema del nom adquiriria una gran importància; ara, en canvi, sembla que la qüestió del nom no té cap mena de significança. Nosaltres creiem que sí, que aquesta és una qüestió important, malgrat que pugui semblar que només és una expressió en el títol. Per això defensarem, continuem defensant i no retirem la

nostra proposta, conjuntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

I, malgrat tot, doncs, els anunciem que, com que ja pressuposem que no sortirà victoriosa, donarem també suport a l'altra, perquè l'important és que, malgrat tot, aquesta comissió es pugui constituir i pugui estudiar tots aquests aspectes als quals ens hem referit.

I, per últim, desitjar que el Govern, senyor conseller, al qual aprofito per saludar aquí, doncs, actui amb la màxima diligència; amb aquesta diligència amb què no han actuat aquests darrers dos anys, instal·lats com estan en aquesta malenconia permanent, perquè ja sap, conseller, que la malenconia permanent acostuma a portar a la mort voluntària.

I dir-li que, lamento també... –perquè veig que encara em queden quaranta-cinc segons–, lamento que l'entrevista que ha tingut vostè –perquè està de plena actualitat en el nostre país– amb el ministre de l'Interior aquesta setmana, un cop més no hagi obtingut cap fruit. Ja és una qüestió també crònica que el seu Govern en aquestes qüestions, doncs, no obtingui cap mena d'acord. Això sí, que tornin de Madrid lamentant-se i plorant molt, però amb pocs fruits. I desitjar que en la propera ocasió tinguin més èxit. I, sobretot, que no continuïn fent deixadesa de funcions pel que fa a la convocatòria de la Comissió de Seguretat de Catalunya, a la qual..., ho torno a requerir, perquè el president de la Generalitat la pugui convocar, perquè hi hagi una efectiva coordinació de les policies en el nostre país, tant les de Catalunya com les de l'Estat.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, nosaltres voldríem començar centrant el debat: si a Catalunya, i molt especialment a Barcelona, quan es produeixen grans concentracions o determinades manifestacions, es produeixen, alhora també, actes violents i vandàlics, la responsabilitat, i ho volem emfatitzar, *la responsabilitat* és d'aquells que actuen de forma violenta i vandàlica; aquells que actuen trencant i cremant el mobiliari urbà; aquells que actuen llençant objectes contra la nostra policia.

Hi han collectius que tenen especial interès a transferir aquesta responsabilitat als Mossos d'Esquadra. Aquesta és una estratègia que dóna cobertura, aquesta és una estratègia que dóna cobertura a aquells que actuen amb violència i que nosaltres volem denunciar.

Els Mossos d'Esquadra han de garantir la seguretat de tots els ciutadans i evitar que les persones actuïn de forma violenta i vandàlica, i per a aquesta funció té tot el suport del Grup Parlamentari del Partit Popular. Per tant, no compartim manifestacions que els seus lemes siguin «Prou violència policial» –creiem que no

és cert–, «Prou impunitat» –creiem que no és cert–, «Fem-los fora» –creiem que és manifestament injust.

Alguns plantegen aquesta comissió per prohibir l'ús de les bales de goma, sense plantejar cap més alternativa. I per això creiem nosaltres que aquest és un debat absolutament parcial, perquè volem interpellar tots i cada un dels grups parlamentaris que pretenen prohibir l'ús de les bales de goma perquè ens expliquin quina alternativa plantegen, quina és l'alternativa que donen al Cos de Mossos d'Esquadra per garantir la seguretat dels ciutadans.

Perquè el debat és ràpid: si analitzem com actuen les policies europees, tenim clarament quines són les possibilitats. Tenim el cos a cos, però per a això es requerria augmentar de forma considerable el nombre d'agents destinats a aquesta funció i alhora garantir una formació adequada. La pregunta és: tenim suficients agents, conseller, per fer-ho d'aquesta manera? Es podrien formar per fer aquestes funcions? Les altres possibilitats són els canons d'aigua, els gasos, la utilització de gossos i les policies a cavall. Això és el que utilitzen les policies europees.

Per això demanem als diputats que avui intervenen en representació dels seus grups que ens diguin quina és l'alternativa que plantegen si volen suprimir l'ús de les bales de goma. Perquè no plantejar cap alternativa no és un posicionament innocu; és abocar els Mossos d'Esquadra a haver d'actuar amb un cos a cos contra els violents que comportarà, i ja ho avancem, més lesions als ciutadans i més lesions als agents. Per tant, entenem i exigim que qui plategi la supressió de les bales de goma, si vol mantindre un rigor en el seu debat, ha de plantejar quina és l'alternativa que planteja.

Mirin, el Grup d'Esquerra Republicana, en la passada Comissió d'Interior, precisament marcant el full de ruta al conseller d'Interior, com ja li vam dir, ha manifestat que la seva voluntat respecte a aquesta comissió és fer un abordatge més ampli sobre les actuacions que es porten a terme des del punt de vista dels operatius policials –ho subratllo, operatius policials– envers les unitats de la Brimo i de les ARRO. Entenen que segurament el procediment de l'any 2005 està superat per les circumstàncies –això és el que deia la seva portaveu en aquella comissió. Volen des d'aquesta comissió, i ho denunciem, definir els operatius policials. I nosaltres estem convençuts, i així ho defensarem, que qui ha de definir els operatius policials són els professionals de la policia, i no una comissió parlamentària. Per tant, conseller d'Interior, si vostè accepta aquesta comissió en aquests termes, mal comencem, perquè qui ha de definir els dispositius policials al nostre entendre són els professionals de la policia i no una comissió parlamentària.

Mirin, alguns pretenen tornar a això. (*L'orador mostra a la cambra dues fotografies*). Se'n recorden? Plaça Sant Jaume? Alguns volen tornar a les polítiques de seguretat del tripartit. Aquí veiem mossos com aguanten estoicament pintats de pintura. Això és al que alguns volen tornar amb segons quins posicionaments. I nosaltres no compartim aquest posicionament.

Nosaltres volem polítiques de seguretat que realment, en primer lloc, garanteixin la seguretat dels ciutadans, garanteixin els drets dels ciutadans i garanteixin que la policia tingui els mitjans necessaris per complir la seva funció democràtica –ho subratllo, democràtica.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a una comissió on la majoria dels grups, pel que ja han manifestat, tenen una decisió presa, d'antuvi, on no han plantejat alternatives a la suposada proposta de supressió de les bales de goma i on alguns dels grups pretenen –i denunciem el cas d'Esquerra Republicana d'una forma clara– definir les operatius policials. Aquest no és el nostre model de seguretat i aquest no és el nostre model policial.

Per tant, nosaltres no volem contribuir des d'aquesta tribuna a l'estratègia de qüestionar permanentment l'actuació dels Mossos d'Esquadra. Alguns parlamentaris, quan es parla de concentracions i manifestacions en què malauradament s'han produït actes violents, només parlen dels Mossos d'Esquadra, i no els sentim parlar gairebé mai de l'actitud dels violents. I nosaltres creiem que el debat s'ha d'invertir: hem de denunciar i rebutjar l'actitud dels violents, i, quan parlem dels Mossos d'Esquadra, si algú no ha fet la seva feina correctament, que s'apliqui la legalitat i que s'apliquin els procediments. Però no volem contribuir a aquesta estratègia d'invertir els termes, de qüestionar permanentment el treball dels Mossos d'Esquadra, i no de parlar i rebutjar d'una forma clara l'actitud dels violents. No volem tornar a les polítiques de seguretat del tripartit. I l'instem, conseller, que vostè no ho permeti.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Consellers... Permeti'm començar saludant la gent de Stop Bales de Goma i els amics de l'Ester Quintana que avui ens acompanyen.

Voldria començar fent un cert repàs del que ha estat aquest tema en els darrers anys en el Parlament, perquè aquest tema ha tingut una història ben poc edificant, en aquesta cambra.

A principis del 2011, l'associació Stop Bales de Goma ens planteja la necessitat que el Parlament es pronunciï sobre les bales de goma. El mes de juliol del 2011 s'aprova que Justícia i Pau i Stop Bales de Goma compareguin davant del Parlament per informar sobre la campanya per prohibir les bales de goma. El 15 de setembre del 2011 compareixen les dues entitats a la Comissió d'Interior. Com a conseqüència de la compareixença, tots els grups, el mateix dia 15 de setembre, entren una proposta de creació d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma i altres instruments antiavalots del Cos de Mossos d'Esquadra. La signen

la Dolors Camats, d'Iniciativa; el Miquel Iceta, del PSC; l'Anna Simó, d'Esquerra; el Josep Enric Millo, del PP; el Jordi Turull, de Convergència i Unió; l'Àlfonso López Tena, de Solidaritat, i l'Albert Rivera, de Ciutadans.

El 30 de novembre de 2011 el Ple vota la proposta, i és rebutjada amb els vots en contra de Convergència i Unió i l'abstenció del Partit Popular –Convergència i Unió havia retirat la signatura abans; el PP, malgrat signar la proposta, s'absté. És a dir, es passa de la unanimitat davant de les entitats que ens demanaven el tema de la comissió a rebutjar la comissió.

Més coses. El dia 12 de juliol del 2012, la Comissió d'Interior aprova la proposta de resolució d'Iniciativa - Esquerra Unida instant el Govern a presentar un informe sobre l'ús de les bales de goma abans del 31 de desembre del 2012. Som a 27 de febrer, el termini va acabar fa dos mesos i l'informe no ha arribat.

Darrer episodi: 27 de desembre. El PSC i Iniciativa proposen la creació d'una comissió d'estudi en la nova legislatura sobre bales de goma i altres materials antiavalots i protocols d'actuació davant de mobilitzacions ciutadanes. Incorporem la petició de diversos grups de no limitar l'estudi tan sols a les bales de goma. Convergència i Esquerra ens demanen entrar conjuntament una nova petició, posant com a condició eliminar la referència a les bales de goma. Ens hi neguem, perquè trobem sospitosos que es vulgui eliminar del títol la referència a les bales de goma quan aquest era l'objecte principal de la petició del 2011 i quan tothom sap en aquest país que els lamentables fets que varen afectar l'Ester Quintana han provocat la reacció social que exigeix el debat i la prohibició de les bales de goma. Quan tothom parla d'apropar el Parlament a la ciutadania, la voluntat de no dir les coses pel seu nom és un exemple del tipus de política que s'ha de superar.

El 20 de febrer, fa pocs dies, Convergència i Esquerra entren la seva petició en la comissió eliminant la referència a les bales de goma en el títol; la inclouen, és cert, en l'objecte de la comissió, i per tant la pregunta és: quin problema hi ha, doncs, perquè figuri en el títol?

El darrer episodi és l'inacceptable acord de la Junta de Portaveus d'ahir, en què no ens deixava portar el tema a ple, que ha estat corregit aquest matí.

Però anem al fons de l'assumpte. Pel meu grup, cal la comissió i per això votarem a favor de les dues propostes presentades: l'important és que es posi en marxa d'una vegada.

Però varem presentar també el passat mes de gener una proposta de resolució demanant que es compleixi la recomanació de l'informe elaborat pel Síndic de Greuges, del mes de desembre, que planteja la necessitat d'una moratòria en l'ús de les pilotes de goma, que en prohibeixi l'ús fins que el Govern presenti al Parlament l'informe que li varem sol·licitar. I avui, conseller, li reiterem la necessitat que Interior prohibeixi les bales de goma fins que el Parlament es pronunciï, tal com a reclamat el Síndic de Greuges.

I, en el marc de la comissió, no volem enganyar ningú. Nosaltres escoltarem a tothom –Stop Bales de Goma, la plataforma d'amics de l'Ester Quintana, el Síndic de Greuges, els sindicats de Mossos, els comandaments, els experts...–, però ja no som en la fase d'introduir condicions en l'ús de les bales de goma. La suma de lesionats a Catalunya en els darrers anys –inclosos els anys en què Interior era dirigit per Iniciativa–, el mort al País Basc, la lesió de l'Ester Quintana i els recents errors o enganys del departament en relació amb aquest tema, fan que l'opinió pública hagi dictat sentència i que pensi, com nosaltres, que cal prohibir definitivament les bales de goma.

Evidentment, cal debatre més qüestions. Les recomanacions del Síndic de Greuges en relació amb l'actuació dels Mossos eren sis: parlava de mediació, de més efectius policials per evitar fer ús del material antiavalots, de la revisió de la formació, de la revisió del procediment de treball... Volem revisar el paper de la Brimo, però també dels ARRO, que intervenen en casos com el de la lesió d'una persona en la manifestació de Tarragona durant la darrera vaga general. I, sobretot, acordar uns procediments d'actuació davant les mobilitzacions ciutadanes amb els grups parlamentaris, sindicats, juristes i entitats ciutadanes que impliquin abandonar l'obsessió repressiva del conseller Puig i obrir una nova etapa de diàleg respecte als drets dels manifestants. Si volem aïllar socialment els violents que rebenten les protestes i les manifestacions, cal canviar el bat de beisbol pel diàleg.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta del Govern, membres del Govern, diputats, diputades, primer de tot deixin que els digui que és per mi un honor i un privilegi poder-me dirigir per primera vegada al Ple d'aquesta cambra com a diputat per la circumscripció de Tarragona –el primer diputat de Ciutadans a la província de Tarragona.

Dit això, i entrant a l'objecte de la meua intervenció, el 29 de novembre de 2011 Ciutadans ja va presentar una proposta de creació d'una comissió davant de la Comissió d'Interior a través de la Mesa del Parlament; una proposta que, bé, va quedar sense substanciar-se, però que ja s'hi demanava que es formés una comissió d'estudi específica sobre els dispositius de seguretat i l'ús de la força que regeix l'actuació dels cossos i forces de seguretat a Catalunya.

Bé, han passat gairebé quinze mesos i, pràcticament a l'inici d'aquesta desena legislatura –allò va ser al novembre de 2011, dins de l'anterior legislatura–, doncs, a proposta de diversos grups parlamentaris, tornem a estar parlant d'aquest tema, i sembla que d'una vegada

per totes tindrem llum verda en aquesta qüestió, que creiem que és fonamental, i es podrà crear aquesta comissió, que pensem que a més a més en el substanciàl ha d'anar, bé, amb relació a la proposta que ja feia Ciutadans el 2011.

Com no pot ser d'altra manera, el Govern de la Generalitat té un objectiu clar, que el va fer palès el conseller Espadaler davant de la Comissió d'Interior, un objectiu clar de preservar i contribuir a la convivència i a la tranquil·litat dels ciutadans en l'espai públic. Bé, doncs, el Cos de Mossos d'Esquadra és, com a policia integral de Catalunya, aquesta eina fonamental que s'ha de fer servir precisament per garantir i per aconseguir aquest objectiu.

Els Mossos d'Esquadra, per tant, tenen com una de les seves funcions principals contribuir a la convivència pacífica dels ciutadans en l'espai públic per tal que en puguin gaudir en plena llibertat i amb tota seguretat.

Això implica no només la vigilància dels espais públics i el consegüent manteniment de l'ordre públic; implica també el control de les grans concentracions ciutadanes, les grans manifestacions i, en concret, la contenció de l'incivisme i la prevenció, i si escau el control i la repressió, d'actes vandàlics si és que es produeixen.

Malauradament, els darrers anys hem pogut veure diversos episodis en què s'han produït actes de violència, fins i tot de vegades extrema, i que sovint han estat a càrrec de grups organitzats en el si de concentracions convocades legalment i per motius diversos; concentracions legals que s'han transformat, per l'acció d'aquests elements incontrolats, en greus problemes de seguretat, especialment per a les persones que hi participaven de forma pacífica i en l'ús de la seva llibertat.

El manteniment de l'ordre, de la llibertat i de la seguretat de les persones en aquestes concentracions i manifestacions ha de ser sempre una prioritat, tant pels responsables polítics com pels comandaments policials, que són responsables de l'actuació policial i de la seguretat ciutadana.

Però de vegades hem vist com hi ha hagut descontrol i no s'ha aconseguit assegurar el desenvolupament pacífic d'aquestes concentracions o manifestacions, amb greu risc per als participants i fins i tot per als agents que conformaven els dispositius policials, que, en aquests casos, de ben segur, no han estat adequats a les necessitats concretes. Ha sorgit la polèmica de l'ús dels materials antiavalots i molt especialment per l'ús de les bales de goma.

Però com a representants dels ciutadans de Catalunya, en l'exercici de la nostra capacitat legislativa, tots hem de ser conscients que la violència descontrolada a l'espai públic s'ha d'evitar i, si cal, reprimir, i la policia ho ha de poder fer en les millors condicions de seguretat per a les persones i assegurant sempre l'èxit de les seves actuacions. En qualsevol cas, l'ús de la força per al manteniment de la seguretat pública per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, com és el cas dels Mossos d'Esquadra i de qualsevol altre cos de

policia que pugui actuar en el manteniment de l'ordre públic en la nostra comunitat autònoma, ha de ser racional, ponderat i adequat a la situació concreta.

Ciutadans espera que d'aquesta comissió, que finalment sembla que aprovarem avui, pugui sortir un informe en què es defineixi quin ha de ser el model policial aplicable a Catalunya per tal d'assegurar el manteniment de l'ordre públic en les millors condicions possibles per al conjunt de la ciutadania i per als agents que participin en qualsevol dels dispositius que es despleguin arreu amb motiu de grans concentracions de masses, siguin lúdiques o reivindicatives.

Al nostre parer, doncs, el fruit d'aquesta comissió ha de ser una recomanació clara de model policial que s'hauria d'aplicar per part de la conselleria d'Interior en l'exercici de les seves atribucions per aconseguir que tothom pugui manifestar-se públicament amb plenitud de drets, amb plena llibertat i amb total seguretat per a les persones, participin o no en aquestes concentracions massives, i per als d'agents policials que executin cadascun dels dispositius desplegats.

Per tant, i amb la ferma voluntat de contribuir a aconseguir aquests objectius, el nostre grup parlamentari donarà suport a la creació d'aquesta comissió específica per a l'estudi de l'ordre públic, la gestió d'esdeveniments i l'ús de material antiavalots, també bales de goma, projectils de llançadora, qualsevol altre tipus de material per a la repressió d'aquests actes incívics.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bona tarda a totes i a tots, en especial també als companys d'Ojo con tu Ojo, Stop Bales de Goma, les persones afectades. I ho dic així, entre d'altres, senyor Calbó, perquè aquí hi ha dues persones cegues per impacte de pilota de goma amb les quals em sembla que la seva intervenció no ha tingut ja no dic el mínim detall, sinó una profunda insensibilitat.

Vostè ha dit, i és veritat, que les forces policials garanteixen la seguretat de les persones. Què és l'Ester Quintana? Qui és? Un extraterrestre? El màxim responsable de la integritat física i psíquica d'Ester Quintana són els Mossos d'Esquadra. I vostè hi passa de puntetes.

Dit això, aquí s'ha parlat de fa dos mesos, s'ha parlat del novembre; els moviments socials d'aquest país el 18 de juliol del 2001 demanaven la prohibició de les bales de goma; Julia García Valdecasas, barri de Gràcia –prohibició de les pilotes de goma. Una persona cega per impacte directe, sense rebot, sinó directe, del Cos Nacional de la Policia. Han passat dotze anys. Hi ha quatre persones que van quedar cegues sota el tripartit, quatre persones que tenen noms i cognoms –Óscar Alpuente, Jordi Naval, Jordi Sallent, Nicola Tanno–,

i quatre persones més que han quedat cegues d'un ull sota el mandat de Felip Puig.

Dit això, fem tard. Dit això, fem tard un altre cop i per variar. Per tant, nosaltres donarem suport a les dues propostes, el nom no fa la cosa, el que tenim és pressa, pressa que mai més un ciutadà o una ciutadana d'aquest país quedi cega, que hi hagi tres versions oficials, que cada una dura menys, sobre què ha sigut, o no, l'impacte, com és el cas d'Ester Quintana. I, com el nom no fa la cosa, donarem suport a les dues.

Què esperem? Esperem conclusions i esperem que la conclusió sigui el sentit comú que una policia no pot utilitzar armes que no controla. I de la pilota de goma i de cautxú que va causar en aquest país, a casa nostra, tres morts durant la Transició –a Sabadell, al centre de Barcelona i al mercat de València en una vaga general–, no pot ser que un agent policial no sàpiga on va el rebot i on va el projectil, senyor conseller, no pot ser.

I algú parlava aquí també d'alternatives. Si les alternatives ja les tenim. Però aquí sempre fem trampa. Ens vam gastar molts calés a comprar projectils de *foam*, senyor Calbó, precisament perquè no tenen rebot, i no tenen rebot infernal, perquè ens van dir que eren de precisió. I tant que són de precisió! Els va encarregar Sarkozy a propòsit d'una pilota de goma que eren nou miniprojectils en la repressió a la *banlieue* contra la pobresa a les *banlieues* franceses, i ho va encarregar a una empresa suïssa d'I+D, tecnologia militar punta. El que porten avui els Mossos són llançagranades que s'utilitzen a l'Afganistan per tirar les granades per les finestres. Imagini si tenim precisió! Això és el que utilitzen avui els Mossos d'Esquadra. Però ens van dir que era substitutiva, i és mentida, ha sigut complementària. Ara hem escalat, ara primer diuen que disparen *foam* i que després tenim cautxú. O sigui que, d'alternatives, clar que n'hi ha. I l'únic que li demanem és si vostè s'encarrega de garantir el projectil infernal que ningú pot controlar de les bales de goma. Dit això, a favor.

L'altre, i aquí s'ha ampliat els motius de per què s'ampliava l'abast de la comissió, perquè òbviament s'han utilitzat bales de goma, de *foam* o altres elements; fa un any que hem «estrenat», per primera vegada, entre cometes, o hem tornat a estrenat pots, pots de fum, en situacions de conflictivitat social.

Luigi Ferrajoli, italià, sempre diu que hi ha tres sistemes penals: l'ordinari, el d'emergència i el policial, i que sobre el policial és sempre on hi ha més risc d'arbitrarietat, d'absència de garanties i d'abús.

El senyor Calbó ha dit que no podia dir «prou violència policial», ni «prou impunitat». Jo ho dic, «prou violència policial», senyor diputat, jo ho dic. Tinc vint-i-dos hematomes a la meua cama de fa un any i mig. I estava assegut a terra, sense cap mostra de violència. I encara no puc identificar el policia. I, per tant, ho dic. I dic també «prou impunitat» quan s'indulden els mossos dos cops; no un, dos.

Per tant, penso també que el més interessant serà quan parlem d'això..., i més que com a reflexió de la CUP,

com a reflexions de Della Porta, italiana, que ha fet una reflexió respecte a l'ordre públic en societats post-modernes i també conflicte social, i que diu que hi ha elements importants, que s'haurà de triar entre repressió i tolerància a l'hora de l'actitud enfront del comportaments considerats com a il·legítims; respecte a si les estratègies de control i prevenció i diàleg són selectives o són difuses, la bala de goma, de cautxú, la pilota de goma és difusa; sobre la prevenció, la intervenció o la dissuasió, si és preventiu o és reactiu; sobre el nivell de respecte formal per als procediments, si és «legalístic» o «oportunist»; si l'agent fa així i es treu el número de placa o no se'l treu, i sobre el desenvolupament d'institucions de mediació en base a un estil comunitari o en base a un estil autoritari.

Crec que de la «xuleta» no em deixo re. Això, que esperem això, que esperem que..., preferiríem que no hi hagués ni comissió; és tan senzill com dir: «Tenim una policia que utilitza una arma que no sap on anirà el que dispara; per tant, ho prohibim, ho prohibim i seguim amb el debat.» Preferiríem que el senyor conseller demà fes un protocol normalitzat de treball i digués: «S'han acabat les pilotes de goma; al reglament d'armes no hi ha pilotes de cautxú, han passat a la història» –una història dolorosa per a moltíssima gent, alguns dels quals estan avui aquí. I, per tant, esperaríem l'absoluta prohibició. I després seguim parlant d'aquelles situacions on efectivament les violències creixen amb l'actual crisi: creix la violència social, creix la violència intrafamiliar, creix també la violència institucional, per descomptat, que és la policial.

I res més.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Presidenta, conseller, senyors diputats, deixin que les meves primeres paraules siguin de sincera solidaritat cap a aquestes persones que han patit precisament les conseqüències de l'ús de les pilotes de goma en un moment determinat.

I voldria contextualitzar una mica quin ha estat, a més a més de les aportacions que ha fet el diputat Bosch, el context en què els grups de Convergència i Unió i Esquerra Republicana han plantejat la viabilitat i la necessitat de crear aquesta comissió d'estudi sobre l'ús de diferents sistemes antiavalots, i, evidentment, dins d'aquest ús d'aquests sistemes –perquè, de fet, el nom no fa la cosa, ja s'ha dit–, parlar també, si és necessari, de les bales de goma.

Dimecres passat en la Comissió d'Interior el conseller va expressar la seva voluntat, la seva bona predisposició que aquesta comissió es portés a terme i que, en l'entorn d'aquesta comissió, fos possible que tots aquells actors, elements, persones vinculades, des dels Mossos d'Esquadra fins a les associacions com Stop Bales de Goma, i tot l'entorn dels Mossos d'Esquadra

que fa possible que es tirin endavant aquestes iniciatives, puguin participar activament en aquesta comissió.

De fet, avui el que jo pretenia era positivitzar la possibilitat que tinguem en una comissió d'estudi de portar a terme totes les reflexions i les valoracions que s'hagin de fer. Però alguns portaveus parlamentaris ja s'han avançat; alguns ja han pres la determinació d'avançar quin és el seu posicionament i d'altres, per altra banda, han ratificat o han evidenciat una vegada més el seu posicionament, que ja s'havia portat a terme en les comissions corresponents.

Jo vull insistir a positivitzar ja el fet que tinguem la comissió d'estudi per començar, per començar a reunir-nos, per començar a treballar en aquesta dinàmica, però voldria fer un comentari respecte a la transcendència que hem acabat donant des d'un punt de vista polític al nom d'aquesta comissió.

Ens trobem en un moment de canvi, de canvi social, de canvi estratègic des d'aquest punt de vista, i òbviament els mecanismes que utilitza la policia per enfrontar-se a situacions de mobilitzacions ciutadanes i d'accions violentes també té la possibilitat de canviar-se, de modificar-se a l'entorn precisament d'aquest canvi en què estem immersos des d'un punt de vista social.

I, per tant, el Grup de Convergència i Unió vol palesar i vol fer evident que estem disposats a obrir aquesta comissió amb tota la transparència, sense oblidar-nos de cap de les associacions que tenen interès a parlar d'aquests mitjans i de les bales de goma, òbviament, però sí que m'agradaria sobretot deixar especialment clar que aquesta comissió és una comissió d'estudi, que les decisions no s'han pres definitivament i que totes aquelles persones o associacions que tinguin interès a parlar d'aquesta qüestió tindran la seva possibilitat.

Vull fer palesa també, per altra banda, una qüestió que em sembla interessant de deixar sobre la taula, i és que parlar dels diferents mitjans que utilitza la policia per enfrontar-se a aquestes situacions, sobretot en alguns casos de violència i en aquestes manifestacions molt nombroses..., el que és cert és que la policia ha de desenvolupar la seva competència amb el màxim d'eficàcia, amb el màxim, evidentment, de transparència en la mesura del possible i en unes condicions molt complicades d'exercitar la seva competència.

Vull dir amb això que hem de trobar l'equilibri necessari per entendre qualsevol dels posicionaments que la realitat en aquest moment d'alguna manera posa a sobre la taula. I en la mesura que els grups parlamentaris siguem capaços de no blindar-nos en posicionaments extremats, sinó de ser conscients que segurament la millor perspectiva és la més equilibrada, serà interessant de treballar conjuntament entre absolutament tots.

Jo volia, ja per finalitzar la meua intervenció, dir que no cal adjudicar els accidents, els desgraciats accidents que hi ha hagut els darrers anys, a un govern o a un altre. Tenim la sort en aquest país que ja han passat pràcticament totes les forces polítiques pel Govern. I en la mesura del possible totes les forces que han governat aquest país són alíquotament responsables del Govern

des d'aquesta perspectiva. I, per tant, jo no utilitzaré els quatre accidents que es van d'alguna manera sofrir en el període del tripartit per comparar-los amb els accidents que hi ha hagut en la darrera part del Govern. És a dir, això penso que no és una bona política, no ens ajuda, no ens ajuda ni des d'una perspectiva social, ni des d'una perspectiva d'intentar que totes aquelles persones, hi insisteixo, que s'han sentit desprotegides des d'aquesta perspectiva tinguin la confiança que el Parlament de Catalunya tractarà aquesta matèria amb la delicadesa i el respecte que s'ha de fer.

En darrer terme els convido a treballar en aquesta comissió que fa temps que és demanada des d'un punt de vista ciutadà i social, a començar a treballar de forma immediata, i els demano sobretot si és possible que els posicionaments partidistes no ens enceguin i en treguem unes conclusions positives, d'aquesta comissió.

Moltes gràcies.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet?

Gemma Calvet i Barot

Sí, per al·lusions. Responent al portaveu del Partit Popular...

La presidenta

Trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

Trenta segons. Miri, a l'acord de governabilitat parlamentària que es va signar, els equips negociadors d'Esquerra Republicana van insistir en aquest aspecte i a l'article 51 s'estableix que cal abordar la gestió de la seguretat i l'ordre públic de les mobilitzacions ciutadanes.

Per aconseguir que aquesta comissió s'aprovi i per aconseguir que finalment aquestes pilotes que han causat aquest dany puguin ser prohibides des de la legitimitat del treball tècnic i des de la unitat màxima parlamentària que ho permetin fer, hem pogut articular aquesta comissió. I aquesta és una manera de fer política per fer avançar els processos de canvi. I és per això, senyor Bosch, que hem trobat la manera de crear una comissió amb què tots puguem estar d'acord a ser-hi, a avançar i a donar solucions.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. És per aquesta darrera al·lusió. Només per informar la senyora Calvet que l'oferta de crear una comissió que no portés en el títol el tema

de bales de goma ens la va fer Convergència i Unió en la darrera legislatura, al final. I nosaltres no la vam acceptar, perquè enteníem que és important dir les coses pel seu nom. I oi que tots sabem que parlarem de les bales de goma? Doncs, encara no hem entès avui per què la comissió no pot portar aquest aspecte en el títol.

La presidenta

Un cop acabat el debat, passem en primer lloc a la votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudis sobre les bales... –no, perdó (*riallles*), serà després–, Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi dels models de seguretat i ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses –després votarem la següent.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor i 13 en contra.

Passem ara a votar la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre les bales de goma i altres instruments... (*Veus de fons.*) Ai, ai, ai! Perdó, perdó.

Vot delegat de la Georgina Rieradevall?

David Fernández i Ramos

A favor. Diu que mai més...

La presidenta

A favor?

David Fernández i Ramos

...sí–, que mai més enlloc contra ningú. Gràcies.

La presidenta

Vot del Partit Popular?

No.

Per tant, 113 vots a favor i 14 en contra.

Passem ara a votar la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi dels models de..., sobre les bales de goma i altres instruments antiavalots dels Mossos d'Esquadra.

Comença la votació.

Senyor Fernández?

David Fernández i Ramos

A favor, la Georgina. Gràcies.

La presidenta

Senyor Millo?

En contra.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 64 en contra i 22 abstencions.

Passem ara a les interpellacions.

Interpel·lació

al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013 (tram. 300-00012/10)

La primera és la interpellació al Govern sobre la tramitació de la Llei de pressupostos per al 2013.

(*Pausa.*)

Senyores diputades i senyors diputats, abans d'iniciar les interpellacions, que sàpiguen que intentarem fer totes les interpellacions avui –potser en queda una per a demà–, i els convoco demà a dos quarts de deu. Si s'han fet totes les interpellacions, començarem per les mocions, i si no, per la darrera interpellació.

La primera interpellació és la formulada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya hem presentat aquesta interpellació amb relació a la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2013, perquè és un tema que al llarg, segurament, dels darrers mesos, també de les darreres setmanes, però jo crec que també al llarg de la sessió d'avui..., han estat diferents els diputats i diputades que han plantejat la necessitat, hem plantejat la voluntat que en el termini de temps més breu possible poguéssim arribar la llei més important del Parlament de Catalunya en aquesta seu, per tal de fer el seu debat, posicionament i votació.

De fet, aquest matí, a la sessió de control, un diputat del Grup Socialista, el senyor Lucena, li preguntava sobre aquest tema i vostè li anunciava que els pressupostos s'estaven elaborant amb normalitat i amb diligència. I el cert és que estem a finals de febrer, pràcticament ja a inicis de març, i continuem, tot i les diferents interpellacions que avui se li han fet amb relació al Projecte de llei de pressupostos, sense notícies, sense tenir notícies de quan seran presentats els pressupostos de l'exercici 2013. Per tant, permeti'm que li digui que, com a mínim, no ens sembla això ni normal ni diligent, perquè, si no, no estariem en aquesta situació.

De fet, si el pressupost s'hagués elaborat amb la diligència que vostè esmenta, s'estaria tramitant o ja s'hauria acabat de tramitar amb una certa normalitat. I precisament la normalitat el que diu és que la Llei de pressupostos, doncs, es comença a tramitar aproximadament el mes d'octubre de l'any anterior al qual s'han d'aplicar aquests pressupostos. I és cert que hi han hagut elements de no-normalitat que han impedit que s'hagin tramitat, doncs, com hauria estat desitjable, que és que a finals del 2012 es presenten els pressupostos de 2013.

De fet, i parlant de normalitat, segurament aquest és el primer Ple, després de set mesos, de normalitat. Sí que teníem un ple ordinari la setmana passada, i aquest és el primer Ple en el qual les mesures de control i d'im-

puls de l'acció del Govern són plenes. Al darrer Ple no hi havien les mesures..., les mocions, i, per tant, no era un ple normal. Per tant, set mesos sense plens, diguem-ne, d'una certa normalitat.

I això és degut o va ser degut a l'avançament electoral, que va impedir, entre, doncs, d'altres coses, que s'elaboressin els pressupostos. Avançament electoral excepcional, perquè un any i mig després d'haver iniciat una legislatura, doncs, era un avançament electoral excepcional, i amb què, per cert, el seu grup buscava una majoria també excepcional i que finalment no va obtenir.

Això té relació amb el debat pressupostari, i ara li ho explicaré. Però bàsicament hi han dos tipus d'eleccions: aquelles en què qui les convoca espera continuar en el Govern –i per això li dic que el seu grup parlamentari, el seu president, president del consell executiu, demanava una majoria excepcional, per tant, preveient una continuïtat en el Govern–, o aquells governs que no tenen continuïtat i en què hi han canvis i en què hi han alternances en les forces polítiques que governen. I això és rellevant.

I ho és, perquè fa..., jo ho tenia preparat en la intervenció, perquè vostès, fa un any, recriminaven al Govern del president Mariano Rajoy que havia trigat tres mesos, després de les eleccions, a presentar els pressupostos generals de l'Estat, i avui encara s'hi han acabat referint; aquesta mateixa tarda, una diputada de Convergència i Unió encara s'ha referit a aquesta circumstància: «Escolti'm, és que el PP va trigar tres mesos a presentar una llei de pressupostos.» Sí, va trigar tres mesos, després que hi hagués hagut un canvi en el Govern de l'Estat. Exactament igual –exactament igual– que va passar l'any 2011, quan Convergència i Unió va presentar els seus primers pressupostos, després d'una alternança en el Govern amb altres forces polítiques.

Però aquestes eleccions de novembre de l'any 2012 són unes eleccions de continuïtat, perquè no només ha continuat la mateixa força política governant i en el Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que, a més a més, el conseller d'Economia –i, per tant, el màxim responsable de portar els pressupostos en el Parlament de Catalunya– és exactament el mateix conseller. Per tant, entenem que, havent-hi aquesta continuïtat, no hi han raons ni hi han arguments perquè tres mesos després, més de tres mesos després, encara no hagin portat aquesta llei al Parlament.

Bé, li podríem posar exemples sobre altres comunitats que, doncs, han presentat, han aprovat ja els pressupostos. Però, miri, n'hi posaré un, que és el cas de Galícia: eleccions el 21 d'octubre –per cert, unes eleccions bastant més obertes que les que es van plantejar a Catalunya–, i, exactament dos mesos després de les eleccions, el Govern del Partit Popular a la Comunitat de Galícia va presentar els seus pressupostos en el Parlament i s'estan acabant de tramitar precisament aquesta mateixa setmana. Allò era un govern amb continuïtat, i, per tant, podem entendre que la normalitat és precisament aquesta, que hi hagi, doncs..., es

treballi en un marc pressupostari i, per tant, es puguin tramitar els pressupostos.

Nosaltres som plenament conscients que els pressupostos de l'any 2013 són complexos, extraordinàriament complexos; igual que érem conscients que ho eren els pressupostos de 2011 i de 2012. Però tampoc no són més complexos els de la Generalitat de Catalunya que els de qualsevulla altra comunitat espanyola que ja han presentat i han aprovat els seus pressupostos; això sí, sense tenir en compte la complexitat, evidentment –això és un plus que li hem de reconèixer–, que li atorga el fet que Convergència i Unió hagi triat un determinat soci parlamentari, que segurament és aquell que li ofereix més inestabilitat a qualsevol govern. Però, en qualsevol cas, aquesta és una responsabilitat de Convergència i Unió.

Clar, el que no sabem, i ens agradaria que ens aportés una mica de llum sobre la qüestió, honorable conseller, és, aquests pressupostos, primer, quan els veurem –esperem que ens pugui donar una data aproximada de quan tindrem aquests pressupostos–; però després, també, quines sorpreses inclourà en aquests pressupostos. Per exemple, l'impost aquest sobre la Coca-Cola –i no és publicitat– veurà la llum en el Projecte de pressupostos? O l'impost sobre l'enlairament d'avions: veurà també la llum en el proper Projecte de pressupostos? Perquè llavors podríem entendre la complexitat en la seva elaboració.

Perquè, si no, on és el problema, conseller? –on és el problema? Li tenen bloquejat, els socis d'Esquerra Republicana, el Projecte de pressupostos? L'hi té bloquejat el seu assessor, directament nomenat des de l'executiva d'Esquerra Republicana, en el seu departament? Li tenen bloquejats els pressupostos?

Vostè, conseller, segurament en la seva intervenció ens parlarà d'una cosa que jo he intentat no citar-li fins al moment, no?, que és important, evidentment, i que vostè segur que me'n parlarà, que són els objectius de dèficit i la possibilitat que canviïn aquests objectius de dèficit i, per tant, la seva influència en els pressupostos. Però, miri, jo li vull recordar els pressupostos no gaire llunyans, els dels de l'exercici 2012, que es van debatre en el Parlament, i, el mateix dia que s'aprovaven aquells pressupostos, s'havien d'anunciar modificacions dels pressupostos, perquè havien canviat les condicions macroeconòmiques. I la presentació del Govern de l'Estat dels pressupostos per a l'exercici 2013 significava una necessària modificació d'aquells pressupostos que s'aprovaven en aquesta cambra. Per tant, el fet que hi hagin d'haver modificacions, honorable conseller, ho entenem. I en aquest sentit, si hi hagués aquest canvi tan desitjat i tan esperat d'objectius de dèficit, escolti'm, no passaria res, doncs, si s'hagués de tramitar una modificació d'aquests.

Clar, s'imagina vostè que en les actuals circumstàncies el Govern d'Espanya digués a la Comissió Europea: «Mirin, com s'estan repensant si ens prorroguen el termini de compliment dels objectius de dèficit, saben què?, no farem els pressupostos i esperarem que vostès ens diguin si podem allargar els pressupostos de dèficit?» Escolti'm, què ens dirien a Europa? –què

ens dirien? Jo crec que vostè ho sap perfectament, que aquest no és precisament un plantejament seriós amb relació als nostres socis europeus. I vostè moltes vegades ha esmentat aquesta particular circumstància.

Per tant, creiem que és important, creiem que seria extraordinàriament important que féssim una mica de llum sobre les possibilitats que tenim en el Parlament de Catalunya de tramitar el projecte més important d'un exercici, primera circumstància; segona –i acabo immediatament–, sí que li voldríem preguntar per una circumstància que ens va estranyar i que vam fer constar en la constitució de la Comissió d'Economia, i és que el seu president –jo no sé si perquè se li va escapar o perquè realment ho pensava així– va dir que aquesta Comissió d'Economia veuria dos pressupostos, i, per tant, no sabem si això significava que ja ens estava avançant un possible acabament de la legislatura o no-acabament de la legislatura. En tot cas, en el proper torn tindrem ocasió d'aprofundir una mica més en la qüestió.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, la veritat és que no recordo a què es podia referir el president de la comissió..., podria imaginar-me que es referís al fet que, amb normalitat, aquest any, doncs, s'haurien de considerar dos pressupostos: el pressupost del 2013 i el pressupost del 2014. Suposo que devia ser això.

També, potser, després em pot explicar què vol dir que les eleccions de..., si l'he entès bé, què ha volgut dir amb aquesta afirmació que les eleccions de Galícia van ser més obertes que les eleccions d'aquí. Si m'ho pot explicar, li estaré agraït. Una diferència és que allí van guanyar vostès i aquí no, però suposo que això no és la definició d'obertura.

Vostè, que sap com van els temes, ja m'ha avançat part de la meua resposta, però no el decebré, li diré el que vostè ha anticipat que diria. A veure, els pressupostos, estem a febrer... –no estem ni a març, ni a abril, ni a maig..., en altres temps, les eleccions andaluses..., encara hi havia quasi dos mesos per a les eleccions andaluses–, estem a febrer, i, per tant, efectivament, estem treballant en els pressupostos, i els pressupostos es presentaran quan les coses estiguin preparades, quan toqui, una setmana més, una setmana menys.

El que no farem és presentar-los una setmana i modificar-los a la setmana següent. Ja ens va tocar fer alguna cosa d'això l'any passat, ja ens ho van criticar vostès degudament..., en fi, ara no me'n recordo si vostès més que altres, eh?, però, ja vam rebre les crítiques que havíem de rebre, per tant, això no ho farem.

I com que, efectivament, el tema... –i ho he dit aquest dematí i ho repeteixo–, el tema central del pressupost

no són els temes tècnics, és el tema de quin serà l'objectiu de dèficit per a aquest any, pensem que val la pena portar el procés de confecció del pressupost en paral·lel a la clarificació de quin és l'objectiu de dèficit.

Jo ja intueixo que a vostè li agradaria que nosaltres sortíssim amb un dèficit clar i que diguéssim 0,7 per cent. A nosaltres no ens agrada, i ja hem expressat moltes vegades que creiem que aquest dèficit s'ha de flexibilitzar i portar-se, com a mínim, per sobre de l'1,5.

Vostè ha utilitzat la paraula d'aquesta modificació de l'objectiu de dèficit «tan desitjat i tan esperat». Faci'm content i digui'm que «tan desitjat i tan esperat per vostè», eh?, perquè penso que realment seria una gran notícia, i, en aquest cas, no..., pensaré que és completament coherent, perquè a mi em sembla que tenen una certa incoherència: tenen un discurs aquí, un altre discurs a Madrid.

Deixi'm dir que el discurs de Madrid, en aquest cas, és perfectament raonable –perfectament raonable. El Govern de Madrid va a Europa, fa lobby a Europa perquè es flexibilitzi l'objectiu de dèficit espanyol. És una pretensió molt raonable. És una pretensió que, de fet, aplaudim i, en una carta que vaig escriure al comissari Rehn, vaig expressar el ple suport de Catalunya en aquesta demanda. Perquè és una demanda que no és fer cap favor a Espanya, no és fer cap favor a nosaltres, és el que Europa necessita. Europa, en aquests moments, està entrant en una recessió i li convé una mica d'estímul, no és que sempre calguin els estímuls; en aquest moment, a Europa li convé una mica d'estímul. Per tant, a Europa li convé una política menys centrada en l'austeritat en el sud d'Europa, i, de fet, penso que també a Alemanya, però, ara, no hi entrarem.

I, per tant, la política que ha impulsat el Govern espanyol és, en aquest aspecte, una bona política; totes les indicacions són que donarà fruit, esperem que sigui aviat; però, evidentment, les primeres passes ja s'han posat amb les declaracions del comissari Rehn de fa pocs dies sobre el compliment de l'esforç estructural que fa el seu Govern i que justifiquen aquesta expressió de confiança que serà allargar els terminis per arribar al 3 per cent, i, per tant, flexibilitzar l'objectiu per a aquest any.

El mateix, exactament el mateix correspon a Catalunya; el mateix, exactament el mateix s'aplica a Catalunya. I, per això, em permeto confiar que, quan vostè ha dit «tot desitjat i tot esperat», és que vostè també pensa que el que farà el Govern espanyol és transferir en lleialtat la part proporcional del marge extra que proporcionarà Europa.

Nosaltres creiem –i hem enviat, de fet, un requeriment al Govern expressant-ho– que, d'acord fins i tot amb la llei d'estabilitat espanyola, les regles que aquesta llei indica per a la distribució del dèficit, amb el 4,5 actual, ens correspondria l'1,7, i, si anéssim a la vora del 6, ens correspondria el 2,1. I això és molt –i molt i molt– important. I si el pressupost ha de prendre una setmana més perquè això quedi lligat, doncs, que prengui una setmana més.

Seria absurd que el Govern central pensés que necessita..., que Espanya necessita més marge, però que la injecció de despesa pública que ha despès aquest «més marge», generat, evidentment, per injeccions de liquiditat que vénen d'Europa i dels mercats, s'ha de canalitzar només a través del Govern central; per un raó molt clara, perquè hi ha una cosa que se'n diu «el multiplicador», que és essencial gastar més en despesa, no tindrà un gran impacte, si el que se'n diu «el multiplicador» –que vol dir «el multiplicador d'impacte»– no té el nivell màxim que pot tenir.

I ja li asseguro jo que, si la instrumentalització de la injecció de liquiditat es fa exclusivament per la via del Govern central, i per raons que no serien econòmicament racionals, es negués el conducte que passa per ajuntaments, el conducte que passa per governs autonòmics, que representen la tercera part, com a mínim de la despesa, en aquest cas, ja li asseguro jo que el multiplicador serà un multiplicador coix, i, per tant, serà una situació no òptima. Europa haurà donat marge, i aquest marge s'haurà utilitzat malament per aquesta obsessió d'injectar una agenda política que res té a veure amb l'estímul econòmic, l'agenda política que consisteix en aspirar –jo crec que si un mira la situació, aquesta és la manera més fàcil d'interpretar-ho– a un aprimament asimètric del sector públic, de manera que, quan se surti de la crisi, el sector públic quedi aprimat, però especialment quedi aprimat el sector públic autonòmic, Catalunya inclosa. Aquesta perspectiva és inacceptable per nosaltres, però, a més, és econòmicament contraproduent per al Govern central en aquests moments.

Per tant, tant de bo poguéssim dir: «Benvingut a l'opinió que Catalunya necessita, com Espanya, un objectiu de dèficit racional i no esbiaixat cap a l'austeritat i cap, diguem-ne, al patiment inútil que, a partir d'un cert moment, l'austeritat genera.»

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, miri, sobre les eleccions de Galícia, si ho vol, després li explico. Jo, ara, prefereixo centrar-me en les eleccions andaluses, que vostè també cita, no? Bàsicament, perquè el problema no eren les eleccions andaluses, el problema van ser les eleccions generals.

Vostès intenten fer veure que, amb motiu de les eleccions andaluses, el Govern de l'Estat va endarrerir la presentació dels pressupostos. Però, miri, hi havia un petit problema, que suposo que vostè és capaç d'entendre en la seva veritable dimensió, perquè vostè s'ha trobat amb un altre problema semblant a una altra escala, eh?, vostè va tenir una desviació, va heretar una desviació pressupostària de més de 2.000 milions d'euros; el Govern del Partit Popular va heretar una petita desviació pressupostària, també, de més de 30.000 milions d'euros, i, tot i això, en tres mesos, va

ser capaç de presentar uns pressupostos generals de l'Estat.

I vostè puja aquí i ens diu: «Escolti'm, portarem els pressupostos quan toqui, setmana més, setmana menys.» D'acord. Però és que tocava el 10 d'octubre. Clar, no venim el 27 de febrer... –27 de febrer, té vint-i-vuit dies, és a dir, demà passat ja és el mes de març, eh?–, 27 de febrer, no venim a demanar-li que presenti els pressupostos el 10 d'octubre, setmana més, setmana menys. El que li demanem és que ens digui quan té pensat portar els pressupostos en aquest Parlament. Perquè suposo que tots els inconvenients que vostè ens ha citat no són uns inconvenients exclusius que té la Generalitat de Catalunya. Són exactament els mateixos inconvenients que tenen la resta de comunitats espanyoles, les quals, per cert, ja han fet els seus pressupostos, i alguna de les quals sense necessitat de complir dèficits del 0,7 perquè ja han pogut tancar l'exercici 2012 sense dèficit.

Per tant, estem en unes circumstàncies que vostès volen que siguin diferents; no és que siguin diferents, no: són vostès els que volen que siguin diferents. I diuen: «Bé, per si de cas plou d'aquí a un mes, jo obro el paraigües avui i em passejo pel carrer amb el paraigües obert per si de cas d'aquí a un mes plou.» No, conseller, no; del que es tracta és que, quan toca, que és ja, el Govern presenti els pressupostos en aquest Parlament, en aquesta cambra, i, si després han d'haver-hi canvis, que tant de bo hi hagin canvis!

Miri, vostè ens demanava que nosaltres ens posiccionéssim sobre el nostre desig. Ja li ho diem: si a nosaltres també ens agradaria que els objectius de dèficit fossin més flexibles i hi hagués major flexibilitat. Però, amb la seva actitud, això no s'aconsegueix. Li poso l'exemple que li he posat abans: si amb aquest mateix objectiu el Govern d'Espanya hagués anat a Europa a dir «doncs, miri, sap què?, no li presentaré els pressupostos fins que vostès no em flexibilitzin l'objectiu de dèficit», doncs, segurament, amb aquesta actitud el que s'hauria aconseguit és que no es flexibilitzessin els objectius de dèficit. I nosaltres som els primers que desitgem que es flexibilitzin els objectius de dèficit, no només per a la Generalitat de Catalunya sinó també per al Govern de l'Estat, perquè som perfectament conscients que la societat catalana i la societat espanyola necessiten en aquest moment que s'adoptin ja polítiques d'impuls del creixement econòmic. Però aquestes polítiques no es poden dur a terme si prèviament no s'ha dut a terme una consolidació fiscal.

I en aquesta feina ha estat el Partit Popular governant durant un any, aplicant aquestes mesures de consolidació fiscal. I continua sent necessari que durant l'any 2013 es facin uns pressupostos de contenció, però per possibilitar l'afermament d'aquesta consolidació fiscal i, per tant, per possibilitar el creixement futur sobre uns fonaments sòlids.

Permeti'm que li digui encara una altra qüestió, honorable conseller. No citin l'informe Pallone com si digués que el Parlament Europeu li diu a l'Estat espanyol que ha de repartir millor el dèficit, perquè l'informe Pallone no diu això. L'informe Pallone, que fa

referència a tots els països de la Unió Europea i no fa referència explícita ni a Catalunya ni a Espanya, diu que evidentment els objectius de dèficit s'han de repartir entre les diferents administracions que conformen els estats. I així s'ha fet a Espanya. Una altra cosa és que a vostè no li agradi que Espanya tingui unes competències, com són les de la seguretat social o com són les de prestacions per desocupació, que precisament en aquests moments són les que creixen més i que és necessari atendre i que per això l'Estat té un plus quant a la possibilitat de dèficit.

Però referir-se a aquest informe del Parlament Europeu en aquest sentit seria el mateix que si nosaltres ara li diguéssim: «Conseller, el Parlament Europeu li està demanant al Govern de la Generalitat que cessi les seves actuacions exteriors perquè no en té competències.» Nosaltres directament els ho diem: «Deixin de fer aquelles coses sobre les quals no tenen competències, perquè quan no li quadraran els pressupostos és si vostès volen continuar gastant com un estat sent una comunitat.»

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Quina pena, per un moment he suposat que efectivament el tenia a la banda de la flexibilització del dèficit, i voldria pensar que era així, però llavors vostè mateix s'ha espantat i ha començat a dir les coses habituals, les coses habituals que un sent per justificar que el que reparteix aquestes coses s'ho acaba quedant tot per a ell mateix.

No tot –no tot–; tot i més –tot i més. Perquè permeti'm dir-li que el que va passar la darrera vegada va ser sagnant, quan Europa va flexibilitzar el dèficit d'Espanya i el traspàs a les comunitats autònomes va consistir a rebaixar i endurir encara més el dèficit. Oh!, és clar, llavors em diuen: «Oh!, és que nosaltres tenim moltes necessitats.» Ves per on! Miri, si jo fos el que ho fixés, les meves necessitats ja els diria que van abans que qualsevol altra.

Miri, aquest tema s'ha de fer a partir de la creació d'uns mínims de consens, amb la gent parlant, i reconeixent que la tasca de consolidació fiscal i d'estabilitat creïble, sostenible i de qualitat a llarg termini l'hem de fer entre tots, i que la imposició estil quarter no porta enlloc.

Bé, i m'agradaria que això ho entenguéssim i m'agradaria que això no es repetís per segona vegada. Podria parlar d'altres aspectes en els quals vostès diuen una cosa aquí i una altra cosa allà. Els impostos. Critiquen que posem aquest o aquell impost. Escolti, si ens podríem defensar simplement dient les mateixes coses que ha dit el president Rajoy. I ara no l'estic criticant, no l'estic criticant. Però oi que el president Rajoy ha

apujat impostos? Oi que ha considerat que per minorar la banda de la despesa, per atendre les necessitats de despesa? Oh!, i em dirà: «És que l'atur...» I és que es pensa que les escoles no són importants? O és que es pensa que la sanitat es pot ajustar així, si hi ha una altra necessitat, ajustem aquesta a la baixa? Vostè creu que es pot ajustar?

I, per l'amor de Déu, miri alguna vegada la quantitat de diners que són això de les representacions exteriors, etcètera, i veurà que són pràcticament res. I, a més a més, han estat històricament importantíssimes per al desenvolupament comercial de les empreses catalanes. I, en tot cas, són ordres de magnitud que no tenen res a veure amb els fons que està augmentant l'Estat per la via d'impostos. O sigui que vostès em diuen: «L'Estat sí, però vostès no, incrementar ingressos.»

I la cosa és encara més sagnant, perquè, home, jo esperaria que, des d'aquest punt de vista de fer les coses col·laborativament, l'Estat també repartís joc amb els ingressos. L'IVA el paguem tots, eh? Vostè paga IVA cada dia. Tots els catalans paguen IVA cada dia. Sap què n'hem tret de l'augment de l'IVA? Doncs, una pèrdua de 60 milions per a la hisenda de la Generalitat, perquè nosaltres paguem l'IVA. I jo m'he hagut de sentir dir: «Tots paguem IVA.» Sí, però alguns se'l paguen a si mateixos. I el lògic seria que ho compartíssim.

O sigui, està bé que Madrid augmenti els impostos, està bé que no es transfereixi part de l'augment d'impostos, suposo que deu estar molt bé que es carreguin l'euro per recepta i altres mesures de generació d'impostos, però, ah!, no, nosaltres no podem fer totes aquestes coses perquè nosaltres som una comunitat autònoma. Doncs, escolti, no s'estranyi que hi hagi molta gent que s'està cansant de ser una comunitat autònoma.

La presidenta

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació

al Govern sobre la racionalització
de l'Administració i de la funció
pública (tram. 300-00011/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta –faig ús del càrrec perquè després no em renyin–, després d'escoltar el conseller Mas-Colell dir que aspirar a aprimar el sector públic en una comunitat autònoma és bàsicament inacceptable i d'escoltar el senyor Aragonès dir que es necessiten noves fonts de finançament, la veritat és que penso que la meua interpellació tindrà un lleig futur. Però, bé, no deixaré per això d'insistir en els meus objectius.

Deia, com dic, el senyor Pere Aragonès, que necessitem noves fonts de finançament, i crec que el Govern de la Generalitat n'ha trobat una de bastant habitual, que és el sou, el salari dels funcionaris, dels servidors públics. Ahir el Govern de la Generalitat va anunciar un nou acord de govern en què incloïa una nova retallada de salaris dels servidors públics, concretament una paga extra al juny i una altra al Nadal; un fet que no es va atrevir, consellera, a confirmar en la passada compareixença davant la Comissió d'Afers Institucionals, entenem que per evitar la conseqüència que es va produir ahir a la tarda, que va ser la mobilització de tot el sector de servidors públics pels carrers de Barcelona.

Aquesta mesura afectarà 230.000 persones a Catalunya, entre funcionaris i interins, que des de l'any 2010 porten patint contínues pèrdues, gairebé un 30 per cent del salari dels funcionaris i gairebé un 40 per cent en el cas dels 6.700 interins que hi han a Catalunya, una pèrdua considerable, com dic, consellera, de poder adquisitiu per a moltes famílies. Li comentava l'altre dia que un funcionari de nivell B ha perdut, en el seu sou, des de l'any 2010, vuit-cents euros per mes. I aquest sacrifici, a més d'anar sumat a d'altres, restringeix també al mínim imprescindible la cobertura de qualsevol lloc de treball per jubilació o per baixa laboral.

Aquesta situació, com deia, afecta de forma significativa la prestació de serveis bàsics, de serveis públics d'atenció a les persones. Està afectant especialment el sector de la sanitat, de l'educació, també de la justícia, que ja sé que no és competència seva, que és competència del senyor Gordó, que porta aquí escoltant tot el dia molt seriosament, però que sàpiga també –aprofito que és aquí present per dir-li-ho– que, com vostè bé suposo que sabrà, la justícia, en termes de personal, està sota mínims.

Atès que a hores d'ara, i tal com ens ha informat el conseller Mas-Colell, no tenim notícia de quina previsió d'ingressos i despeses tindran els pressupostos de la Generalitat, perquè de moment no s'han presentat, entenem que aquesta situació acabarà afectant també tots aquells sectors que col·laboren directament en l'atenció a les persones de determinats serveis públics, com són, per exemple, el pagament de les factures relatives als serveis farmacèutics, als concerts educatius o sanitaris, que ja s'han vist afectats en altres ocasions.

I aquesta retallada als servidors públics no és nova; s'afegeix, es van afegint ja des de l'etapa del president Zapatero, que va retallar un 5 per cent el sou dels funcionaris, en aquell cas per ordre i directriu de Brussel·les, però també per decisions d'aquí, del Govern de Catalunya, que han afegit retalls del 3 i del 7 per cent. A més a més, se'ls ha de sumar també el no-increment de l'IPC, la congelació de salaris i la supressió reiterada de pagues extres.

Durant la seva compareixença, consellera, vostè va manifestar la seva disposició al diàleg, que hem vist que ha estat nulla, atès que la mesa de la funció pública ahir mateix manifestava la seva oposició a aquesta mesura i a més a més va advertir la prepotència i la nul-

litat en el diàleg per part del Govern de la Generalitat. I a més a més també manifestava la necessitat que vostè hagués presentat alguna alternativa, perquè a aquesta mesura, que suposarà un estalvi de 700 milions d'euros, també hem de sumar-hi l'estalvi de 175 milions d'euros, amb l'acomiadament d'entre sis mil i set mil persones interines a l'Administració pública. Doncs, des de Ciutadans, pensem que hi han alternatives, que, com a mínim, podia haver ofert alguna alternativa.

Vostè és la responsable de tot el sector públic a Catalunya, i la nostra interpellació anava precisament en el sentit de dir que hi han alternatives per evitar que el finançament encobert de la Generalitat sigui la retallada dels sous, els salaris dels serveis públics quan hi ha altres alternatives com, per exemple, la reestructuració de molts àmbits del sector públic.

Vol dir, consellera, que no hi havia cap altra alternativa que prescindir de metges, mossos o mestres i seguir gravant i perjudicant no només les seves economies domèstiques sinó els serveis públics a Catalunya?

Vol dir que aquests servidors públics no se senten ofesos quan saben que no són la prioritat del Govern i que hi han altres prioritats com per exemple la creació de comissions de transició nacional, abans que decidir si els seus serveis públics són prioritaris?

Ja li avanço que des de Ciutadans presentarem una proposta, d'acord amb la sol·licitud feta pels diferents sindicats, que permeti compensar aquesta davallada que hi ha hagut, aquesta retallada de sous, en propers pressupostos. Aprofitem també per comentar-ho, atès que tenim present a la sala el conseller d'Economia, Mas-Colell.

Jo el que els demano és que, en comptes de reiteradament apellar al sou dels funcionaris, facin vostès algun tipus de sacrifici des de les seves pròpies posicions polítiques. Ja saben que el que no sobren precisament són servidors públics, sinó que el que sobren són estructures polítiques absolutament caríssimes, plenes de clientelisme polític, a les quals vostès no són capaços ni s'atreveixen a aplicar la tisora.

Cal molta fredor, consellera, per retallar fins a tres vegades els salaris dels servidors públics i, en canvi, nomenar catorze assessors nous en els últims dies, o mantenir contractes milionaris i opacs amb els treballadors de la televisió pública de Catalunya, la més cara de tot Espanya –a la màquina de propaganda no li apliquem la tisora, però al sou dels servidors públics, sí–, atorgar subvencions a diaris o dispendis milionaris. Ja hem sentit el president de la Generalitat dir que això és la xocolata del lloro, però hi ha gent que es pot sentir ofesa.

I darrere de tot això, consellera, el que hi ha és una clara falta de voluntat política que els impedeix abordar una veritable reorganització de l'Administració, simplificar estructures i acabar amb el clientelisme, en comptes d'utilitzar els serveis públics, els servidors públics, com a instrument de finançament del Govern de la Generalitat.

Miri, aquesta nova retallada implicarà un estalvi de 700 milions d'euros en aquest suposat, hipotètic pres-

supost que algun dia el conseller portarà a aquesta cambra. Només la ferma decisió per part del Govern de la Generalitat de la supressió dels quaranta-un consells comarcals –una estructura política absolutament clientelar, que gestiona competències que es podien gestionar des d'altres organismes de manera molt més eficient i molt més eficaç, i que no fan aquesta supressió perquè no els interessa políticament– hauria suposat un estalvi de quasi 556 milions d'euros anuals.

Miri, i si no, per mostra, podien haver començat per decidir-se i suprimir el Consell Comarcal del Barcelonès, un fet en què tothom està d'acord, i ens hauríem estalviat gairebé en aquest pressupost els 20 milions d'euros que ens costa per gestionar dues competències: el manteniment de les rondes i la promoció urbanística en temps de crisi i de profunda crisi del sector.

Miri, nosaltres creiem que prou d'anuncis, i necessitem més fets. Diuen els clàssics d'aquesta casa que quan algú no vol donar una solució política a un fet demana un informe, fa un llibre blanc i crea una comissió. I vostès han triat aquesta última opció: crear una comissió. Han creat una comissió d'experts per analitzar com i quan abordar aquesta reforma de l'Administració pública, que únicament contribuirà a ajornar aquestes decisions i que té, com és evident, un greu cost polític que vostès no volen assumir.

Miri, el Govern del tripartit ja va elaborar un pla de racionalització del sector públic a Catalunya que inclou diagnòsi, anàlisi i conclusions. No serveix, aquest informe? Hem de dedicar el temps al fet que una altra comissió n'elabori un altre? Vostès també han preferit retallar els salaris dels servidors públics abans que anar retallant i reduint tot aquest entrellat d'empreses públiques –459 empreses públiques entre societats mercantils, consorcis i fundacions– que des de l'any 2006 han anat creixent com bolets a Catalunya sense saber ben bé a què es dediquen, moltes d'elles, però que han generat una xifra de deute, gairebé, de 6.100 milions d'euros, consellera. Algunes d'elles s'han engrandit de forma exponencial i sense cap funció específica. Potser si comencéssim per aquesta retallada ens hauríem estalviat perjudicar serveis públics tan importants com són la sanitat o l'educació.

El sector públic a Catalunya, consellera, vostè sap que és extensiu i sobredimensionat. I el que ens preguntem és si aquesta nova Llei de governs locals que vostè ja fa temps que anuncia abordarà definitivament aquesta reforma, atesa la inviabilitat i la ineficàcia econòmica de les estructures supramunicipals que té Catalunya. Vostès han criticat molt la reforma del Govern espanyol per invasió de competències sobre hisendes locals; però vostès a hores d'ara, i després de dos anys, quasi tres, de govern de Convergència i Unió, no tenen ni una sola proposta de reforma pel que fa al món local i a les entitats supramunicipals.

El que esperem, consellera, d'aquesta interpellació és que ens doni respostes, que ens digui exactament com pensa calendaritzar aquesta simplificació i racionalització de l'Administració pública i de quina manera pensa abordar-la definitivament, i no ajornant-la amb comissions i informes, de què ja tenim una bona mostra.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president... –sí? (Pausa.) Gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, no, vostè no m'escollarà. Vostè no espera cap resposta, i, per tant, vostè no m'escollarà, ja ho sé. Però tampoc em va escoltar l'altre dia a la compareixença, perquè, si no, no hauria fet avui aquesta intervenció.

Però deixi'm que li digui una cosa, i li ho dic amb tota l'afecte i «carinyo» que li tinc: és molt perillós –molt perillós– fer demagògia en temes tan sensibles com aquests i parlar del sou dels funcionaris amb aquesta banalitat. Vostè diu... Perquè són temes sensibles, i també ho són per als membres del Govern –també ho són. Per tant, jo li demano en aquest sentit una mica de rigor.

Diu: «És que vostès no tenen una clara voluntat política.» Oh, i tant, que la tenim: la de mantenir el màxim de llocs de treball possible, de fer sostenible aquesta Administració, de muscular-la, de fer-la més potent. I això –això– és la clara voluntat política del Govern.

I diàleg? Tot; diàleg, tot. Consens? Tot el que puguem trobar. Però, com vostè sap, és lògic, doncs, que en temes com aquests, que hem posat sobre la taula en la mesa de negociació de la funció pública, en alguns aspectes no s'arribi a acords; és lògic. I, tot i això, el Govern de la Generalitat no ha trencat el diàleg. I, tot i això, el Govern de la Generalitat va posar alternatives. Alternatives que passaven per millorar la incapacitat laboral transitòria en aquells supòsits de persones que tinguessin intervencions quirúrgiques, processos oncològics o altres intervencions. Per tant, hi vam posar una millora, i la va proposar el Govern de la Generalitat.

Per tant, senyora Mejías, jo crec que vostè ha de ser conscient que parlem de temes molt sensibles, no únicament per a les persones que en surten afectades, que també i sobretot, sinó també per als membres del Govern.

Un incís. No hi ha cap estalvi, perquè no hi ha cap mesura nova –no hi ha cap estalvi. Apliquem les mateixes mesures que vàrem aplicar l'any passat i que el Govern de l'Estat després va aplicar i va fer que s'apliquessin.

Per tant, escolti, senyora Mejías, no estem descobrint la xocolata del lloro. Hi han comunitats autònomes que ja s'han anticipat a prendre aquesta decisió que ens vèiem obligats a prendre nosaltres. Per què la prenem? Vostè també ho sap: l'asfíxia econòmica del Govern, els incompliments, el no-pagament dels deutes...

Sí, a vostès aquest discurs no els agrada, però és que és la realitat. És que aquesta és la realitat.

I, per tant, de feina, n'han fet? Sí. Jo li'n faré cinc cèntims, per si vostè, doncs, vol retenir alguna cosa.

En temes de racionalització, agilització i simplificació. Aquest ha estat un dels primers fulls de ruta del Govern de la Generalitat la passada legislatura i aquesta. I la passada legislatura vam començar amb unes lleis òmnibus que van simplificar i van agilitzar molt tots els tràmits interns. Vàrem també agafar i vàrem fer el primer programa de simplificació i racionalització administrativa, i a través del qual el que fèiem era dibuixar quin era el sector públic majoritari i plantejar una reducció del 25 per cent. I hem avançat molt, perquè allò que preveïem fer en quatre anys, en una legislatura..., doncs, en dos anys vam avançar molt, quasi en un 18 per cent.

I, per tant, d'alguna manera era, a més a més, una aposta que no és una política que impliqui una renúncia a disposar d'un sector públic potent, ans al contrari, sinó que és una opció de fins a quin punt s'estableixen especialitzacions funcionals en la implementació de polítiques públiques; fins a quin punt intervenen els departaments, les entitats del sector públic, les iniciatives de col·laboració públicoprivades, el sector privat i/o el tercer sector.

Perquè ens vam trobar amb un model, quan vàrem arribar, totalment i excessivament fragmentat, no?, amb un nombre excessiu d'organismes, amb una manca de definició en els àmbits d'actuació... I, per tant, això reclama una consistència interna del model i congruència amb les condicions de l'entorn.

I és amb aquesta finalitat –i és amb aquesta finalitat– i parant atenció a evitar duplicitats de funcions, també, per afavorir la viabilitat de les entitats i la no-competència amb el sector privat i l'austeritat i la transparència en la gestió, i també el rendiment de comptes... Per tant, transparència en tot aquest procés, tota –tota. Austeritat com a valor, també; no com a tòtem indiscutible, sinó com a valor.

Però vostè sap, com li deia, que des del 2010 hi ha aquest Pla de simplificació i racionalització del sector públic, que, efectivament, hem estat intensificant aquesta darrera legislatura. I entendre vostè que «simplificació» significa reducció del nombre d'entitats públiques i «racionalització» d'aquestes, actuacions de millora en la governança d'aquest sector.

I segurament vostè dirà que és poc; altres diran que és molt. Jo li dic que hem fet molta feina en aquest sentit i que, per primer cop en la història de la Generalitat, podem dir que la legislatura conclou amb un nombre d'entitats inferior a l'inicial. I ha estat un primer pas significatiu, i no n'hi ha prou, hem de seguir avançant en aquest procés de racionalització i de simplificació, que no donem, com li deia, per acabat.

I, com sap, el Govern també –i si no ho sap ja l'informo– ha suspès la posada en marxa d'algunes entitats. S'han desenvolupat estudis específics que han conclòs amb propostes de reordenació en els sectors als quals cal donar, per la seva rellevància, un tractament espe-

cífic; sectors com pot ser el de la salut o com pot ser el de la recerca. I, així i tot –i li'n dono xifres–, a desembre del 2012 hem reduït el nombre inicial d'entitats en què la participació de la Generalitat era majoritària, de 2.073 a 2.023, és a dir, quasi al voltant del 20 per cent. Però no ens aturem, com li deia, i continuem. I a final d'aquest 2013 la reducció arribarà a deixar el nombre d'entitats en què la participació de la Generalitat és majoritària en 197; per tant, per sobre d'aquell 25 per cent que ens vàrem fixar i que teníem com a objectiu assolir en un període de quatre anys.

Per tant, aquesta és una feina que hem anat fent i hem anat realitzant. Però també en el mateix sentit hem treballat per tal de clarificar el mapa competencial entre les administracions que treballen en el territori de Catalunya, allò que en diem «una administració, una competència». I, com vostè sap, la passada legislatura vam iniciar uns treballs d'elaboració de la nova Llei de governs locals, i ho vàrem fer amb un comitè d'experts que li asseguro que varen fer molta feina, moltíssima feina, i que la seva aportació ha estat molt valuosa a l'hora d'elaborar la llei. I, gràcies als treballs d'aquests experts, abans de l'estiu veurem aquesta nova Llei de governs locals, i, per tant, aconseguirem clarificar competències. I li torno a avançar algunes coses que ja vaig dir en el si de la meua compareixença.

Per exemple, els municipis de menys de mil habitants veuran delegades de forma automàtica algunes competències a les comarques. Per què? No ens carreguem les comarques, com vostè diu. No, no: és que la comarca esdevindrà l'ens bàsic de prestació de serveis de forma mancomunada, des de la proximitat. N'hi han altres que no, que ho fan des de la llunyania. Des de la proximitat.

I també reforcem els mecanismes de cooperació i coordinació interadministrativa, i garantim la reassignació de recursos en competències delegades.

I en els municipis majors de cinc mil habitants, per exemple, establim l'obligació d'un programa d'actuació municipal.

I tot això significarà un estalvi que es pot arribar quantificar entre 1.000 i 1.100 milions d'euros anuals, com els vaig dir, mitjançant el foment de la reducció d'entitats públiques vinculades al món local –consorcis, mancomunitats, empreses públiques i altres–, que veuran limitada la seva creació a aquells supòsits d'absoluta necessitat, i sempre que el corresponent consell comarcal no pugui desenvolupar el servei per al qual es creen.

Per tant, primer de tot, senyora Mejías, el més important és que els serveis es puguin prestar, i que es puguin prestar amb la màxima qualitat, i que es puguin prestar es visqui on es visqui. Perquè darrerament hem rebut un informe del ministre Montoro que posa de manifest que és més car –una cosa que sembla òbvia– prestar serveis a municipis de pocs habitants que no en grans ciutats. Només faltaria; és que és lògic. Però a Catalunya al que atencem és un mapa territorial, i volem garantir que la gent, visqui on visqui, tingui dret a les mateixes prestacions. I, per tant, d'alguna manera, aquesta llei va en aquesta línia.

Per tant, senyora Mejías, aquestes són algunes pinzellades que si vostè té a bé retenir, jo suposo que alguna cosa li deuen haver pogut clarificar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, vicepresidenta. Té la paraula, per a la rèplica, la diputada il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, lamento que em digui que no l'escolto, perquè l'altre dia hi vaig estar present, vaig fer la meua rèplica i vaig tenir molt present que de la seva compareixença se'n deduïen poques conclusions. Molta paraula, però pocs fets, consellera. Això vostè ho sap.

I és evident que estem parlant de temes sensibles, perquè estem parlant de persones al servei dels serveis públics de l'Administració més importants, perquè són serveis d'atenció a les persones. Estem parlant de servidors públics com són els mestres, els metges, els mossos o els jutges; servidors públics que atenen serveis públics de primera necessitat i d'atenció a les persones.

I crec que, abans de decidir-se per retallar el sou dels servidors públics –que desincentiven la seva tasca i que, a més a més, així segur que no aconseguirem criteris d'eficàcia i eficiència en la seva gestió, consellera–, és molt important entendre que hi han altres aspectes de l'Administració pública que són perfectament retallables sense que tinguin aquest cost directe en l'atenció a les persones.

Nosaltres li parlàvem d'alternatives. No li parlàvem d'alternatives perquè vostè ens digui que clar, que tenen problemes per l'asfíxia econòmica, i que vostè el que parlava era de donar altres alternatives respecte d'aquelles persones que estan en l'Administració pública en una situació d'incapacitat o de malaltia. No, no, nosaltres li demanàvem alternatives a aquesta retallada de sous públics que ha fet als servidors públics, li demanàvem que aplicués altres criteris de racionalització que servissin per evitar que aquests sectors d'atenció a les persones es veiessin absolutament afectats.

I, miri, no és una qüestió de l'asfíxia econòmica: és una qüestió d'uns governs que han gastat més del que tenien i ara tenen un deute considerable que no saben com abordar. Perquè aquesta no és només una qüestió de retallar el sou dels servidors públics: és que vostès tenen deutes amb tothom. Vostè té deutes –per la seva competència, clar, em refereixo– amb els ajuntaments; tenen deutes, en l'atenció a les persones, amb el tercer sector; deuen 300 milions d'euros a Renfe... I, clar, en aquest sentit, consellera, em penso que la millor manera de finançar tots aquests deutes no és a través d'estalviar quasi 700 milions del sou dels funcionaris públics: crec que hi han unes altres alternatives –li ho dic sincerament, li ho dic sincerament–, i d'aquesta manera es veurien molt menys afectats els serveis públics i, sobretot, això que demanava el se-

nyor Aragonès fa una estona, la cohesió social, perquè no tindríem els funcionaris al carrer cada dia fent protestes contra les decisions del Govern.

Perquè no prenen decisions en altres àmbits polítics perquè no els interessa, consellera. Vostè sap que el tema dels consells comarcals és un tema que fa anys que se'n parla, i que l'estalvi seria contundent i nombrós. I que, a més a més, això permetria que hi haguessin molts serveis que es donessin, com vostè diu, a qual-sevol lloc del territori amb eficàcia i eficiència, si es mancomunessin serveis, com s'ha fet en altres comunitats autònomes. I, si no es fa d'aquesta manera, consellera, vindran altres de fora a fer-ho, perquè el que no es pot mantenir és el nivell de despesa que es manté en determinats sectors de l'Administració pública.

Deia vostè, també, que ha aplicat un programa de racionalització del vint-i-cinc per cent. Doncs, miri, hem analitzat els números, i hem analitzat les empreses públiques, i jo voldria que vostè fes un paral·lisme: que fes el paral·lisme de mirar quantes empreses privades s'han tancat fins avui a Catalunya i quantes n'ha tancat el Govern de la Generalitat. Aquest informe de racionalització del sector públic parla que des de l'any 2006 fins a l'any 2010 havien crescut exponencialment i de manera horitzontal tot un seguit d'empreses, gairebé un centenar d'empreses públiques, molt especialitzades, petites, amb uns índexs de plantilla nombrosa i que gestionaven més o menys una despesa de quasi a l'entorn..., d'uns 25 a 50 milions d'euros cada una, i moltes d'elles sense saber ben bé quins eren els objectius i les seves funcions. I crec que és per aquí per on hauríem de començar retallant, consellera. I no em digui que han intentat mantenir tots els llocs de treball, perquè ja li ho dic, en el sector dels interins, consellera, vostès han posat al carrer més de set mil persones, i aquesta també és la seva responsabilitat.

Nosaltres, el que li demanem són més actuacions directes en matèria de tot allò que és simplificar i evitar les duplicitats en empreses públiques. És evident que s'han de mantenir, en el millor dels casos, tots els llocs de treball possibles, però li demanem sincerament que no afecti més aquells servidors públics que estan al capdavant de la gestió de serveis d'atenció a les persones de primer ordre i de primera necessitat.

I aprofitem per demanar la complicitat de la consellera d'Ensenyament, que està aquí, i que sap que també els mestres són un dels primers afectats per aquestes retallades de sou públic.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula la vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats... Senyora Mejías, no és veritat, aquestes xifres. I falta vostè a la veritat, i això crea alarma. No és veritat.

I li demanaré que m'ho mostri. *No és veritat*. I en aquesta seu parlamentària s'ha de venir amb les coses molt clares. No és veritat, senyora Mejías. No és veritat! No enganyin la gent, ni posin por al cos: no és veritat! Per tant, escolti, deixem les coses clares i, home, vinguin aquí amb les xifres clares i diguin d'on les han tret. *No és veritat*. Primera cosa.

Segona cosa: vostè es pensa que no hem buscat alternatives? Però vostè es pensa de veritat que el Govern no ha buscat alternatives? Senyor Rivera, vostè és molt banal: va fent que sí, que sí, que sí... Però vostè es pensa que de veritat no hem buscat alternatives? Doncs diu molt poc a favor de vostès.

Per tant, escolti, alternatives, totes. I segurament algunes..., també hem reclamat allò que se'ns deu i allò que com a país generem i no se'ns torna, i que això també afecta. Però, escolti, ho torno a dir: alternatives? Ja li ho he dit abans, li ho torno a dir: hem fet un esforç amb la supressió..., racionalització del sector públic, eliminant empreses que signifiqués i afectés el mínim nombre de persones –número u–, i –número dos– això significa que en deu anys..., amb anterioritat, els anys anteriors al 2010, s'havien anul·lat tres empreses públiques. Tres. Per tant, escolti, esforç, en aquest sentit, perfectament.

Jo crec que abans no li he dit bé les xifres: eren que de 273 entitats participades hem passat a 223, majoritàries –això significa un 18,3. I, pel que fa a les minoritàries, de 407 a 370 –que significa una reducció d'un 9,1. I això és un avenç important? Vostè pot dir que sí, vostè pot dir que no... Bé, escolti, no ens posarem d'acord.

Una altra simplificació banal que vostès fan: «Consells comarcals, escolti, els hem d'eliminar tots.» Però escolti! Però escolti, de què anem? Però és que les coses no es poden fer així, agafar i, bum!, ho esborro i aquí no existeix. Però escolti, una mica de rigor, perquè estem aquí elaborant lleis, i sobretot estem aquí, des del Govern, per preservar que al màxim possible els serveis es puguin donar als ciutadans amb la màxima qualitat, visquin on visquin, els agradi o no els agradi. Però és que això és així. I la comarca és l'ens bàsic de prestació de serveis, i així ho serà, perquè creiem en el principi de proximitat i de subsidiarietat, i entenem que com més proper al ciutadà millor es presta aquest servei. Hi ha molts alcaldes en aquesta cambra que en aquest sentit li podrien aportar moltes i moltes coses.

Per tant, vostès... Home, vostès, suposo que, com que fan anar així la goma d'esborrar, també eliminarien, doncs, els municipis de menys de cinc mil habitants, etcètera, en la mateixa línia que volia fer el ministre Montoro. Per tant, escolti, a Catalunya tenim un model de proximitat, ens creiem aquest model de subsidiarietat, que fa anys que propugna també la Unió Europea, i, per tant, entenem que com més a prop del ciutadà es prenguin les decisions aquestes seran millors i més fàcils d'implementar. I això és el que defensa aquest Govern. Ja sé que vostès estan als antípodes, però nosaltres és el que defensem, no? I, per tant, en aquest sentit, deixi'm..., aprofito per tornar a

posar en valor la feina que fan els alcaldes i regidors del nostre país.

Per tant, aquestes són les mesures que nosaltres hem posat sobre la taula, que anirem treballant, amb un mapa competencial del món local, amb la racionalització de tot el sector públic, intentant, a més a més, simplificar-lo, fer-lo més àgil i, sobretot, més adaptat a les necessitats. Treballarem també una òmnibus, en aquest sentit, del món local, per també simplificar els tràmits i poder muscular i fer una administració pública forta, musculada, que doni respostes a les necessitats del país, però, per damunt de tot, fer sostenible aquesta Administració.

I, per tant, aquestes són les mesures que prenem, que, repeteixo, no són noves mesures que s'hagin pres: mantenim les mesures que es varen prendre l'any passat, que altres van negar i van dir per activa i per passiva que no prendrien, i després van haver d'acabar prenent, com varem dir nosaltres. I, per tant, aquesta és la realitat.

Jo espero, senyora Mejías, doncs, que vostè entengui quina és la prioritat d'aquest Govern, que és pensar en les persones, prestar els millors serveis a les persones i, sobretot, un respecte important a aquesta cambra. Nosaltres, esborrar així, ni consells comarcals, ni ajuntaments ni serveis. Tot a través d'aquesta cambra, que sigui qui legisli, i en tot cas aquí tindran vostès, en el tràmit parlamentari, ocasió d'agafar la goma d'esborrar i intentar esborrar allò que els altres grups els deixin.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre la política sanitària
a curt i mitjà termini (tram. 300-00010/10)

Té la paraula per exposar la interpellació, per un temps de deu minuts, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers i conselleres, diputats i diputades, aquests dies parlem molt del congrés del mòbil, i me mirava el que passarà a la Fira aquest any 2013: està farcida de congressos sanitaris. Quatre, com a mínim. Congressos europeus de neurologia, de malalties respiratòries, de diabetis, i molts altres esdeveniments que fan que el sector salut continuï sent, malgrat la crisi, un sector de fortalesa extraordinari.

Honorable conseller, estem en una crisi de confiança extraordinària en la política. Probablement, la gent ens reclama que la política torni a les polítiques. I la política de salut és, ben segur, quelcom que interessa a tots i cadascun dels catalans i catalanes. Tenim bons resultats, però estan passant moltes coses, i el

nostre grup parlamentari voldrà fer..., de la política sanitària –amb independència de la comissió d'investigació, amb independència de les seves compareixences..., parlar del concret. Per això vostè ha vist que la interpellació explícita «a curt termini»..., política sanitària «a curt termini» i «a mitjà termini». I volíem parlar de cinc qüestions –ens semblaven les més rellevants– del que està passant a la política sanitària, conseller, perquè en dos anys hem trencat més consensos que en trenta.

Primer: sí o no a la universalitat, conseller. Aquest és un element molt important. La decisió d'un divendres d'un consell de ministres decideix, sense ni tan sols debat en el Congrés, acabar amb quelcom que havíem construït des de l'any 86 –i nosaltres aquí, curiosament, l'any 90, a través d'una modificació de la LOSC–, dient que totes les persones, amb independència d'on visquessin, de si estaven en situació de regularitat, de permisos, etcètera, tenien dret a la targeta sanitària. I, en canvi, ara tenim dificultats, conseller. Vostè va dir –i el seu Govern, i el president– que això no passaria a Catalunya; que, amb independència que l'Estat havia decidit retrocedir a Girón de Velasco, tornar al model d'assegurament, ara aquí tothom tindria targeta sanitària. I li ho tornem a dir, conseller: si és així, fem-ho molt més senzill, si us plau. Primer, els digui als ajuntaments que empadronin. L'empadronament és un dret i una obligació del món local –fins i tot dels que no tenen sostre, fixi-s'hi. Per tant, tornem, si us plau: fem «empadronament igual a targeta sanitària». Deixem-nos de tres mesos, deixem-nos de primer nivell i segon nivell.

Conseller, ens ha sorprès quelcom que diu que les persones que tindran accés a la targeta sanitària d'interès sanitari –que són aquelles que només tindran el primer nivell d'atenció primària–, vostès..., en un hospital ja hi ha un cartell que diu que han de pagar 151 euros, quan havíem entès que precisament les urgències hospitalàries formaven part del cost d'allò que pensàvem que tothom hi tenia accés, fins i tot amb el decret de l'Estat.

Per tant, la universalitat per nosaltres és molt important. Perquè hi ha un debat moral, conseller, un debat quasi moral, eh? La Llei d'estrangeria feta pel Govern del PP era de les més permissives –vostè ho sap– d'Europa i del món mentre necessitàvem mà d'obra; ara, hi han persones que estan quedant excloses. Em diuen que fins i tot als preventius de les presons ara no els donem targeta sanitària. És a dir... No, no. Tornem, si us plau. Fem-ho senzill, eh? Revisi la instrucció que té.

Segon element... Importantíssim! Perquè fins ara, els últims anys, fins i tot les persones que a Catalunya tenien una assegurança privada sabien..., tenien una fortalesa..., confiaven en el sector públic, però el que pot estar començant a passar, conseller –no sé si vostè sap, perquè jo encara no tinc..., si ha crescut l'assegurament privat a Catalunya–, és que estiguem perdent accessibilitat al sistema. No per la targeta: pel temps d'espera. Aquest sempre ha estat a Catalunya l'element més... –com a tots els sistemes nacionals de salut–, més fràgil, és clar que sí, perquè s'ha d'ordenar la de-

manda. Però aquest és el nucli dur de la garantia de qualitat i equitat: el temps d'espera per ser visitat a la primària, el temps d'espera després d'una fractura de maluc per ser operat, el temps d'espera per ser diagnosticat... No per malaltia greu i urgent –almenys per càncer funcionen els circuits.

Tinc molts dubtes, conseller. Espero que tingui un indicador, per exemple, de per què el mes de desembre del 2012 es varen anar a buscar 3 milions de receptes menys que al desembre del 2011. No deu ser que els copagaments, tant de l'Estat com de l'euro per recepta, feien que persones, especialment les més vulnerables, no anessin a buscar medicaments?

Sap que ens tindrà al seu costat per a la prescripció de qualitat a cost menor, eh? No només això, sinó que ho hem predicat amb l'exemple. Estan les dades publicades. Ara, un decreixement tan important del nombre de receptes ens ha d'alertar clarament, sobretot quan hi ha modificacions per a aquelles persones de rendes més baixes. No parlo de la facturació, parlo del nombre de receptes.

Però a més a més hem d'estar pensant, conseller, en el mitjà termini. Perquè és evident que hem d'estalviar en allò que podem substituir per una altra cosa a més baix cost –no parlo de medicaments, només–, però podrem pagar tots els medicaments de l'hepatitis C? La innovació, com la continuarem pagant? Perquè, fins ara, aquests debats eren debats que ja teníem.

Per tant, si us plau, la garantia de qualitat i equitat. Aquest és un element substancial, conseller. Hem de tornar a marcar circuits, si us plau, de temps preferent. I aquí li parlo, preferentment, també, del diagnòstic.

Tercer element: desigualtat en salut provinent d'una situació de pobresa a Catalunya. Dos milions de pobres. I, per tant, és un moment d'estar molt més amatents, perquè aquestes desigualtats socials creixents, que s'han d'intentar resoldre, o com a mínim esmorteir, no estiguin esdevenint unes desigualtats en salut molt importants. Salut física, salut mental... Vostè sap com estan creixent els suïcidis? Com està empitjorant la salut mental del país? No en parlem, conseller, no en parlem. Com a l'escola: el programa «Salut i escola», en educació, ha de ser un programa, des del punt de vista sanitari, encara més enfortit. O la salut als barris. Perquè ens hi juguem quelcom que pot esmorteir el sistema de salut. Per això continuem dient-nos «sistema de salut». On tenim el Pla interdepartamental de salut?

Salut a les polítiques. Són més necessàries que mai, i en especial referents a les desigualtats.

Tercer tema –línia vermella, conseller, li ho preguem–: no podem retallar més el pressupost de salut, aquest any 2013. Miri, a la memòria..., al Pla de salut, vostè deia, referint-se al 2010 –el 2010, eh?, després de tot el que hem hagut de sentir del «mal govern» anterior, però aquí està escrit–, que el sistema sanitari era no només solvent, sinó que tenia bons indicadors, amb un vint-i-cinc per cent de despesa inferior a la mitjana europea de regions similars a Catalunya. Parlo del 2010: 1.000 milions menys. Doncs ara hem de tornar a reconstruir: com podem resoldre

aquests elements bàsics, de donar continuïtat a la qualitat i equitat d'un bon sistema sanitari. I aquest és... Discutirem com, partida per partida: què posem a la primària, què fem amb la política farmacèutica, què fem amb els professionals que han vist disminuir... –a part dels que ja no hi són–, disminuir els seus salaris un vint per cent...

Cinquè element –i fixi's que els en parlem per aquest ordre–: model assistencial. Aquí sí que ara haurem de parlar clar, conseller: estem o no estem per la continuïtat d'un model de gestió pública? Nosaltres entenem que sí. Ara escoltava la senyora Carina Mejías, abans, que discutia sobre l'excés d'empreses públiques amb la consellera de Governació... El nostre sector sanitari públic està farcit d'empreses, empreses públiques –l'Institut Català de la Salut, empreses i consorcis...–, sector *non-profit*, que és el majoritari, i sabíem situar el sector privat en l'àmbit que el sabíem situar. Aquest és el nucli dur del model de gestió. Però hem de parlar de governança, de professionals. I aquests són els elements que hem de fer. I hem d'avançar en reformes, conseller.

Per exemple, vam deixar –i vostè ho sap, i ho ha de reconèixer– un sistema totalment informatitzat d'història clínica compartida, de recepta electrònica, que permet canvis substancials. Tenen les dades de dependència..., la història de dependència amb les històries de crònics juntes? Perquè, clar, aquí també...

Ha augmentat dos anys l'esperança de vida del 2000 al 2009. Per tant, el debat de la cronicitat serà un debat molt..., és un debat molt important. Perquè, precisament, amb rendes baixes, amb més pobresa, les persones amb malalties cròniques, amb exigències d'altres prematures, amb un sociosanitari que s'ha de tornar a incrementar, conseller, amb atenció a domicili, amb una atenció social que s'ha de fer, amb l'atenció sanitària... Aquests seran els debats fonamentals, han de ser els debats d'aquest pressupost.

Deixo per a la rèplica, després d'escoltar-lo, els últims elements de si és possible o no..., si ens separen moltes coses, o encara hi han, en la política catalana, punts de tornar a un camí..., de trobar –en el concret: universalitat, garantia d'accessibilitat, desigualtat en salut, finançament i model assistencial– els elements...

La vicepresidenta primera

Ha exhaurit el seu temps, senyora diputada. Vagi finalitzant.

Marina Geli i Fàbrega

Acabo, presidenta. Els elements clau per tornar la confiança en un moment de tantes desconfiances.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per a la resposta del conseller, per un temps de deu minuts, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, bé, jo, en tot cas, no puc dir-li més que comparteixo tot el que vostè planteja i, més que entrar al debat de les diferències, entraré, en tot cas, a plantejar les coses que estem fent, que segurament són millorables, però les que estem fent, i en quina línia les estem fent.

Tot això, amb el primer compromís, que és de garantir l'atenció dels ciutadans. I això, també, sense ingenuïtat. Sense ingenuïtat perquè estem en una situació d'enorme dificultat. Jo crec que una situació de dificultat... mai viscuda, perquè s'hi ajuntin un primer factor, com vostè ha dit, que és la crisi de confiança; un segon factor, que és la crisi econòmica; un següent factor, que és la crisi financera, i, com m'ha sentit moltes vegades dir, la manca de consens polític a l'hora de què és el que s'ha de debatre i què és el que ja hauríem de deixar de debatre, perquè no porta més que a generar encara més crisi de confiança.

Bé, és evident que ningú qüestiona, des del Govern –i tampoc, òbviament, el conseller–, el dret a l'atenció sanitària com a dret de ciutadania i, per tant, com a dret universal. Nosaltres, en aquest sentit, sap molt bé que ens vam oposar de manera, primer, formal, en les instàncies que tocava, al reial decret que ens tornava a un model «seguretat social», i que entenia que el dret no era de ciutadania, no era de ser ciutadà, o contribuent, sinó que era el dret de ser cotitzant o no cotitzant a la seguretat social. Nosaltres enteníem que això ho teníem superat i, per tant, a partir d'aquí, vam donar-nos com a termini fins al mes de març que nosaltres no modificaríem absolutament res i que tothom tindria fins al 30 de març dret a la targeta sanitària amb les mateixes condicions que l'havia tingut fins ara, és a dir, mitjançant simplement el fet d'estar empadronat i, amb aquesta acreditació, anar a demanar a les instàncies oportunes la targeta sanitària.

Quan rebem la informació de l'Institut Nacional de la Seguretat Social, de quines persones amb targeta sanitària vigent quedarien excloses del dret sanitari d'acord amb el reial decret, ens vam trobar amb 600.000 persones, que, oportunament depurades, han quedat exclusivament en 166.000 persones que no tenen, d'acord amb l'Institut Nacional de la Seguretat Social, dret a l'atenció sanitària, amb aquesta –per mi, inconcebible– concepció del dret a l'atenció sanitària.

D'aquestes 166.000 persones, n'hi han algunes que són aquelles que tenen nivells de renda per sobre dels cent mil euros anuals, i hi ha aquells altres que no poden acreditar residència formal en l'àmbit de l'Estat, i nosaltres entenem que tot català que viu a Catalunya i que està empadronat té dret a aquesta assistència. I hem col·locat, amb millor o pitjor fortuna, a partir del 31 de març, un tipus de targeta, una que dura només un any, i que en el cas que aquest ciutadà continuï residint a Catalunya, encara que no sigui amb residència formal, a partir d'aquest any tindrà tots els serveis, igual que qualsevol altre ciutadà.

Per què fem aquest primer any? Són aquelles persones que només portin empadronats menys d'un any. Això vol dir que els que ja estan empadronats, aquests

no patiran aquesta nova targeta, sinó que els nous empadronaments, dins d'aquest any, aquesta gent tindrà dret a l'atenció primària, tindrà dret a tot tipus d'atenció, sempre i quan passi l'oportú filtre de valoració del Servei Català de la Salut, per evitar allò de què se'ns acusava algunes vegades, de gent que venia, simplement s'empadronava, rebia un tractament i tornava al seu país d'origen.

Això és, simplement, el que volem filtrar amb aquest any... diguem-ne «de carència», entre cometes, amb dret a atenció primària, a les urgències i, sempre i quan estigui justificat, a l'atenció que toqui, sense tenir cap limitació, sempre i quan, hi insisteixo, objectivament sigui així. I això només afectarà els nous empadronaments.

Segurament és millorable des del punt de vista d'instrucció, o és millorable des del punt de vista de la comunicació, i segurament en alguns casos ha tingut alguna interpretació de dificultat. Jo, en tot cas, el que sí que demano és que, tots aquells que trobin aquesta dificultat, sap vostè molt bé que es poden adreçar a les oficines d'atenció a l'usuari que hi ha a totes les regions sanitàries i a tots els àmbits d'atenció als ciutadans, en els quals podem revisar totes aquestes dificultats, que segurament al principi tindrem, d'alguns malentesos.

En segon lloc, jo comparteixo que el gran repte que tenim per garantir aquesta atenció és el repte que hem tingut sempre, agreujat per aquesta situació que vivim en aquests moments, que és el repte de l'accessibilitat. Nosaltres, en aquest sentit, estem treballant també en la direcció ja marcada en el seu moment, per tenir aquest any els primers acords amb assignació sencera, capítativa, per regió sanitària i per sector sanitari, que anirà al costat d'un nou model de contractació basat en un pacte de resolució i accessibilitat. Aquest és el model en el qual ja estem avançant. És a dir, no és que ens plantejem fer: ja estem avançant. Hi havia molt de fet, agafem això, i ho apliquem i ho desenvolupem.

Ens preocupa l'accessibilitat, òbviament, per barreres econòmiques, a l'atenció farmacèutica, i comparteixo que li preocupi la baixada de receptes que hem tingut. Hem monitoritzat tots aquells medicaments que han tingut baixada de receptes, hem vist que s'havia produït un increment molt important de receptes abans de les barreres econòmiques, que han estat compensats després, i li passaré totes les dades al respecte. Amb un..., hem tingut una vall, que ha baixat la demanda de receptes, i en el mes de gener, febrer, s'han recuperat aquests medicaments que havien tingut aquesta davallada al principi. Sí que nosaltres entenem que les mesures que ha pres l'Estat amb relació a la farmàcia poden tenir alguna dificultat, no tant en aquells que tinguin copagament, sinó en aquells medicaments que han estat exclosos de la cobertura pública per raons de la seva presumpta poca eficàcia o per la seva única actuació simptomatològica.

Bé, el gran repte, òbviament, és que, sense innovació, nosaltres no podem continuar avançant amb la millora. Sempre hem dit tres columnes. L'atenció sanitària

no és un problema exclusivament de Departament de Salut. Això implica i abraça la responsabilitat no solament del Departament de Salut, òbviament, sinó de tots els departaments, i d'aquí que ja està constituïda la comissió per elaborar el Pla interdepartamental de salut, en l'àmbit de l'Agència de Salut Pública. I, en aquest sentit, aquests tres elements que sempre hem dit –el Pla interdepartamental, el Pla de salut i el Pla de recerca– són les accions que estan guiant l'actuació del Govern en aquests moments. No les intencions, sinó les actuacions de les quals rendirem comptes properament en la Comissió de Salut, com ha estat sempre el meu compromís, la meua actuació, en aquest sentit. Tenim un excel·lent model sanitari, tenim un excel·lent model sanitari que ens ha de permetre tota una sèrie d'abordatges, més enllà, hi insisteixo, del Departament de Salut.

I evidentment que el pla «Salut i escola» és un pla que requereix la màxima intensitat de preocupació i de vigència –que a més haurem de reorientar alguns dels objectius que té, perquè apareixen necessitats noves que hem de resoldre en aquest àmbit.

La salut al barri ens preocupa, però ens preocupa des d'una perspectiva, si em permet, de canvi i de reforma que hem iniciat, i que crec que és una reforma en què hem de progressar.

Nosaltres hem tingut un excel·lent model sanitari, d'excel·lència i eficiència «micro». Nosaltres sabem, per les publicacions dels resultats de cada centre sanitari, que la gran majoria, la immensa majoria dels nostres centres sanitaris obtenen uns resultats excel·lents, amb uns recursos, com hem defensat sempre, molt per sota que altres comunitats autònomes i que altres països d'Europa. Nosaltres no podem guanyar, hi estic totalment d'acord, més eficiència en la microgestió. Per tant, hem d'anar a aquelles reformes que moltes vegades hem parlat, que hem començat, que són el que diríem les eficiències en la «mesogestió».

Això passa per un model que fins ara ha tingut una excel·lència en resultats «micro», que ha estat molt centrat en els proveïdors, amb un model centrat en la demanda, i molt centrat en l'ordenació d'aquesta demanda, i amb una tercera descentralització, que ens l'hem de creure, que és la descentralització amb els professionals.

Per tant, en aquesta tercera descentralització, que ja hem començat en alguns casos a fer, amb un notable èxit a l'hora d'aplicar aquestes polítiques que vostè plantejava amb relació a la cronicitat, amb relació al lligam amb el sector social amb el qual també estem avançant en aquest equilibri que hem dit sempre, si no tenim un sistema sanitari resolutiu tindrem problemes amb la dependència que genera la malaltia, i si no tenim ben resolta la dependència de la pèrdua d'autonomia, tindrem problemes amb l'atenció sanitària.

Per tant, tot això ho plantejem amb accions ja fetes amb resultats que comencen a tenir visibilitat i que explicarem com a balanç de l'any 2012 en la prope- ra compareixença a la Comissió de Salut. Hem anat avançant amb objectius i programes de salut, el que en diem plans de salut; per tant, hem fet un continuisme

d'una determinada actuació i plantejament de la política sanitària; hem orientat amb resultats notables que han permès millorar altres coses als malalts crònics, i hem buscat la màxima resolució en els primers nivells i el territori. Tot això amb un enfocament a pacients i famílies i, sobretot, amb un intent, a vegades poc valorat, de practicar en el sector salut allò que diem els principis de la bona governança.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. té la paraula, per a la rèplica, per un temps de cinc minuts l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Telegràficament, honorable conseller, revisi si us plau la instrucció de la universalitat. Hem de fer-ho molt més senzill, perquè vostè ara ha acotat..., 166.000, em deia?, persones. En fi, hem de fer-ho –hem de fer-ho. Segon, el tema de l'accessibilitat al diagnòstic és un tema per a nosaltres totalment substantiu. Li fem una proposta, conseller, en el sentit que vostè deia, eh? Agregui al pressupost de l'atenció primària –per cert, que va baixar els dos últims anys– les proves diagnòstiques i les visites a especialista. És a dir, fem circuits de diagnòstic de tres mesos. Aquest és l'element de més queixa, jo crec, raonada. Vostè sap que, en fi, en salut tothom hi va i, en fi, hem d'ordenar la demanda; no tot es pot fer al moment, etcètera, etcètera. Ara bé, aquest és l'element bàsic per al canvi. Si les classes mitjanes deixen d'anar a la pública, el sistema és un sistema que es converteix, al cap de pocs anys, com vostè sap, en un sistema més pobre, des del punt de vista d'inversió. Aquest és el canvi, i l'accessibilitat als diagnòstics. També als tractaments, és evident; no pots estar dos anys esperant una pròtesi de genoll, perquè els oftalmòlegs privats estan creixent, conseller, ho sap vostè. Però l'element, un element substantiu, probablement el que més angoixa els professionals i els ciutadans és saber el que conté.

L'altre element, faci un pacte amb el món local, si us plau. L'Agència de Salut Pública estava configurada amb un gran pacte perquè som molt conscients que la comunitat, i més en moments de crisi, és el que soluciona entre el sector sanitari i el sector comunitat –municipi, estic parlant ara, eh? Tiri-ho endavant, si us plau, agiliti-ho, perquè sap que trigarem potser a veure les desigualtats en salut, però les veurem. Jo crec que estan passant ja, per raons de desigualtat social i també de feblesa del sistema sanitari, l'Agència de Salut Pública regional, de sector, municipi a municipi, barri a barri, en els municipis grans.

Tercer. Si us plau, conseller, no m'ha contestat. Vostè creu que ens podem permetre abaixar més el pressupost? Ja sé que ara no m'ho contestarà, ho entenc perquè encara el conseller d'Economia no hi és, ja l'ajudarem a convèncer-lo. Perquè revisarem el model assistencial, reforma sí, retallades no, perquè ara gastem 1.150 euros –reals, eh?–, 360 que devem a les oficines de farmàcia, 700 que devem al sector concertat,

etcètera. El pressupost real vostè sap que són 1.250 euros per persona, ho sap vostè com jo perfectament, no ens podem enganyar. I estic parlant de mínims.

I aquest és un element per tornar a començar, perquè a més a més el convenciment..., i acabo amb la fira, acabo amb el sector econòmic com a sector salut, buscant referents pel món. O és que Catalunya no és un referent mundial amb un clúster de salut de primer nivell, perquè té unes bases sòlides de sistema sanitari públic amb un de privat complementari, amb un sector docent de recerca, d'economia, farmatecnològica, TIC i salut, etcètera, etcètera, que pot convertir-se en la Singapur o en el Frankfurt o en l'Estocolm...? O no? Ara, clar, si resulta que abaixem el pressupost, vostè sap que per cada milió perdem vuit llocs de treball d'alta qualificació.

Estem buscant sectors amb coneixement, diuen. Escolti, el sector salut és segurament el sector que més ha incorporat coneixement en la seva pràctica diària; el nivell de formació bàsica i formació continuada dels nostres professionals, la innovació tecnològica que incorpora, la capacitat de patentar, la capacitat d'internacionalitzar-se, la capacitat de ser motor per a la Mediterrània, la capacitat de ser motor per al món, la capacitat d'aliar-nos amb el sector agroalimentari, etcètera. Per tant, conseller, vostè sap que la responsabilitat..., i no li ho dic a vostè, li ho dic al Govern: si ara tornem... I a més, amb una altra preocupació, conseller: el Plan nacional de investigación y desarrollo ha baixat un 30 per cent. Vostè sap que moltes àrees de coneixement i de recerca, agroalimentari, cardiologia, oncologia, Catalunya s'emportava el 40 per cent dels fons competius. Què farem en el programa 20-20? Com sortirem del forat de l'economia? A la Catalunya imaginària del 20-20 –amb estat propi o no, eh, això ho decidiran els catalans–, el sector salut no és un sector estratègic? O no aporta més dels 300 milions que diuen que val la fira del mòbil, que n'aportarà –i me n'alegro molt– molts més –molts més? Si suméssim només els quatre congressos europeus que tindrem aquest any, la suma d'aquests que en parlem, els 300 milions...

La vicepresidenta primera

Ha exhaurit el seu temps, diputada. Vagi acabant.

Marina Geli i Fàbrega

...del congrés del mòbil. Vostè sap que tenim una responsabilitat més enllà del servei, que és el substantiu, sense un bon servei de qualitat i equitat, la resta, perquè el sector públic és el sector atractor.

Moltes gràcies, honorable conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el conseller de Salut, l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé, honorable diputada, com sabem, la importància de la salut, entesa des del punt de vista global, no solament ho és des del punt de vista de la cohesió social, que crec que és la principal cosa que hem de preservar; també estic d'acord que ho és com a política social i tenim un repte ara afegit, que és que hem de tenir una participació molt important com a sector salut en aquests moments amb tot el que està al voltant, i que nosaltres hem d'intentar que no es trenqui la cohesió social ni la malaltia sigui un element que introdueixi més separacions socials de les que ja introdueix la pròpia economia, o que introdueix tenir feina o no tenir feina.

Per tant, jo crec que nosaltres hem de garantir un sistema, en primer lloc, assistencialista, si em permet la paraula, perquè ningú quedi fora de la protecció social per raons econòmiques, i, per tant, no puguem tenir un sistema que tingui barreres, i una de les barreres és la mateixa insuficiència pressupostària. Per tant, hem de minimitzar la insuficiència pressupostària per evitar que el mateix sistema, el seu propi finançament sigui en si mateix una barrera, que és la principal barrera que hem tingut històricament a la societat catalana, la principal barrera d'accessibilitat ha estat la seva insuficiència financera. Insuficiència financera que, per cert, no hem aconseguit resoldre amb l'Estat i que continuem, per cert, en aquests moments tenim més agreujada, si s'escau, per la situació econòmica, la situació financera i, sobretot, per una cosa que ens ha trasbalsat molt durant l'any 2012, que ha estat el tema de la tresoreria, el tema de poder fer front a nous pagaments, que no hem fet fronts als pagaments no perquè no tinguéssim a la comptabilitat aquest ingrés, sinó perquè no teníem a la caixa els diners i continuem no tenint en aquests moments els diners al ritme que necessitem tenir-los per poder pagar, per això moltes vegades ho esgrimim com una sòlida justificació a tenir la clau de la caixa.

Per tant, nosaltres creiem fermament, a més a més, que la política econòmica de Catalunya en el futur com a possible model econòmic català l'hem de centrar –com a govern ho tenim molt clar– en un model econòmic basat en el coneixement, basat en la indústria del coneixement, i per això hi apostem en un model que intenti aprofitar al màxim els recursos que en aquests moments posem en recerca i sobretot en innovació, i amb aquestes polítiques intentar, com hem aconseguit sostenir en aquest 2011 i 2012 allò que es podia sostenir, intentar en els anys que queden continuar sostenint això. Jo, si em permet, aprofundiria en el tema del Mobile Congress, perquè el més important, en termes percentuals que s'està veient en el Mobile Congress, es *e-Health*, totes les aplicacions *e-Health*. En aquests moments té un element d'atracció enormement important. Hi tenim algun acord i algun producte, que segurament anunciarem molt aviat, d'aplicatius d'accessibilitat a molts elements d'informació sanitària per al ciutadà simplement a través del mòbil. Per tant, sens dubte, un sector a protegir en aquests moments és el sector de la innovació, de la tecnologia i del que entenem

com el sector sanitari de la indústria biomèdica i de la recerca.

Tot això, com ho farem i què passarà amb el pressupost? Bé, jo tampoc, en aquest sentit, vull ser ingenu. És evident que el pressupost que tindrem serà el pressupost resultant dels ingressos que tinguem i de la despesa que tinguem en funció de l'autorització que tinguem de dèficit. També hem de dir que en aquest proper any i en el 2014 ens pesarà molt més encara les despeses traslladades de moltes de les inversions, que sap molt bé que estaven fetes amb una expectativa de creixement. No s'ha produït aquesta expectativa de creixement i, per tant, hem de fer front a aquestes despeses d'inversions que ens re- trauran algun que altre diner del que tindríem destinat. Quina és la voluntat del Govern? La voluntat del Govern és dotar amb suficiència pressupostària el pressupost de Salut per tal que tot això que volem garantir i que volem mantenir, si més no, puguem mantenir-ho. Segurament no podrem créixer molt més, però, com a molt, el compromís ferm del Govern és el de mantenir el pes del pressupost amb el conjunt del pressupost de la Generalitat en el seu conjunt, no solament de Salut sinó de les polítiques de l'estat del benestar.

És una incògnita; jo crec que més que una incògnita, més que una incertesa és una inconcreció; tenim la certesa que això, des del punt de vista pressupostari, el conjunt de la Generalitat no tindrà els diners que voldria tenir, aquesta és una certesa, i segurament encara tenim la inconcreció de com ho farem, això, però jo li ofereixo tota la transparència i tota la disponibilitat al Grup Socialista i a tots els grups de la cambra, de tots, col·lectivament, prendre les decisions que toqui de cost o oportunitat, si hem de prendre decisions de cost o oportunitat, per prioritzar allò que creiem que ha de ser prioritzar i sobre el que hem d'establir les determinades línies vermelles. Però ho hi insisteixo...

La vicepresidenta primera

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

Acabo, presidenta, moltes gràcies. No pequem d'ingenuïtat, sabem que la realitat és la que és, ens falta la concreció, i sí que em comprometo a treballar amb tots la concreció perquè aquesta concreció tingui el màxim efecte possible en el manteniment de tot el que tenim fins ara.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la defensa dels interessos del món local, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre la defensa dels interessos del món local (tram. 300-00007/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas per exposar la interpel·lació per un termini de deu minuts.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats, el món local no són només 947 ajuntaments i 41 consells comarcals i algunes administracions més supralocals, sinó que són 8.300 persones, aproximadament, ciutadans i ciutadanes que dediquen una part, en molts casos, del seu temps, que el treuen, diguem, del seu lleure o de la seva família per dedicar-se al conjunt de la ciutadania i per dedicar-se a millorar el dia a dia dels seus conciutadans. Per tant, només, ja només per aquest fet ens sembla que és lloable la tasca que es fa en aquests ajuntaments.

Per tant, aquests ciutadans que dediquen unes hores del seu temps, des de la proximitat i, per tant, sent molt coneixedors de les dificultats que travessen els seus ciutadans, perquè se'ls troben cada matí en travessar qualsevol carrer o qualsevol vila o qualsevol plaça de la vila, necessiten també sentir l'escalfor i el suport del Govern de la Generalitat al seu darrere. I per tant, també, des d'aquest Parlament volem fer paleses algunes situacions i alguns atacs que estan patint, i algunes dificultats que estan patint els ajuntaments de casa nostra.

Els municipis han estat sempre transformadors, motors de canvi. El darrer canvi polític a l'any 31 es va esdevenir precisament a través d'unes eleccions municipals, i també a través de les eleccions municipals del 1979 vam aconseguir articular un sistema de viles i ciutats que ha donat, no només una estructura, diguem-ne, institucional, sinó a més a més ha permès cohesionar aquests pobles i viles.

En aquests moments el Govern de l'Estat té sobre la seva taula i almenys ha presentat un esborrany, un resum d'un projecte de racionalització de l'Administració local, un projecte de llei que, al nostre entendre, clarament té una visió centralista; ataca també en el fons els principis democràtics, perquè acaba donant poder, molt de poder als funcionaris de l'ajuntament, però, en tot cas, prescindint moltes vegades de quina és l'opinió política dels mateixos ajuntaments. Per tant, ens preocupa.

Ens preocupa també perquè entenem que aquest document ataca el moll de l'os de l'autonomia local i que, per tant, és fàcilment..., diguem-ne, ataca els principis democràtics. No podem permetre que aquests governs locals, allò que van començar com a simples administracions públiques per gestionar alguns serveis, però que s'han convertit en veritables governs locals, representatius i no només gestors de les necessitats del dia a dia, sinó autèntica expressió de la voluntat popular en cadascun dels municipis, sigui retallada pel Govern de l'Estat.

Entenem que el projecte de llei, bàsicament, només entén de criteris economicistes, s'inventa unes xifres,

en tot cas, des del nostre punt de vista, poc contrastables. Se'ns diu que retallaran 3.700 milions d'euros en competències impròpies, però totes aquelles persones que han tocat i viuen el món local saben que si aquestes competències no les donen els ajuntaments, no les donarà ningú. Per tant, no estem davant d'una disminució d'ingressos, sinó directament d'una retallada de prestació de serveis per part de l'Administració, en aquest cas de la local. No ataca el problema real, perquè en cap cas s'esmenta, i és el finançament dels ens locals. I aquí és on rauen molts dels problemes que tenen els ajuntaments avui en dia: mal finançats, han hagut de fer moltes qüestions i tirar endavant molts projectes sense el finançament necessari, i han hagut de fer mans i mànigues.

Després –i també per a nosaltres és molt important i entenem que per al Govern també, i, per tant, demanarem una mà ben forta per part del Govern de la Generalitat–, ataca les competències exclusives de la Generalitat. I això no ens ho podem permetre; és un atac constant del Partit Popular, del Govern de l'Estat en atacar constantment i cada dia, per desgràcia nostra, trobem notícies, una darrere l'altra, sobre els atacs a les competències exclusives de la Generalitat, o en alguns casos compartides, però que, en definitiva, és un atac constant a la nostra personalitat com a país, que es veu en aquest moment que el país ha començat ja un camí sense retorn, es veu encara atacat amb més força.

Segona qüestió que voldria abordar, són els canvis legislatius a Catalunya. La consellera la setmana passada, en la seva compareixença davant la Comissió d'Afers Institucionals, va presentar algunes línies, alguns apunts d'aquest avantprojecte de llei de governs locals. Per nosaltres, aquest projecte de llei també hauria de venir acompanyat, com més aviat possible, d'un projecte de llei d'hisendes locals, per acabar, diguem, de tenir les dues potes del procés.

Donarem suport i abordem i volem abordar una administració que aposti per la racionalització i la simplificació de recursos públics; que tingui en compte l'heterogeneïtat del país, que no cada òrgan ha de tenir les mateixes competències per molt que duguin el mateix nom; per tant, a cada ens hem de tenir en compte quina és la seva capacitat, quin és el seu potencial, que, en definitiva, el que ens interessa és que hem de pensar en els ciutadans, hem de pensar quines competències pot donar cada un dels òrgans, pensant, en definitiva, per a què serveixen les administracions públiques: per donar servei als ciutadans. Si no és amb aquest prisma, si no és amb aquesta mirada de donar el màxim de servei als nostres ciutadans, de res tindrà que donem unes competències a uns òrgans o a uns altres.

Pensem que ens hem d'anar adaptant a la realitat social existent. Volem una llei moderna que s'adapti a la realitat existent, que creï administracions fortes, que creï governs locals forts, perquè aquests també són estructures d'estat, i, per tant, necessitem administracions modernes, àgils, que donin sortida a les necessitats immediates de la seva ciutadania. Volem sortir, entenem que amb aquesta llei és una oportunitat

per sortir del model rígid actual que tenim a la Llei de bases de règim local, que l'únic que perpetua és un model excessivament administrativista i que l'únic que impedeix és que hi hagin procediments moderns i àgils.

Entenem que també és una oportunitat per repensar tots els ens comarcals; pensem no només que aquests ens comarcals han de poder donar algunes competències, com ja estan fent ara. D'altra banda, aquests consells comarcals no només han de poder donar aquestes competències, sinó que hem de repensar el mateix marc comarcal. Nosaltres, com a republicans que som, li tenim molta estima al mapa del 32, però evidentment, el mapa comarcal de 1932 va ser fet en unes condicions i en un context que cent anys després segur que han canviat. Per tant, hem de poder donar sortida, hem de poder reconèixer realitats com la del Moianès, o altres realitats que existeixen arreu del país, que, en definitiva han demostrat ja a bastament que poden donar una sortida a les necessitats dels seus ciutadans més propers.

I un altre tema que ens preocupa i, per tant, també l'inclouem en aquest bloc de la defensa dels ajuntaments, és el sistema d'aquesta nova llei de finances que li plantejava, però sobretot un tema que ens preocupa i em sembla que el Govern també n'és conscient, però necessitaríem compromisos fermes des d'aquest punt de vista, és la liquiditat. A ningú escapa que, en aquests moments, els ajuntaments de Catalunya estan atrapats moltes vegades en la incapacitat, o en la impossibilitat de dur a terme algunes de les seves competències, bàsicament per una manca de liquiditat. Aquesta manca de liquiditat s'agreuja amb la manca, diguem, de la possibilitat de trobar crèdit per part de les entitats financeres, atesa la seva situació.

Les migrades finances municipals no poden suportar més el deute que el Govern de la Generalitat té amb aquests ajuntaments. La consellera o la vicepresidenta ens plantejava la setmana passada que a 31 del 12 del 2011 era la xifra de 750 milions, que s'havia reduït en 250 milions a finals de l'any passat, de la qual cosa ens n'alegrem, però, en tot cas, encara ens queden aquests 500 milions. Li vam reconèixer en el seu moment l'aposta que havia fet en el conveni amb les diputacions, que ens semblava una sortida intel·ligent per donar liquiditat al món local, però ens sembla que també el Govern de la Generalitat ha de poder prioritzar. Per tant, la petició, la demanda que li fem des d'Esquerra Republicana, és que, un cop ja hagi aprovat el pressupost, aquest pressupost vagi acompanyat d'un calendari de pagament. Entenem que sense el pressupost és difícil poder comprometre's amb un calendari, però sí que li demanem que, juntament amb aquest pressupost, hi hagi un calendari on quedi clar quin és el pagament i en quin moment podran els ajuntaments cobrar aquests deutes pendents de l'Administració de la Generalitat. Pensem que no només són infraestructures el que tenen pendents; en molts casos són serveis socials; hi han prioritats, diguem, de caire social que també es deu als ajuntaments, i que, per tant, no només inversions, sinó també l'estat més bàsic i social.

I després, un prec: davant els atacs per part del Govern de l'Estat a través de la seva delegada del Govern, la senyora Llanos de Luna, que està atacant els ajuntaments de Catalunya, demanem una resposta contundent per part del Govern de la Generalitat. Li ho hem sentit a dir, consellera, i ens n'alegrem, però això ha de venir també bastit d'altres estructures i que, en tot cas, el Govern de la Generalitat doni suport jurídic, doni suport tècnic a aquests ajuntaments. No pot ser que els ajuntaments de Catalunya siguin represaliats simplement pel fet d'expressar la seva opinió a través d'un ple municipal. Els càrrecs electes d'aquest país, d'aquests municipis, són electes...

La vicepresidenta primera

Senyor Sanglas, vagi acabant si us plau.

Marc Sanglas i Alcantarilla

...són escollits per la voluntat del seu municipi, per tant, tot allò que sigui atacar les mocions on es declara territori lliure, que no afecta, que no són mocions que atemptin contra la legalitat, tot el tema de les banderes, la sobirania fiscal...

La vicepresidenta primera

Senyor Sanglas, ha exhaurit el temps, vagi acabant, si us plau.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Uns segons, presidenta. I, en tot cas, som conscients que, en part, els incompliments de la Generalitat envers els ens locals..., no podem oblidar també els 8.000 milions d'euros de dèficit que el Govern de l'Estat deu a la Generalitat de Catalunya, més el dèficit fiscal que arrosseguem. Per tant, davant d'aquesta deslleialtat del Govern, també necessitem una denúncia per part del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor Sanglas. Per la resposta, la vicepresidenta, té la paraula la senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo crec que és molt oportuna la seva interpellació, perquè ens permet aprofundir sobre un aspecte, ens permet aprofundir en el Ple sobre un aspecte que ja varem tractar en la meua compareixença, però que és molt important. I jo crec que avui, vistes les intervencions que abans hem tingut, crec que és molt i molt important. Jo crec que tothom és conscient que una de les grans prioritats del Govern de la Generalitat, com és lògic, és el món local, no? Perquè tots hem de ser conscients que si Catalunya és la que és, doncs, és justament gràcies al món local. I també jo crec que cal anar situant i posar-nos sempre sobre

la taula, i vostè també ho ha fet moltes vegades, que Catalunya no és únicament la seva capital, que és molt important, però no és únicament la seva capital, ni tan sols la seva àrea metropolitana, que també és molt important, sinó que Catalunya és un territori integrat, un territori integral format per molts municipis, format per diversos municipis, però que sempre han actuat en defensa del país i com un instrument de comunicació entre les persones i les administracions.

Per tant, per als partits, si em permet, amb ànima municipalista, doncs, els ajuntaments no són unes simples entitats administratives; ben el contrari, són molt més, perquè són la primera eina de cohesió, són la primera eina de catalanitat i també de democràcia. I per això, com li deia, el món local és una de les nostres prioritats, i ho és més, perquè enguany el Govern té aquest gran objectiu de poder completar aquesta gran reforma que tenim pendent i els treballs per a la implantació del règim local propi. Un treball que vàrem començar en anteriors legislatures, consellers que m'han precedit, i que espero, doncs, que puguem veure llum en aquesta legislatura, aquesta llei de governs locals que, com vostès saben, ja tenim un avantprojecte avançat i que, ben aviat, es podrà portar en aquesta cambra, esperem abans de l'estiu, per tal que tingui un debat i la seva tramitació parlamentària, d'una llei que jo crec que és una llei de país i que necessita el màxim consens territorial, però també polític.

I com molt bé vostè apuntava, aquesta llei s'haurà de completar amb la llei d'hisendes locals, perquè aquí clarificarem competències. Després el que cal és saber la competència i amb quins recursos es pot desenvolupar aquesta competència. Per tant, en aquest sentit li dono tota la raó, i aquesta llei ha d'anar precedida, com així s'està començant a treballar, per aquesta llei d'hisendes locals. Però també ha d'anar precedida per una llei, diguem-ne una òmnibus local, que també simplifiqui, que agiliti, que faciliti tots els tràmits de l'Administració amb els ciutadans, dels ciutadans amb l'Administració. Perquè ens cal treballar tant el funcionament intern de les administracions locals, per exemple implantant la finestreta única local o bé augmentant la seva eficiència, com també externament –no?, vostè en feia referència– clarificant el mapa administratiu i competencial dels ens locals. I també caldrà un pla que pugui coordinar les inversions que es facin en els diferents municipis. Però, pel que fa a les competències, els municipis han de poder continuar desenvolupat tots aquells serveis que consideren adequats per als seus veïns. Els serveis no s'han de posar mai en qüestió, i el principi d'autonomia local i el principi de subsidiarietat són els que estan garantits en aquesta reforma.

Una altra qüestió, i en vam parlar l'altre dia, i jo els feia petits apunts i exemples, doncs, de com treballàvem aquesta llei de governs locals: alliberàvem aquells municipis de menys de mil habitants de prestar algunes competències en favor de les comarques, i, com deia abans, les comarques esdevenen l'ens bàsic de prestació de serveis de forma mancomunada. I per què? Doncs, per la seva triple capacitat. Primer, pel poder de decisió, que resta en als mateixos alcaldes; després,

per la proximitat en el territori i, per tant, el coneixement de les necessitats, i després, també, per la possibilitat d'aplicar economies d'escala i, per tant, màxima qualitat del servei a un menor preu. Per tant, en esdevenir aquest ens bàsic de prestació de serveis mancomunada, la comarca ha de ser la nostra estructura administrativa de referència.

Vostè també ho apuntava, la reforma també ha de preveure l'habitatge i de creació de noves estructures i la supressió de totes aquelles que són sobreres en aquest moment. Només, de fet, es podrà crear un nou ens quan el servei que pretén implantar no el fan altres administracions i, per tant, evitar duplicitats. I quan no sigui possible, a més a més de la seva prestació, que es pugui dur a nivell comarcal. I l'explicació d'aquesta limitació està en la major capacitat d'una estructura estable com és la comarca, una estructura capaç d'adaptar el seus recursos humans i els seus recursos materials a les variants necessitats del territori en cada moment, i fer-ho sense que proliferin ens locals que tendeixin a perpetuar-se quan els seus objectius hagin estat assolits o hagin estat superats o, simplement, quan ja no resultin vigents. Per tant, aquí, tal com vostè demanava, també flexibilitat.

Però també hem de reforçar aquells mecanismes de cooperació i coordinació interadministrativa, això és vital, i hem de garantir la reassignació de recursos en competències delegades per tal d'evitar que es puguin arribar a traspassar competències, però no els recursos. En els municipis de més de cinc mil habitants, l'altre dia ho posava també de manifest en la compareixença, s'estableix l'obligació d'un programa d'actuació municipal, que en definitiva el que fa és ajudar a planificar les inversions.

I, per tant, a grans línies, jo no li voldria repetir tot el que vàrem ja parlar en la meua compareixença, però sí que l'avantprojecte de llei de governs locals també planteja, o posa sobre la taula replantejar, que puguin quedar reduïts alguns consells comarcals de l'àrea metropolitana, perquè del que es tracta és de clarificar competències, però, sobretot, també, del que es tracta és d'eliminar duplicitats i que el servei es presti el millor possible per als ciutadans.

Per tant, aquesta és la voluntat d'aquesta llei de governs locals, que també té una clara vessant de participació ciutadana i de foment de la transparència a l'Administració local. I queda reflectit d'una manera molt clara també en la llei de governs locals, on aquestes dues qüestions, transparència i participació ciutadana, són dos dels pilars bàsics d'aquesta llei.

I tot això, com dèiem abans de començar aquest Ple, coincideix amb un moment de dificultats econòmiques i en el qual el deute de la Generalitat amb els ajuntaments, i vostè hi ha fet referència ara i ho va fer també a la compareixença, malgrat l'esforç que hem fet com a Govern de la Generalitat, continua sent important. I a més a més el que significa per als ajuntaments, aquest deute. L'altre dia hi feia referència: el 31 de desembre del 2012 el deute reconegut amb els ajuntaments catalans era gairebé de 750 milions d'euros, i en l'exercici del 2012 vam aconseguir fer un pagament

important, els deutes més antics, però també és veritat que s'han incorporat noves obligacions de l'annualitat del 2012, i el deute en aquest moment dels ens locals, dels consells comarcals i dels ajuntaments, és de 567 milions d'euros, el 31 de desembre del 2012. Li ho dic perquè sap vostè que varia dia a dia amb les obligacions que es contreuen i els pagaments que es fan.

I des del departament hem fet un esforç important. I si m'ho permet, jo estic orgullosa de l'equip que lidera Administració Local, amb el senyor Cañada, amb el senyor Souto i amb tot l'equip econòmic, que ha estat capaç de salvar una situació complicada. Però és veritat: és un deute molt gran i hi hem de donar resposta, i és el que Govern, com sap vostè, té com una prioritat.

I, efectivament, ho hem dit i ho tornem a repetir, la voluntat és de poder fer un calendari, però poder fer un calendari quan el puguem complir. I és en aquest sentit que jo torno a agafar el compromís amb vostè que tan bon punt puguem complir aquest calendari, tan bon punt tinguem el pressupost, jo intentaré posar sobre la taula un calendari aproximat dels pagaments, quin serà el calendari dels pagaments als ens locals, sabent que la voluntat és de fer-lo al més ràpidament possible i que a més intentem tenir una cura, un diàleg, amb tots i cadascun dels ajuntaments per pal·liar aquesta situació complicada.

No cal dir que si l'Estat complís les seves obligacions legals, no únicament les econòmiques, que també, sinó també les competencials, segurament ara parlàrem d'una altra manera, no?, perquè els recursos que se'ns deuen de segur que podrien millorar..., si no tot, jo diria que sí els nostres saldos amb els ajuntaments. Per tant, aquí veurà la bel·ligerància del Govern en la defensa dels deutes que té el Govern de l'Estat. I no deixem mai de reivindicar i de posar sobre la taula aquesta deslleialtat envers la Generalitat i envers el món local. Per tant, aquesta és una defensa que des del Govern de la Generalitat fem amb contundència.

Igualment la de les competències, no? Vostè hi ha fet esment i ja coneix la reforma del ministre Montoro pel que fa al món local. De fet, vostè ho ha dit molt bé: és una reforma..., és un informe –de fet no és el primer que posen sobre la taula, no?– que, de mantenir-se, el que fa és saltar-se totes les competències que pertocuen a l'Administració en matèria local i que de cap manera podem acceptar.

Acabo ja, senyora presidenta. Jo crec que la reforma que planteja el senyor Montoro no va a favor del món local, sinó que va en contra del món local, no respecta les competències del nostre país i a més té un desconeixement profund del que és Catalunya, del que és el món municipal, i una manca de respecte a l'autonomia local, al principi de proximitat i al principi de subsidiarietat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, honorable vicepresidenta. Té rèplica, per a un torn de cinc minuts, l'il·lustre senyor diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, i atesa l'avançada de l'hora i tenint en compte els compromisos, també, assumits per la consellera, miraria de no esgotar el temps que graciosament m'ha concedit la presidenta.

Senyora vicepresidenta, necessitem també alguns compromisos. Jo li demanava que s'articulessin alguns mecanismes de defensa cap a aquests ajuntaments que són atacats. Només cal recordar que la setmana passada hi va haver l'assemblea de l'AMI, l'Associació de Municipis per la Independència –que en aquests moments representa 674 municipis, i per tant, diguem-ne, amb un potencial al darrere de municipis important–, que també reclamava l'actuació del Govern de la Generalitat. Li demanava, des del punt de vista econòmic, sentir-los a darrere, però també des del punt de vista anímic, moral, i en tot cas articular aquells sistemes de defensa... Perquè, tinguem-ho clar, els atacs que reben en aquests moments els ajuntaments de Catalunya no són per contenciosos administratius ordinaris, per dir-ho d'una manera, no són per fets, diguem-ne, de decisions que no s'ajusten a la legalitat vigent, sinó que són atacats pel seu posicionament polític, per declarar quina és la voluntat del seu municipi, per declarar quina és la voluntat d'aquell territori, que va en la línia del que la majoria de ciutadans van demostrar, o van manifestar, a les urnes el passat 25 de novembre. El procés del dret a decidir ha estat, com moltes altres vegades plantejava..., els ajuntaments han estat l'avantguarda de molts moviments socials, i per tant han reflectit primerament que ningú els anhel del país. I, per tant, aquesta proximitat que els ha donat..., ha permès fer això.

Per tant, volem..., ens agradaria aquest compromís públic, aquest suport, aquesta estructura jurídica, davant d'aquests atacs despietats per part del Govern de l'Estat, i en un acte clarament de venjança i de represàlia de la delegada del Govern.

Ens agradaria també que en aquest àmbit del suport i de la inversió en l'àmbit local també se'ns confirmés..., en l'àmbit del PUOSC sabem quina és la voluntat del Govern, però també que vostè, com a consellera dels ajuntaments –dies enrere hi havia un conseller que deia que era el conseller del totxo, jo li dic que vostè és la consellera dels ajuntaments–, vetlli per altres programes que hi ha en aquests moments en altres conselleries però que tenen una clara incidència en el món local, com la Llei de barris, que en aquests moments està encallada, i que per tant promocioni els pagaments.

Hem vist també que el tema de «Viure al poble» va endavant.

I en un altre tema que quedava, que era el tema de les subvencions per a les retribucions dels càrrecs electes, quina és la voluntat del Govern en aquesta matèria.

Jo, per part meua, res més. Agrair, diguem-ne, la predisposició del Govern a tirar endavant i a donar suport conjuntament als ajuntaments d'aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega i Alemany.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies. Jo tampoc esgotaré el temps. Simplement, tres premisses per poder respondre al diputat.

Primer, el Govern de la Generalitat, absolutament..., respecte i suport a tots els ajuntaments catalans. Crec que ho hem demostrat, però sempre saben que tenen el suport del Govern.

Número 2: coordinar. Aquest també és un dels papers importants del Govern de la Generalitat, i especificament de la nova Secretaria de Coordinació de les Administracions Locals; poder coordinar els diferents departaments, i en aquest sentit, també, les inversions pendents i els pagaments pendents. Per tant, en aquest sentit també li agafo el guant.

Després, poder-li dir que fa poc s'ha pogut lliurar un nou projecte de «Viure al poble», que és aquell projecte que a més a més arriba a aquells pobles que més ho necessiten; una iniciativa creada fa dues legislatures amb molt encert i que dóna resposta als pobles amb menys habitants i que permet que realment facin unes inversions molt i molt necessàries.

I, per últim, dir-li que pel que fa referència a les retribucions als càrrecs electes és la voluntat del Govern seguir podent ajudar perquè tots els alcaldes i regidors s'hi puguin dedicar i, en aquest sentit, tinguin una petita compensació; per a l'ajuntament. I, per tant, també, posar de manifest que en cap cas a Catalunya és veritat que més del 82 per cent dels alcaldes i regidors tenen un sou o una dedicació exclusiva. I, per tant, deixin-me també posar una llança a favor de tots els alcaldes, de tots els regidors, que s'hi dediquen d'una manera altruista i que, més enllà de no tenir ni sou ni dedicació exclusiva, que a Catalunya són el 93 per cent, hi dediquen part de la seva feina, part de la seva vida i de tot el que allò comporta. Per tant, un agraïment, també, en aquest sentit.

I ho deixaria en aquestes tres qüestions que vostè m'ha plantejat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014 (tram. 300-00008/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per exposar la interpel·lació, per un temps de deu minuts, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i a totes. Mireu, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa i Esquerra Unida vam voler fer en aquest Ple la interpel·lació que ens pertoca, preocupats intensament per la gestió que des de la conselleria d'Ensenyament es fa de l'oferta educativa al nostre país.

Dedicaré només uns minuts a parlar de la forma amb què vostès han avançat aquesta mala notícia. Novament, senyora Rigau, i com ja ens té acostumats en la seva gestió des que va ser nomenada consellera d'Ensenyament, vostè ha pres una mesura d'aquestes dimensions i d'enorme transcendència per a la vida social i quotidiana de Catalunya d'esquena a la comunitat educativa. Jo diria més: vostès han pres aquesta mesura amb una prepotència administrativa que l'escola pública no es mereix. Va convocar una roda de premsa per anunciar les escoles que es tancarien. Va dir que serien set, entre els tancaments, la unificació d'escoles i la reconversió en centres de secundària. No va tenir la delicadesa, que des d'Iniciativa i Esquerra Unida entenem que hauria de ser obligació de qual-sevol conseller, de fer una comunicació prèvia a les AMPA, als claustres de les escoles, als equips directius; ni tan sols, senyora Rigau, als ajuntaments de les localitats afectades que tenen les competències en planificació escolar.

Per tant, deu ser conscient que no es pot treballar ni planificar amb rigor des de l'Administració pública amb aquest nivell d'incertesa, d'incompliment dels acords i de no fonamentar-se en dades objectives.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida li demanarem que la planificació escolar no tingui en compte, com fa vostè, les dades demogràfiques de la zona educativa per al curs següent, sinó que tingui en compte les dades demogràfiques a cinc anys vista, perquè ens permetrà evitar el tancament d'escoles que en un futur ens tornaran a fer falta, com ja els va passar a vostès els anys noranta.

Anem al fons de la qüestió, al contingut, i deixem la forma, que també ens ha preocupat. Començaré per explicar-li –potser vostè ja les coneix, però va bé tenir-les presents per abordar el debat– les dades significatives d'algunes d'aquestes escoles. Per falta de temps, no les citaré totes.

Començaré per l'Escola Els Aigüerols, de Santa Perpètua de Mogoda. Aprofito per saludar l'alcalde de la localitat, que avui ens acompanya; la regidora d'Educació de la localitat, que avui ens acompanya, i les mares, fonamentalment, de l'escola, que estan molt preocupades per la situació a la qual vostè ha abocat l'escola. Santa Perpètua de Mogoda és una localitat amb 26.000 habitants i amb perspectives de creixement, amb importants perspectives de creixement. Els Aigüerols és una escola que està allotjada en un espai cedit per l'Ajuntament de Santa Perpètua, perquè vostès han incomplert el compromís de construcció d'una nova escola a la localitat, que nosaltres l'hi exigirem. L'Escola d'Els Aigüerols té predemanda suficient per garantir la seva viabilitat, ja que almenys vint-i-dos germans ja han expressat la seva voluntat de matricu-

lar-se en aquest centre. I una cosa important que avui ens confirmaven l'AMPA i l'alcalde de la localitat: l'Escola Els Aiguërols és l'escola amb més sol·licituds de primera opció de tota la localitat, i en tota aquesta zona de residència de Santa Perpètua no hi ha cap plaça d'escola pública oferta més.

Passem a una escola que està situada relativament a prop d'Els Aiguërols. És l'Escola Xarau, de Cerdanyola, que avui també ens hem pogut reunir el conjunt de grups parlamentaris amb l'AMPA de l'escola, està ubicada als barris de Xarau i la Farigola, de Cerdanyola del Vallès, uns barris on el nombre de nens i nenes és de 163 i, amb l'eliminació prevista per vostè, només s'ofertarien cinquanta places públiques en aquesta zona del municipi.

És preocupant també la situació de l'Escola Poble Nou, de Pineda de Mar, que, és cert, vostè ahir a la tarda a última hora va mantenir una reunió amb l'alcalde de la localitat per tal de fer-li una oferta. Jo diria, senyora Rigau, si vostè m'ho permet, que més que una oferta va ser un ultimàtum que li va oferir la conselleria a la localitat. I així ens explicaven que ho havien viscut les famílies. Va proposar que garantien un any més l'oferta de P3, a canvi que es renunciés a la reivindicació de la construcció de la nova escola compromesa a la localitat, i, finalment, s'ha arribat a un acord amb els grups polítics de l'Ajuntament de Pineda de Mar, i l'AMPA no hi estava d'acord.

Per tant, senyora Rigau, sort en tenim de la coherència, del seny i la defensa que es fa des del territori de l'escola pública, de tothom que sent la pressió i la mobilització del territori; des del Grup Municipal de Pineda de Mar de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana, del Partit Popular, del Partit dels Socialistes i d'Iniciativa - Esquerra Unida, que són els grups que han firmat aquest acord; un acord d'urgència davant de l'amenaça de tancament amb la qual vostè es va assegurar a la taula.

Tornant a la seva roda de premsa, vostè va anunciar el tancament de set escoles públiques. Ara ja ha començat a rectificar i, sincerament i honestament, jo li'n dono l'enhorabona. Espero que rectifiqui fins a evitar el tancament de totes, però va anunciar, també, la supressió de moltes línies de P3 a Catalunya: entre 62 i 63 línies de P3 a l'escola pública i entre 11 i 12 línies de P3 a l'escola concertada. Igual que ens preocupa el tancament de les escoles públiques a Catalunya –i ja li avanço que serem bel·ligerants en aquest aspecte–, serem bel·ligerants en aquesta cambrà, però també al carrer per defensar la nostra escola pública, perquè no és de vostè. Vostè no pot fer i desfer com si fos propietat del Govern. L'escola pública, senyora Rigau, és patrimoni dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. És més: és patrimoni, fonamentalment, de les persones que no tenen cap altre patrimoni que el que és públic. És l'herència que han deixat els pares i les mares a les persones que no hereten propietats, sinó que hereten drets i serveis públics.

Deia que ens preocupa també l'anunci de supressió d'aquestes línies de l'oferta pública per tres motius fonamentalment. El primer d'ells: no compartim, ni

ho defensarem –i, per tant, ho intentarem evitar–, que es suprimeixi l'oferta d'escola pública mentre es manté el concert a l'escola privada, fonamentalment religiosa. En totes i cadascuna de les zones on previsiblement la conselleria tancarà oferta d'escola pública de P3, a la vegada mantindrà el concert a escoles privades religioses. Aquesta és, senyora Rigau, l'obvietat i l'objectivitat que demostra que, darrere d'aquest cop de destràl –perquè ara ja vostè no fa tisorades, ara el que vostè ja aplica són cops de destràl a l'escola pública–, hi ha, com dic, un rerefons ideològic o de defensa dels interessos econòmics d'algú, que algun dia ens hauria d'explicar.

La segona preocupació del tancament de les línies és que crec que vostè és conscient que el tancament d'una línia de P3, avui, és iniciar el procés de tancar una escola en un marge de quatre, cinc o sis anys. És a dir, el drama que estan vivint avui aquestes famílies a Catalunya es multiplicarà per molt en tres, quatre o cinc anys, quan aquestes línies s'acabin convertint en tancament també d'escoles.

I la tercera preocupació, que suposa la supressió d'una línia, és que cada vegada que vostè l'anuncia –o bé la supressió, o bé l'eliminació d'una línia de P3 a l'escola pública catalana–, el que està fent de debò és convidar les famílies a matricular els seus fills i les seves filles a les escoles concertades, fonamentalment religioses.

Vostè és conscient i ha triat molt bé el moment del curs escolar en què ha fet aquest anunci, i el fa en un moment transcendental: a les portes del període de matriculació que comença el proper dia 11; quan les famílies, que tenen una alta preocupació sobre aquest tema, han d'optar a qui confien el futur educatiu dels seus fills i les seves filles.

Entenem, senyora Rigau, que vostè els està dient veladament que se'n vagin a l'escola privada? Amb aquesta mesura, senyora Rigau, vostè fa que l'oferta pública sigui subsidiària de la privada. Aquesta és la seva estratègia i aquest és el rerefons ideològic que hi ha al darrere de les seves destrallades.

Però aquesta mesura també suposa un efecte dominó. Aquest volum d'alumnes que es queden sense escola s'hauran d'encabir en altres centres, en altres escoles que ja estan en la ràtio prevista. Així doncs, *de facto*, vostè està començant a aplicar les ràtios que planteja la LOMCE, fixant-les en vint-i-vuit alumnes per aula. Una llei, la LOMCE, que, tot i que vostè la critica públicament i escenifica amb gestos de discrepància amb el ministre Wert, en la intimitat es refrega les mans perquè serà un instrument potent per poder aplicar el model d'escola que vostè i el seu Govern tenen al cap.

I acabo, senyora presidenta, amb cinc peticions, que les vull fer a la consellera d'Ensenyament. Primera: faci vostè del diàleg amb els ajuntaments, amb les AMPA i amb la comunitat educativa en general l'eina fonamental de la planificació educativa. No pot ser que els ciutadans, tal com ens han expressat, s'assabentin que els tancaran l'escola a través del *Tele-notícies*.

Segona petició: no travessi la línia vermella de tancar escoles públiques. Tancar una escola pública avui és matar les il·lusions en un projecte educatiu –i ja acaba– tant del professorat com de les famílies.

La vicepresidenta primera

Sí, senyor diputat, pot disposar del torn de rèplica després.

Joan Mena Arca

Sí, acabo. Tercera petició: faci servir el concert com el que és, una eina de planificació, no pas un dret *per se*. Impedeixi el tancament de cap escola o la supressió de cap línia mentre es mantingui el concert amb escoles concertades religioses o que prioritzen l'interès econòmic per sobre del pedagògic.

Quarta petició, tingui en compte...

La vicepresidenta primera

Se li ha exhaurit el temps, senyor diputat; si us plau.

Joan Mena Arca

Sí, tingui en compte les realitats territorials de cada zona. I, l'última, ajudi i acompanyi les famílies de forma honesta a matricular-se a l'escola pública.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula la consellera d'Ensenyament per a la resposta, per un temps de deu minuts.

La consellera d'Ensenyament

Molt bona tarda. Senyor diputat, la primera interpellació que m'adreça, suposo que al llarg d'aquesta legislatura tindrem més oportunitats, atès que vostè s'ha responsabilitzat dels temes educatius.

Permeti'm que li ho digui: no és ideologia, senyor Mena –no és ideologia, senyor diputat–, és demografia –és demografia–, i hem de ser conscients de quina és la piràmide de Catalunya i hem de ser conscients de quina és l'evolució de cada poble, i amb molt de gust li explicaré.

I li dic que és demografia i que no és ideologia perquè, igual que dic que creixerem en ensenyament públic, amb molts grups, a primària i a secundària, li dic que hem de reduir a P3 per l'impacte demogràfic.

El que fa en aquests moments la Generalitat –el Govern i, per tant, la consellera d'Ensenyament– és complir amb la Llei d'educació d'aquest país, que va aprovar aquest Parlament. Si Iniciativa ara s'allunya d'allò que va aprovar en alguns articles –que aquests els va aprovar–, el 44 i el 45, doncs, molt bé, que vostès ho diguin i que diguin: «A partir d'ara tornem a pensar que l'escola pública ha de ser l'escola única i que el

servei d'educació de Catalunya per a vostès no existeix.» Bé.

Ja sabrem que serà una pena, que aquell consens que vam poder acordar en aquest Parlament amb una gran majoria, doncs, tenim Iniciativa que se'n separa. No. Van deixar de votar alguns elements puntuals, però, en el seu conjunt..., busquin les actes parlamentàries, els diaris de sessions, i veuran què es va fer.

Què diu la llei? Diu que correspon al Govern –al Govern– concretar la programació educativa, tenint en compte les necessitats d'escolarització. I diu: «El Govern, en el marc de la programació de l'oferta educativa, crea centres públics de titularitat de la Generalitat, en modifica la composició i, si s'escau, els suprimeix.»

Vostès em presenten aquí una situació que deu ser, doncs, per manca de referències, no?, però, és clar..., miri, posats a dir, jo he sigut mestra d'una escola que em van suprimir, i em van traslladar a molts quilòmetres, però sempre he tingut clar que jo era servidora pública i que, en aquest sentit, havia d'anar allà on hi havia la necessitat. Això segurament deu canviar. És així –és així–, tot ha canviat molt, jo ho veig; però, d'entrada, un mestre públic és un servidor públic. I cap d'aquesta supressió comporta la pèrdua del lloc de treball, l'oportunitat de treballar, perquè el que no treballi a infantil, treballarà a primària, perquè creiem i necessitem més dotacions, enguany necessitem més dotacions. Per tant, deixem clar el lloc de treball.

S'ha parlat amb cada ajuntament, amb cada consell escolar, i, si vostès volen, els ensenyaré el calendari de reunions amb les AMPA. Cada director territorial ha fet la feina que li corresponia. D'una manera breu poder-li dir, si el 2008 havien nascut a Catalunya 89.024, el 2011, n'havien nascut 80.861, 9.000 menys; 9.000 nens menys de P3 dividit per 25, li sortirà el grup. I dividim per menys, perquè la ràtio és més baixa a Catalunya, perquè ho és, i, per tant, no... (*Remor de veus.*) Qui fa la interpellació, vostè, senyora Camats, o el senyor Mena? Veig que encara li reca. A la senyora Camats encara li reca, eh? Encara li reca. Són molts anys, està bé... És lògic –és lògic–, és un tema apassionant. (*Rialles.*)

Miri, vostès, des d'Iniciativa, el que han fet ha estat tornar a elaborar i reforçar un mantra; un mantra que políticament pensen que els permetrà marcar un territori i una posició: «Això és una qüestió ideològica, es fa per beneficiar l'escola concertada.» Escolti'm, es fa població per població, d'acord amb la demanda i d'acord amb la fortalesa del projecte. Si hi ha un projecte educatiu interessant, hi pot ésser arreu, però, si hi ha un centre amb quatre unitats, o cinc o sis amb mòduls prefabricats, que no tindrà futur el dia de demà, aquests mòduls els necessitem per als tres-cents i escaig grups de primària que han de créixer i per a la secundària del futur. I per això nosaltres hem d'anar planificant.

Seré..., jo no vull ser agosarada, però realment la demografia devia enganyar el Govern anterior, i pot ser que s'entengui, perquè la demografia anava pujant –anava pujant–, però és que, de cop, ha baixat, i és

obligació de la Generalitat garantir el dret a l'educació, garantir una bona oferta. I, en el seu conjunt, senyor diputat, l'ensenyament públic a Catalunya pujarà. I, per primera vegada, l'any passat es van deixar de concertar diverses unitats.

Miri, feia anys que no se'ns desconcertava. Va ser aquest Govern que l'any passat en va desconcertar, i, enguany, si per raons demogràfiques i de demanda cal fer-ho, ho tornarem a fer. Per tant, m'estranya aquesta previsió que vostè diu.

Miri, Tona, El Castell, no n'ha parlat d'aquest poble, però li ho dic breument: el 2011, 105 naixements, el 14-15, n'hi haurà 87. S'ha acordat, doncs, que aquest centre que pujava amb mòduls s'anirà extingint i quedaran dues línies públiques i una línia concertada. Això és a la població de Tona: hi ha un centre públic i un centre concertat, i el centre públic s'enfortirà.

Lliçà d'Amunt: aquí, en aquest sentit, hem passat de 177 naixements passarem a 124 en els propers anys. Em digui si això és ideologia. Jo, d'això, en dic «demografia».

Pineda de Mar, Escola de Poblenou: l'alcalde de Pineda va actuar, jo ho crec, bé. La majoria d'alcaldes..., per exemple, Cerdanyola, feia deu dies que ho sabia l'alcaldesa, però, quan es va crear mal ambient en el seu municipi, doncs, diu: «Escolti, n'hauríem de parlar.» Molt bé. Havia parlat amb el director territorial, els regidors havien fet... Vostès tenen molts regidors. Els d'Iniciativa han fet una cosa que està bé: ocupen normalment les regidories d'educació dels ajuntaments socialistes. I, a partir d'aquí, posen el seu alcalde en una situació crítica. (*Veus de fons.*) Sí, sí; això és una realitat a l'àrea de Barcelona. Bé, diu a favor de vostès. Jo crec que és una política que cal replantejar, sincerament; cada grup decideix el que vol. Però... (*Veus de fons.*) Sí, perquè a les polítiques municipals et pots trobar que facis un acord amb una alcaldessa i que la regidora estigui a baix manifestant-se. No lliga.

Però ahir amb l'alcalde de Pineda vam tenir un bon acord, vam dir: «Escolti, per què aquest any ja anul·larem?» Perquè reclamaven tot un nou mòdul per fer-hi un tipus de serveis. Doncs, renunciem a aquest mòdul i deixarem el P3 enguany i l'any que ve ja el traurem. Per què? Perquè, miri, 312 naixements a 257. Vostè creu de veritat que això és ideologia? És demografia, té tota la raó. Per què li dic això? Perquè nosaltres, és evident, i m'agrada que siguin tan aplicats alguns dels senyors diputats, però nosaltres a les projeccions utilitzem les dades demogràfiques i de l'Idescat: les dones en edat fèrtil, els nens en edat escolar; fem les projeccions, i jo li puc dir –li puc dir– que nens en edat escolar, per exemple, a Pineda, 2010, 4.438; 2014, 3.826. És ideologia.

A partir d'aquí, podríem anar seguint. La Selva del Camp, igual. La Selva del Camp és una població que té molta més matrícula que naixements; doncs, la fem coincidir i la fem proporcional a les necessitats de la població.

A vostè, a algú li sembla que a la consellera d'Ensenyament, titular com a Generalitat dels centres pú-

blics, li agrada que a una família que ha matriculat el fill en un projecte ara li diguin que s'ha de traslladar a un altre centre, que a vegades està a cinc minuts o a vegades a deu? Evidentment que no. Però, escolti, o aquell centre va estar mal programat o n'hauré de tancar un altre.

Llavors, què et diu tothom? «Miri, no m'agrada la decisió» –et diuen els ajuntaments–, «no m'agrada, no és popular, no me la facis defensar, consellera, perquè no és popular.» Bé, doncs, ja la defensarem. Ara, ja la defensaré jo.

Quan parles amb els pares, què et diuen? «Escolti, tanquin una altra línia d'un altre centre, però no la meva.» Però, és clar, tothom admet que, si baixa la demografia, alguna cosa s'ha de fer.

Per tant, què hem de fer? Poder garantir a tots els pobles –a tots els pobles– l'educació pertinent, repassar el que ha sigut el criteri de zonificació que buscava l'escola més immediata en el barri, i quan al barri concret se li ha esgotat la població, entendre que la zona és l'espai de planificació.

Fixin-se com evoluciona aquesta qüestió que qui ens havia de dir que Cornellà de Llobregat, veient la disminució i com afectava la distribució, va optar per la zona única!

La vicepresidenta primera

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Ensenyament

Per tant, fixin-se si estem evolucionant –estic acabant, presidenta– en relació amb el que representa la planificació i la garantia del dret. Aquí el que cal és poder garantir de tres a setze, majoritàriament en un 85 per cent pretenem escolaritzar fins a divuit, utilitzant tots els recursos adequats i no deixant escoles públiques que puguin quedar buides o creant noves línies que no puguin donar el servei que han de complir. I això, ho repeteixo, no afecta els llocs de treball, no afecta la qualitat de l'educació, sí que representa un canvi d'ubicació, i aquí, doncs, hem d'assumir els fets com són, que són tossuts.

Moltes gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena per un temps de cinc minuts.

Joan Mena Arca

Sí; gràcies, de nou. Miri, senyora consellera, és ideologia, no és demografia. Li posaré un exemple, l'Escola Xarau, de Cerdanyola; són dades del cens, del padró de la població; suposo que el padró de la població no és susceptible de dir mentides per alinear-se amb aquest grup parlamentari. El que diu: «Escola de proximitat dels infants empadronats a Cerdanyola nas-

cuts entre el 2009 i el 2012, Escola Xarau» –que és una de les que està a la llista negra que vostè ha fet–, «l'any 2009, 66 infants; l'any 2010, 69 infants; l'any 2011, 74 infants; l'any 2012, 78 infants.» Per tant, senyora Rigau, és ideologia i no és pas demografia. I jo crec que aquest n'és un exemple.

I si el problema és la demografia, escolti'm, aposti vostè pels instituts escola, perquè és una eina que li permet la normativa i que a vostè no li interessa perquè, ho repeteixo, ideològicament no és el seu model d'escola pública, perquè acostumen a ser escoles de proximitat on les famílies tenen una implicació importantíssima, i això és el que vostè vol tallar de soca-rel.

I té vostè tota la raó. El problema que tenim és un apartat de la LEC que el nostre grup, i ho continuem defensant, va votar en contra, i és que no es reconeixia el sistema públic d'educació. Dic en aquest punt, senyora Rigau; escolti'm quan parlo. Sí que ho reconeixia el Pacte nacional per l'educació, però no ho reconeixia la LEC. Per tant, el seu discurs el que evidencia és que l'escola pública, amb la seva gestió, per desgràcia, està supeditada a l'escola privada, fonamentalment, ho repeteixo, religiosa, i amb interessos econòmics per sobre dels interessos pedagògics.

Parlava vostè dels drets dels treballadors públics. No m'ha de dir a mi què és un servidor públic i què no és; quan vulgui, parlem dels drets laborals. Però és que ara parlàvem d'una altra cosa. Que es tanqui una escola, la principal afectació no és que un mestre hagi d'anar a treballar cinquanta quilòmetres més enllà, vol dir que un alumne, un nen o una nena, s'ha de desplaçar, amb la situació econòmica que tenim a Catalunya, deu quilòmetres fora del seu municipi. I aquesta és una provocació per part del seu Govern. Ha de garantir una escola de qualitat, ha de garantir una escola pública i ha de garantir una escola de proximitat.

I té vostè raó en una altra cosa. Aquest grup, el d'Iniciativa - Esquerra Unida, estem molt preocupats per l'educació, per això acostumem a tenir la gestió de les regidories d'educació, però no només quan l'alcaldia cau en el Partit Socialista; li diré..., i després, si vol, li ho comento, fins i tot hi ha algun cas en què el regidor d'educació o la regidora d'educació és d'Iniciativa - Esquerra Unida i l'alcaldia és de Convergència i Unió. Per tant, són coses que vostè ha de tenir clares.

Li dic una altra cosa: apliqui vostè criteris de territorialitat. Posava els exemples del Poblenou de Pineda de Mar. Vostè sap que Pineda de Mar té una situació geogràfica d'un doble nucli; per tant, si els tanquen les escoles del Poblenou, s'han de desplaçar al nucli central, al centre de Pineda, que té, doncs, la situació, tornem-ho a repetir, de distància quilomètrica que té.

Li ho diré a manera de reflexió perquè vegi fins a quin punt les AMPA, els ajuntaments i els claudres que optimistament, com vostè deia en la seva compareixença, es creuen el que és l'escola pública. Estaven buscant –i ho dic perquè me n'han donat permís–, l'AMPA de l'Escola del Poblenou de Pineda de Mar, un eslògan per imprimir a la seva samarreta i un dels eslògans que tenien era el de «Stop desnonaments escolars», perquè entenien que el que vostè estava fent

era el mateix que fan les entitats bancàries amb la població que està sent desnonada; senten aquestes famílies que els fan fora de casa seva; senten aquestes famílies que els trenquen un projecte educatiu més enllà de l'edifici, i senten aquestes famílies que els expulsen d'una institució important al seu barri, al seu poble o a la seva localitat.

I acabo amb una reflexió, senyora Rigau, que feia aquest matí el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas. Deia, ens deia a tots els grups, en la seva compareixença, que, quan hi ha problemes al país, cal que treballem tots junts.

Apliqui's vostè, consellera, aquesta màxima; treballi amb tota la comunitat educativa, treballi amb tots els grups que tenim voluntat honesta de solucionar aquests problemes i treballi amb la realitat del territori, i deixi's d'anuncis a la premsa que indignen amb raó les famílies catalanes.

I acabo desitjant tota la sort a les AMPA que avui ens acompanyen, molta força en la vostra lluita, perquè puguin comptar amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa i d'Esquerra Unida.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, la consellera honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. No m'atreviré ara, perquè no s'ha creat l'ambient per fer-ho, a explicar quins criteris s'han utilitzat per decidir quina escola sí i quina no, com podíem millorar el repartiment d'alumnes amb necessitats específiques i evitar determinades guetitzacions, cosa que hi ha molt a parlar, de per què determinades ciutats han creat determinades dinàmiques i altres ciutats, no. Però, miri, anem al que ha dit.

El que ha quedat clar, claríssim, és que Iniciativa-EUiA el que ha vist és que, en aquest tema, com que no és popular, perquè és una molèstia, doncs, molt bé, anirien a treure'n rendibilitat política. Ja s'ha vist, ho acaba de dir –ho acaba de dir. *(Remor de veus.)*

Per tant, com que ho acaben de dir, permeti'm que jo ara d'una manera breu respongui per dir-li: primera, no es cregui el que li diuen de l'institut escola; el dia que vulgui en parlem. Jo tinc sempre una reserva, que he dit i mantinc, que és que, per dirigir una etapa educativa, l'has de conèixer i viure-la directament, i que aquest no és un tema resolt en el model. Jo ho dic, teòric, i ho hem estudiat i tenim l'estudi fet; quan vulgui, el presentem.

Dir reiteradament que el que jo faig és servir a institucions religioses amb interessos econòmics superiors, escolti, ja és el mantra més suat de la història. Per qui em coneix... Ara, això, sí, a vostè li funciona? Doncs, miri, com que ja hem vist quina era la motivació, no cal esmerçar-se a dir quina és la meua voluntat, és garantir el dret a l'educació, harmonitzant l'escolaritza-

ció necessària i la llibertat d'ensenyament. Així ho diu la Llei d'educació, que diu que és un model d'interès públic que es presta a través del Servei d'Educació de Catalunya. Iniciativa cau d'aquest acord, i no hi està d'acord. A partir d'ara, ja sabem qui són.

Dir que hi haurà desnonaments –dir que hi haurà desnonaments– és utilitzar una desgràcia que genera un problema enorme..., traslladar-lo al camp de l'ensenyament, quan es garanteix plaça escolar. Quan em diu «deu quilòmetres», però, vostè de què em parla? De quina ciutat em parla? Miri, el Montllor el podíem haver desplaçat –a Terrassa– a l'Escola Joan Marquès del costat. Però sap per què l'hem desplaçat al Roser Capdevila? Perquè la majoria de famílies havien demanat el Roser Capdevila, i nosaltres procurem satisfer les demandes familiars.

Vostè diu Cerdanyola. A Cerdanyola, el que hi havia és un projecte d'edificació que anava a consolidar una escola que ja veiem que no és necessària, i, per tant, l'alcaldessa diu el mateix: «Miri, ja ho entenc, però, escolti, acompanyin, si us plau, les famílies i ajudin-les a triar.»

Per exemple, en el cas de Terrassa, ja hem entrevistat totes les famílies i les hem acompanyat en la decisió: «Vostè té un fill que hagi d'entrar aquest any? On vol que vagi? Com acompanyem l'altre fill perquè estiguin junts els germans?» I s'està treballant família a família.

Quan vostè diu sincerament, quan diu que no m'ho puc creure..., que vostè ens diu aquí unes dades de Cerdanyola que jo li puc dir les de l'Idescat quines són. És clar, vostè m'ha dit unes xifres que jo em veig obligada a rebatre, perquè jo li puc dir, claríssimament, i està a l'Idescat, i hi pot anar ara mateix, que si van néixer 578 nens el 2012, el 2014 aquests nens que van néixer..., perdó, si teníem 578 nens de P3 el 2012-13, el 14-15 en tindrem 489; o sigui, que de 578 a 489 hi va una quantitat important.

No vulgui ser tan simple i dir: «Això ho farem servir per dir que no interessa l'ensenyament públic.» Perquè l'ensenyament públic a Catalunya creixerà a primària, creixerà a secundària, ha crescut en postobligatòria –ha crescut en postobligatòria. I, per tant, jo li dic, el que fem és complir amb la Llei d'educació, actualitzant la programació d'acord amb la demografia de cada població i respectant aquells projectes educatius consolidats.

Vostè no deu pretendre que anem a edificar una escola per buidar-ne una altra que ja està edificada. Per tant, el que hem de fer és evitar que ens passi com en algunes altres iniciatives, que, quan vostès vulguin, podrem repassar novament com es va fer el mapa de llars d'infants i veure que es van fer places en municipis que tenien menys nens que places, i per tant aquesta despesa a cinc mil euros la plaça es va finançar: trenta-dos nens, setanta-vuit places. Miri, aquesta despesa i aquesta mala programació està en el mapa...

La vicepresidenta primera

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...es pot demostrar, nosaltres no la repetirem en una època d'austeritat, de procurar programar bé, de no hipotecar el futur i garantir l'ensenyament secundari postobligatori. Perquè aquests mateixos pares que ara poden tenir aquesta molèstia d'haver de desplaçar el seu nen, d'aquí a cinc anys, ens reclamaran la plaça de secundària, i serà la mateixa família. I, si no haguéssim fet això, aquesta família no tindria l'oferta garantida de secundària que li pertoca. Hem de pensar en el bé general, i vostè pensi en la seva rendibilitat política, que avui ha quedat clar. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació
dels treballadors de l'Administració de
la Generalitat (tram. 300-00009/10)

Té la paraula, per exposar la interpel·lació, per un temps màxim de deu minuts, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, el motiu d'aquesta interpel·lació que fa el Grup Socialista era –dic «era»– l'anunci d'una eventual retallada del salari dels empleats públics un any més. I dic «era» perquè el que havia estat un anunci la setmana passada fa només vint-i-quatre hores ha esdevingut una nova decisió del Govern de Catalunya. Vostès ja han decretat la retallada de la paga extraordinària dels més de 200.000 empleats públics que té la Generalitat de Catalunya. I això, senyora vicepresidenta, és tornar a la vella i cansada història de l'austeritat, mal entesa i pitjor aplicada. Vostès tornen a la vella política de disparar primer i preguntar després; de decretar retallades i preguntar-se després sobre els efectes que tenen aquestes retallades; de prendre decisions unilaterals i després fer veure que estant dialogant amb els sectors implicats.

Miri, nosaltres pensàvem, per un moment vam pensar que la influència d'Esquerra Republicana en aquest Govern faria que efectivament, com a mínim formalment, les coses les farien diferents; fins i tot van anunciar que hi havia una mena de gir social en les polítiques d'aquest Govern, fruit del seu acord de governabilitat amb Esquerra Republicana. I fins aquest moment, honorable vicepresidenta, només hem tingut supressió de línies educatives, privatització de l'aigua, privatització de la gestió dels CAP i un nou cop de destrall sobre els sous dels empleats públics, que, li ho recordo, acumulen ja un 30 per cent de pèrdua de poder adquisitiu des de l'any 2009.

Honorable vicepresidenta, vostè sap perfectament que els serveis públics juguen un paper clau per esmor-teir els efectes de la crisi econòmica sobre la societat. Afeblir els serveis públics, afeblir la funció pública, és incrementar el risc de fractura social.

I què ha fet el seu Govern durant aquests darrers dos anys? I què és el que sembla que se'ns anuncia que continuarà fent durant els propers anys? Doncs, miri, li donaré tres xifres del que suposa retallar salaris i re-tallar empleats públics sobre els sectors més febles de la nostra societat.

En educació, els darrers dos anys, hem tingut un in-crement de més de 78.000 alumnes, i vostès han fet fora, han posat al carrer més de tres mil professors. Tenim pràcticament cent mil aturats més aquests dos anys, i vostès, entre altres coses, han reduït un 30 per cent els orientadors professionals, aquells que han d'ajudar els aturats a trobar feina. Més problemes so-cials, més afectats; vostès hi esmercen menys recursos i retallen salaris.

Senyora vicepresidenta, aquests dos darrers anys han estat anys d'improvisació i han estat anys d'oportuni-tats perdudes; oportunitats perdudes perquè vostès tenien la possibilitat de fixar un model o de començar el debat sobre un nou model de la funció pública i de les administracions públiques, i s'han limitat a retallar sobre la retallada, de nou. La seva actitud, la del seu departament, no ha estat la de dialogar amb el sector públic, amb els representants dels sindicats; no ha es-tat la d'obrir, com vostè va anunciar ja fa dos anys i ha tornat a anunciar ara, un debat sobre les reformes es-tructurals que necessita el sector públic, sinó que sen-zillament, per absència de model, vostès acumulen retallada sobre retallada.

I, a més a més, no fan balanç –a més a més, no fan balanç. Passen dos anys, i vostès no ens han dit quin efecte ha tingut aquesta retallada sobre el sector pú-blic ni sobre el dèficit. Han calculat quin cost tenen aquestes retallades, no només en termes econòmics, sinó en termes socials? Quin és el cost social i econò-mic que té l'increment de les llistes d'espera? Quin és el cost social i econòmic que té augmentar el nombre d'alumnes per aula? Ho han calculat? El cost-benefici paga la pena, vicepresidenta? No, no ho han fet –no ho han fet.

Vostès no tenen model, fugen cap endavant –si és que el seu model no és la privatització directament, cosa que comencem a sospitar, tot i que no ho reconeixen– i, en lloc d'avaluar, tornen a fer retallades preventives. Perquè el que vostès van fer ahir, senyora vicepresi-denta, és una retallada preventiva. Sense ni tan sols saber encara els objectius del dèficit, sense que aquest Parlament hagi debatut els pressupostos del 2013, vos-tès ja anuncien la primera retallada preventiva, que és justament el que havien fet els darrers dos anys.

Aquest no és el camí; el de confiscar els salaris dels empleats públics per garantir els objectius del dèficit no és el camí, senyora vicepresidenta. Vostè té taules de diàleg social on pot concertar; vostè té aquest Par-lament, que és on s'han de debatre les línies mestres dels propers pressupostos, i vostès no ho han fet.

I fan un acord de govern que és realment sorprenent. És un acord de govern que consisteix a dir, senzilla-ment, que retallaran una paga als empleats públics, i res més –i res més–, trencant, efectivament, la mesa de negociació. Els seus socis prioritaris d'Esquerra Republicana diuen que hi han una mena de serrells per negociar; quan ja has decidit que retalles una paga do-ble, doncs, no sabem quins serrells seran, però, efec-tivament, això ja està fet, dat i beneït. I nosaltres això ho interpretem com un primer avís que vostès conti-nuaran igual, que aquí no hi ha ni gir social, ni canvi de criteris, ni avaluació de l'impacte en cost econòmic i social que té la seva política de retallades lineals so-bre els serveis públics.

En aquesta nova retallada, vostè, a més a més, no anuncia ni tan sols..., o l'únic que fan és anunciar la creació d'una comissió. Vostès, cada vegada que no saben què fer sobre una cosa, creen una comissió d'ex-perts, es fan una foto, fan una gran cortina de fum, dura dos dies o dos titulars, i no hi ha res més, vice-presidenta. I vostè sap que aquest país i aquest Parla-ment han fet debats molt profunds sobre la reforma de la funció pública. De fet, el Govern d'esquerres l'any 2005 va fer fins i tot un llibre blanc de la funció pú-blica, i vostès ni tan sols s'han pres la molèstia de res-catar-lo o d'intentar reconstruir un acord, que el meu grup està disposat a entomar o a parlar, de reforma de l'Administració pública.

Però, fixi's, és que aquest matí, en aquest deliri d'im-provisació, aquest mateix matí, hi ha una nota de premsa de la Direcció General de Relacions Laborals, que suposo que deu conèixer, que anuncia que el Grup de Convergència i Unió farà canvis tècnics sobre la reforma laboral, que vostès van acordar amb el Partit Popular, perquè els ERO temporals siguin d'aplicació a la funció pública de Catalunya. Vostè això l'altre dia ho sabia, quan va comparèixer a la Comissió d'Afers Institucionals? Perquè això és una mesura molt impor-tant que pot impactar en més de 26.000 interins, per començar, que hi ha a la funció pública catalana. Vos-tè ho sabia? Perquè nosaltres li vam preguntar quines mesures pensaven adoptar. Ho sabien, els seus socis prioritaris d'Esquerra Republicana, que vostès pen-saven empitjorar la pitjor reforma laboral que ha fet aquest país sota el Govern del Partit Popular i inclou-re-hi els 26.000 interins? Els sindicats tampoc ho sa-bien. M'he pres la molèstia de trucar-los aquesta ma-teixa tarda per saber si en tenien informació.

No, vostès continuen amb la mateixa forma d'impro-visar, de retallar sobre la retallada, i, tot i reconèixer que la reforma laboral l'únic que fa és destruir ocu-pació, que en aquest país s'han incrementat un 87 per cent els expedients de regulació d'ocupació amb rela-ció a l'any passat i que això no és eficaç, vostès tenen la brillant idea d'ampliar l'àmbit d'aplicació d'aquesta reforma laboral i incloure-hi també els empleats pú-blics. Evidentment, no sense diàleg: sense avisar –sen-se avisar. I, si no ho sabia el dia que va comparèixer davant la Comissió d'Afers Institucionals, una de du-es, o ens va amagar informació, o entre vostès tam-poc s'estan aclarint i hi ha un problema de coordina-

ció i d'estratègia bàsica en la coordinació pel que fa a aquests assumptes des del seu Govern.

Senyora vicepresidenta, nosaltres li demanarem que revoqui aquesta decisió a la moció subsegüent a aquesta interpellació, que la revoqui; que torni a negociar amb els agents socials; que no faci teatre, que els responsables dels representants sindicals de la funció pública estan disposats a parlar, que nosaltres en aquesta cambra estem disposats a parlar de les mesures i de les reformes pendents.

Per començar, vostè té tres lleis que fa anys que donen voltes en aquesta cambra, que són lleis de reforma estructural de la funció pública i de l'Administració: una llei de la funció pública, l'Estatut del directiu públic i la Llei d'organització de l'Administració de la Generalitat. Fixi's si té camins i vies per iniciar reformes estructurals –estructurals– de la funció pública i de l'Administració. Perquè, clar, allò que teòricament era conjuntural, que eren les retallades salarials, i que vostè va anunciar com a conjunturals –és més, va dir: «En un futur, quan la situació econòmica millori, ja veuran com ho podem recuperar»–, ha esdevingut estructural. I, paral·lelament, una cosa que hauria hagut de fer aquest Govern si té esperit reformista de veritat, que és posar en marxa el debat d'aquestes lleis, tampoc ho ha fet. Per què no ho ha fet, vicepresidenta? Tindria grups en aquesta cambra que donarien suport i que estarien disposats...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Jaume Collboni Cuadrado

...a col·laborar a fer avançar aquestes lleis.

Gràcies, presidenta; gràcies, vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Té la paraula, per a la resposta, la vicepresidenta, honorable senyora Joana Ortega i Alemany.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Diputat Collboni, bé, abans de començar, a mi m'agrada, doncs, quan parlem dels treballadors públics, començar fent un reconeixement i lloant la seva tasca, i la importància de la funció que desenvolupen al servei de les institucions i de les administracions. I estic convençuda que vostè ho comparteix. Vostè ha estat una força política de govern i, per tant, vostè sap perfectament que l'Administració de la Generalitat té excel·lents professionals, altament preparats, gent disposada sempre al màxim esforç. I el Govern de la Generalitat vol fer aquest reconeixement. Perquè sens dubte som conscients que aquest és el màxim capital de la nostra organització, i, per tant, gràcies a ells i gràcies a la seva dedicació, doncs, hem pogut seguir mantenint els serveis i l'atenció als ciutadans. I això els ho hem

d'agrair i és un reconeixement que els hem de fer a ells, i jo els hi vull fer avui també en seu parlamentària.

I vostè sap i és inqüestionable que en aquesta època de dificultats el Govern hagi d'adoptar decisions que garanteixin la sostenibilitat de l'Administració i que no són fàcils. De la mateixa manera, senyor Collboni, que tampoc devia ser fàcil per al senyor Zapatero haver de fer una reducció, la primera reducció que es va fer als funcionaris, d'un 5 per cent, consolidat –aquell sí, consolidat. Suposo que no devia ser una decisió fàcil, la que devia prendre el senyor Zapatero. I suposo que abans va mirar moltes alternatives, i suposo que ho va fer després de tot un diàleg.

Per tant, jo estic convençuda que vostè entén que a vegades s'han de prendre decisions que garanteixen la sostenibilitat de l'Administració i que alhora han d'evitar que els costos de l'Administració s'acabin convertint en un obstacle insuperable, insalvable, per a la superació de la crisi. I el que hem de fer..., i els costos de l'Administració s'han de poder situar en aquell punt just que garanteixi els serveis públics imprescindibles i que alhora no col·lapsi el conjunt de l'economia.

I això no són retallades preventives, com vostè deia. De retallada preventiva, cap; perquè és que no comporten cap estalvi –cap estalvi. Si és que són les mateixes mesures, malauradament, les mateixes mesures que ja es van aplicar. Per tant, d'estalvi en aquest pressupost, cap.

Però, com vostè sap i com deia, ens pertoca treballar per aquest equilibri, perquè nosaltres tenim aquesta responsabilitat, tenim la competència exclusiva i la responsabilitat pel que fa al règim estatutari del personal al servei de les administracions.

I, tal com vostè deia, en comptes de considerar que l'austeritat és contraproductiu –contraproductiu per aconseguir una administració millor–, doncs, nosaltres des del Govern ho volem considerar com una oportunitat: com una oportunitat per a la millora, com una oportunitat per buscar aquest punt d'equilibri que és imprescindible.

I en aquest sentit introduïrem mesures, mesures d'incentivació del personal al servei de l'Administració que siguin compatibles amb l'actual situació econòmica i pressupostària. Iniciarem els treballs, i celebrot que en aquest sentit estiguin al costat del Govern per aprofundir en noves línies d'actuació. I crec que és un treball que hem de fer plegats, tots, perquè, com deia, el capital humà de l'Administració és l'actiu més important d'aquest país, també.

I volem incentivar la creativitat i la innovació. Volem impulsar formes de mesurar els resultats finals i que recompensin l'esforç dels treballadors públics. Això també és important en el si de l'Administració.

I també volem millorar encara més la formació i la capacitat de les persones, sí. I, sobretot, en els comandaments directius, introduir, com vostè deia, la direcció per objectius, i també avaluar-ne el compliment. Això també és molt important.

I sóc conscient que tot això no serà fàcil, i tant, que en sóc conscient! I vostè també, senyor Collboni, perquè vostè ha tingut responsabilitats de govern, i vostè és un home amb seny. I, per tant, vostè sap que tot plegat no serà fàcil. Perquè no és fàcil sacsejar els fonaments de l'Administració. No és fàcil modificar comportaments i canviar pràctiques molt arrelades en la tradició i en la inèrcia. I tot això, com és lògic, trobarà les inèrcies i les resistències lògiques. Però també és sabut, i vostè ho deia, que en l'àmbit de l'Administració pública hem centrat molt els esforços d'austeritat i de contenció de la despesa, que ens hem vist obligats a prendre com a govern.

I, en aquest sentit, vostè em feia referència..., hem pres dos tipus de mesures, en l'anterior legislatura. Unes de caràcter temporal, que no implicaven la seva consolidació per a exercicis futurs, però que eren necessàries, eren imprescindibles, en un context de crisi. I unes altres, estructurals, sí; unes altres, estructurals o indefinides i l'objectiu de les quals era poder arribar a repensar el model d'Administració pública vigent. I, dins del conjunt de propòsit d'aquestes mesures, destacava la necessitat de racionalitzar l'estructura organitzativa dels nivells polítics de l'Administració, així com el seu sector públic, i limitar el creixement de l'Administració i el seu sector públic, fins i tot de reduir-ne el volum.

I, pel que fa a la simplificació –i abans ho he explicat–, aquest Govern reitera aquest compromís que a finals del 2012 s'acomplirà l'objectiu de reduir un 25 per cent les entitats del sector públic. I això tampoc és fàcil. I això vostè també ho sap. Això no és qüestió d'una vareta, com algú es pensa. I vostè ho sap perquè l'exdiputada Laia Bonet, exsecretària del Govern, va començar una feina, en l'anterior legislatura, i va posar-ne els fonaments. I escolti, van fer..., amb un resultat poc visible, però van començar la feina, i per tant en coneix les dificultats. I, en aquest sentit, estic convençuda, doncs, que vostès entendran i estaran al costat del Govern en aquest tema.

I com abans li deia a la senyora Mejías, de 273 entitats participades majoritàriament per d'Administració, hem passat a una situació de 223 de majoritàries. Això significa una reducció d'un 18,3 per cent respecte a la situació inicial. Per tant, a finals del 2013 haurem assolit el 25 per cent. Ho haurem assolit en tres anys i no en quatre anys, com era en un principi. I reduïrem el 25 per cent de les empreses, de persones jurídiques i no de treballadors –i no de treballadors.

Posteriorment, també és cert que la Llei de pressupostos de la Generalitat de l'any 2011, la del 2012 i les corresponents lleis d'acompanyament i els successius acords de govern en aquesta matèria, han anat incorporant mesures diferents que, preservant les necessitats urgents i inajornables dels serveis públics essencials, han anat limitant també les despeses de personal.

I, en aquest sentit, deixi'm que li ho digui: sempre hi ha hagut una gran transparència en les dades. Vostè sap perfectament, ho coneix, que la font oficial de Catalunya en aquesta qüestió és el Banc de dades d'ocupació pública, que és on hi ha el recull estadístic de les persones al servei de les administracions públiques

catalanes, i que gestionem des del Departament de Governació i Relacions Institucionals amb un objectiu molt clar: la transparència.

Jo també li dic una cosa –perquè no tingui la confusió de la senyora Mejías–: segurament l'any vinent, quan vostè vagi a aquest banc, doncs, veurà que la plantilla respecte a aquest any s'ha mogut. Ja li ho dic, ara per ara, que es mourà, almenys, en mil persones, perquè hi han previstes mil jubilacions que es produiran. I, per tant, com que vostè sap que no es reposen les jubilacions, hi haurà una plantilla que mínimament haurà disminuït en mil persones. Ho dic perquè, a vegades..., i això no significa cap acomiadament, això és el moviment normal que hi ha en l'Administració i que vostè, també, coneix.

Però, bé, arribats en aquest punt, jo crec que cal fer també una precisió, no?, pel que fa al personal de les administracions públiques: cal que diferenciem, per una banda, el conjunt de persones que responen a necessitats permanents de l'organització –és el cas del personal estructural–, i aquelles que responen a necessitats temporals –i, per tant, el personal conjuntural, no?–, bé sigui per la gestió de programes temporals o per l'absorció de puntes de feina molt focalitzades en el temps. I, per tant, en aquest sentit, si posem el focus en el personal conjuntural, podem constatar que en el sector públic podem veure que l'esforç de contenció en les plantilles en el darrer any ha impactat sobretot en el personal conjuntural, perquè sí que s'han acabat programes i sí que s'han acabat puntes de feina, que era l'objectiu pel qual hi havien aquestes persones contractades. Però vostè també ho sap, això: que disminuir el nombre de persones del sector públic instrumental, les relacions laborals del qual tenen naturalesa contractual, no està exempt d'enormes dificultats.

Per tant, d'altra banda, aprofundint en el nostre compromís per la transparència, el Departament de Governació i Relacions Institucionals també posa a disposició de totes les persones interessades el Sistema d'indicadors d'ocupació pública –allò que en diem el SIOP–, que té un objectiu principal, que és proporcionar informació sobre la configuració de l'ocupació pública a Catalunya, relacionar-la amb dades demogràfiques, amb dades de mercat laboral, de creixement econòmic, d'activitat, així com anar mesurant, també, l'evolució de tots aquests indicadors. Per tant, en aquest sentit, posem també aquestes dades –tot i que estic convençuda que les coneix– a la seva disposició.

Tindrè oportunitat en el torn de rèplica d'acabar-li de contestar algunes de les qüestions que m'han quedat, però, per respecte a l'horari, acabo aquí la meva intervenció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, vicepresidenta. Té la paraula, per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, la millor manera de reconèixer els empleats públics és no confiscar el seu salari; la millor manera de respectar els funcionaris, els empleats públics, és respectar els interlocutors socials que els representen; la millor manera de reconèixer els empleats públics és no introduir mesures d'amagat, per la porta de darrere, que perjudiquen la seva capacitat adquisitiva. Això és respectar els empleats públics, vicepresidenta; no fer proclames des d'aquest faristol; tots les podem fer, les proclames en suport dels empleats públics, però són els fets d'aquest Govern els que desmereixen o desmenteixen les seves afirmacions.

Vostè predica –ho ha explicat en aquest faristol, també– formes modernes de gestionar l'Administració: la direcció per objectius, l'avaluació... Però si és que no ho fa ni aquest Govern. Si és que aquest Govern no funciona per direcció per objectius! Bé, si només entenem per objectius retallar linealment en funció dels criteris del dèficit. És l'únic objectiu que té aquest Govern en tots els àmbits, també en la funció pública. Això és direcció per objectius, vicepresidenta? Avaluació? Ha avaluat aquest Govern l'impacte social i econòmic que tenen les seves retallades? Dic «social», però també econòmic..., a mitjà i llarg termini? El que implica l'increment de les llistes d'espera? El que incrementa la minva en la qualitat de l'educació dels nostres nens i nenes? Això és avaluar, vicepresidenta? No, vostès ni fan direcció per objectius, ni fan avaluació.

Diu: «Reducirem no sé quants organismes, no acomiadarem gent...» Sí, escolti..., anem a les dades, hi ha set mil empleats públics –no renovats, acomiadats, no reposats...–, set mil empleats públics menys des que vostès governen. I, a més a més, aquest mateix matí, per la porta de darrere, ens anuncien... –i vostè continuarà dient que reduiran no sé quants organismes i que això no afectarà el nombre d'empleats públics, que no hi haurà acomiadaments–, i aquest mateix matí, el director general del Relacions Laborals anuncia que vol fer canvis en la reforma laboral perquè es puguin aplicar els ERO temporals als 26.000 interins que té la Generalitat. Es contradiu de forma flagrant, honorable vicepresidenta.

Però nosaltres insistim en la part de proposta que li volem fer. I li demanem que derogui l'ordre, que derogui aquest acord de Govern, com a mínim, fins que hi hagi un pressupost, per deferència a la cambra, vicepresidenta. Perquè aquesta és una decisió que té impacte pressupostari. Per deferència a aquest cambra, deroguin l'ordre del Govern. Repreguin les negociacions amb els interlocutors socials. Hi estan disposats. Crec que avui mateix feien una petició formal de reprendre el diàleg i la negociació. I quan obri de nou aquesta mesa de negociació, faci una negociació de veritat. No arribi a la mesa i els digui: «Hem de retallar bastants milions d'euros, no sabem quants; si us plau, digueu-nos vosaltres com hem de fer la retallada.» No donen xifres. No hi ha avaluació. No hi ha informació... No hi ha informació, no hi ha res! –no hi ha res! I, a més a més, s'enfaden quan veuen que

no avança la negociació –s'enfaden. S'aixequen de la taula de negociació, i, clar, els empleats públics també s'enfaden, i s'hi van quedar fins i tot tota la nit com a forma de protesta.

Per tant, si obre una negociació, obri-la de veritat, com es fa en qualsevol empresa gran: amb informació, perquè a partir de la informació hi ha la coresponsabilització dels agents socials i dels representants socials. I vostès no han fet, en cap cas..., ni en els darrers dos anys ni ara en aquesta nova etapa fan això.

Tercer lloc. Vostè parla de rescabalar el poder adquisitiu dels empleats públics, perquè vostè mateixa ha dit –ho ha dit ara de nou– que eren mesures conjunturals. Quan i com es rescabalarà aquest poder adquisitiu, vicepresidenta?

En tercer lloc, comprometi's –comprometi's–, en aquest faristol o en la votació de la moció, a reprendre el diàleg sobre la Llei de la funció pública, sobre l'Estatut del directiu públic, sobre la Llei d'organització de l'Administració de la Generalitat, si és que de veritat té esperit reformista, vicepresidenta.

I després, no faci retallades lineals. Els seus socis d'Esquerra Republicana diuen que això ho garantiran. Veurem quina progressivitat..., com s'aplica aquesta progressivitat. Veurem on són els topalls per baix. Veurem, dels que cobren menys en l'Administració, qui en queda exclòs. Veurem quins serveis es prioritzen i quins no en aquestes retallades. I, sobretot, veurem de tot això si la seva voluntat –si la seva voluntat, com vostè ho afirma– de reforma és sincera o no ho és, o aquesta és la vella cançó del retallar per retallar.

Gràcies, vicepresidenta; gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, senyor diputat, aquesta situació no és còmoda, perquè les reduccions d'horaris o salarials no les hem fetes per gust, les hem fetes per necessitat: per poder complir amb les nostres obligacions, per no generar un dèficit que ens allunyi de tots els objectius a assolir.

I vostè..., vostè em parla a mi de respecte als empleats públics? Vostès ens parlen de respecte? (*Remor de veus.*) Vostès, que han deixat un forat al Govern de la Generalitat... (*Veus de fons.*) Sí, posi aquesta cara! (*Veus de fons.*) Si vostè s'ha gastat la paga extra! Se l'han gastada vostès! –se l'han gastada vostès! Vostès han deixat un forat tan important que fa impossible en aquest moment... (*Veus de fons.*) Vostès es van gastar el que no tenien, i vostès van hipotecar aquestes pagues. (*Veus de fons.*) Sí, la seva mala gestió –sí.

Per tant, senyor Collboni, aquestes reduccions són molt doloroses, i més perquè afecten persones, i no es pot utilitzar ni la demagògia... I a mi em sorprèn,

vostè, que ha tingut responsabilitats de Govern, el seu partit, i, per tant... (*veus de fons*), no, no..., m'estranya, i m'estranya moltíssim que hagi fet aquesta intervenció demagògica.

Però, escolti, i el Govern fa un gran esforç, sí, per mantenir els màxims llocs de treball possibles. Perquè, escolti, sota criteris estrictament economicistes, què hauríem fet? Allò que molta gent m'ha vingut a dir al meu despatx: «Doncs, fes acomiadaments i s'acabarà el problema.» I no ho hem fet! –no ho hem fet! No, vostè s'hi entossudeix, però aquí les coses val la pena dir-les amb rigor. No ho hem fet, senyor Collboni –no ho hem fet, no ho hem fet. Prenem mesures perquè ens puguin comportar el manteniment màxim de llocs de treball. I aquesta solució no és senzilla.

Vostè em deia, ara: «Ecoliti, i vostè sabia que el seu grup parlamentari demanaria ERO temporals..., una reforma de la reforma laboral per demanar ERO temporals?» Jo li ho vaig demanar personalment al ministre Montoro –jo li ho vaig demanar–, i em va dir que no. Per evitar acomiadaments; sí, senyor –sí, senyor. Jo li ho vaig demanar. I crec que s'han d'anar a buscar aquelles mesures que permetin que el màxim de persones puguin tenir un lloc de treball, sobretot en una administració que en els darrers anys, des que vostès van entrar al Govern, ha crescut d'una manera desmesurada –desmesurada– i sense raó.

Per tant, sigui conscient, a vegades, que cap a on apunta, s'equivoca, perquè cap a on hauria de mirar és cap a vostè. Hauria de mirar cap a vostè i cap a la feina que vostès fan.

Diàleg amb els sindicats? Tots. De la taula no s'aixeca mai, el Govern! No se n'aixeca, el Govern. Dialogar? Dialogar amb voluntat d'acord. (*Veus de fons*.) No, el Govern no se n'ha aixecat! La secretària de Funció Pública està aquí, i el Govern no s'aixeca, en les negociacions; no se n'aixeca –no se n'aixeca. El Govern dialoga, i intenta arribar a consensos, i intenta posar sobre la taula propostes importants, i en va posar una que a tots vostès els ha passat per alt, i jo la tornaré a repetir aquí i l'explicaré bé. El departament, el Govern de la Generalitat ha proposat el dret a la percepció... –ara els semblarà a vostès poca cosa, perquè tot els sembla poca cosa, però aquesta és una proposta important–, el dret a la percepció del cent per cent de les retribucions en els supòsits en què la situació d'incapacitat laboral temporal comportés una intervenció quirúrgica, una hospitalització o un procés oncològic.

Doncs, això és una gran millora per als treballadors públics. Compari-ho amb l'empresa privada, compa-

ri-ho, si no. Clar que és una gran millora per als treballadors públics! I, per tant, en aquest sentit, també s'avança.

I aquestes són les mesures que ha posat el Govern de la Generalitat sobre la taula. Sempre ha posat mesures en pro dels treballadors, respectant un objectiu de dèficit, perquè el que no podem fer és com van fer vostès: gastar tant que han hipotecat el futur de tots, també dels empleats públics. I tenen una gran responsabilitat, senyor Collboni. Per tant, m'ha sorprès molt la seva intervenció i la seva resposta, perquè vostès també hi tenen un grau de responsabilitat.

I per aquest equilibri que jo li feia avinent abans i per tal de mantenir aquesta administració pública, per fer-la sostenible, per fer-la eficaç, per fer-la competitiva perquè el país sigui competitiu, tots hi hem de sumar. I els treballadors públics hi han fet un gran esforç –un gran esforç–, i hi ha un gran reconeixement per part del Govern. I prenem mesures que són necessàries per prendre. I, ho repeteixo, que no hi ha cap estalvi enguany, perquè malauradament són les mateixes mesures que es varen prendre el mateix any.

Jo li demano també que es posi en la pell, nostra, i que, sobretot, vostès, que ja li he dit abans que el Govern del senyor Zapatero va ser el primer a prendre una mesura d'aquest tipus... –jo suposo que la pressió que devia tenir ell en aquest moment segurament vostè la devia entendre diferent en aquell moment que ara quan li pertoca al Govern de la Generalitat–, però pensi, també, que els incompliments del Govern, també de Zapatero, ens han portat a la situació que en aquest moment estem.

Per tant, senyor Collboni, portes obertes per parlar en positiu, portes obertes per parlar de coses que puguem avançar, de reforma de l'Administració pública, de tirar endavant aquesta reforma de l'Administració i del sector públic, que, en definitiva, ens ha de donar una administració més competitiva per fer un país més competitiu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora vicepresidenta.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del matí amb l'onze punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les deu del vespre i nou minuts.